

BURMESE
CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ပွင့်လင်းမြင်သာရင်ခုန်ပါ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ပွင့်လင်းမြင်သာ ရင်ခုန်ပါ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၂၅၅)၊ စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိသာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၈၉၅-၈၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ပွင့်လင်းမြင်သာ ရင်ခုန်ပါ ၊ ဆုမြတ်မွန်မွန် (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၃၁၂-စာ၊ ၅x၇

(၁)ပွင့်လင်းမြင်သာ ရင်ခုန်ပါ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ပွင့်လင်းမြင်သာ...

ရင်ခုန်ပါ

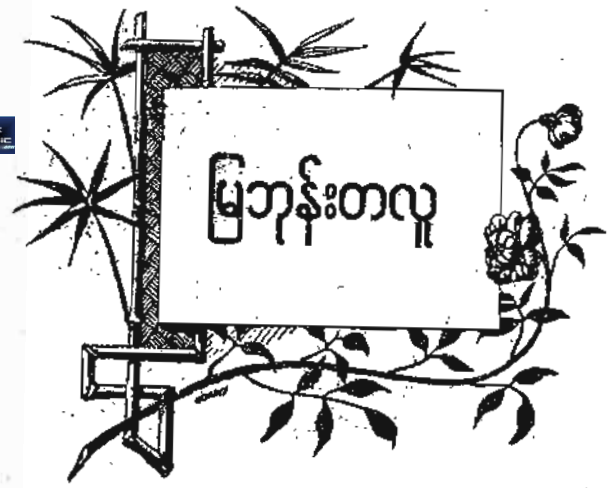

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

လူလူသည် ကိုယ့်လက်ချောင်းလေးတွေရဲ့ လက်
 သည်းပေါ်က Dead Cells တွေအား ပွတ်တိုက်ဖယ်ရှားနေသည့်
 ဖော့ဘရပ်ရှ်လေးကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးမောနေမိသည်။ ခေတ်
 တွေ ပြောင်းလာတာနဲ့အမျှ မိန်းမတွေမှာလည်း အလှပြုပြင်စရာ
 နေရာတွေ များလာသည်။ အရင်ကဆို လက်သည်းညှပ်မယ်၊
 လက်သည်းနီဆိုးမယ်၊ တော်တန်ရုံက အိမ်မှာပဲ လုပ်ကြတာလေ။
 ခုကျတော့ ဆံပင်နဲ့မျက်နှာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တောင် ကိုယ့်ခြေ
 သံသည်း လက်သည်းလေးတွေ အိမ်မှာညှပ်ရင်ပဲ ပုံမကျသလို၊ ခြေ
 ထောက်ကို အိမ်မှာရေချိုးရင်း ချေးတွန်းရင်းပဲ မပြောင်သလိုလို၊
 လူတွေက Manicure, Pedicure ကို သီးသန့်အချိန်ပေး တကူး
 တက လုပ်လာကြသည်။

“မီးရှေးကို အတဲပုံလေးတွေ ချွဲပေးရေ”

အေးနားက ကလေးမိခင်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ချစ်
 စဖွယ်ကောင်းသော သမီးလေးကပါ လက်သည်းအလှပြင်ဖို့၊
 သူ့လက်ကိုပါ Nail Art လုပ်ဖို့ ပြောသံကြားလျှင် လူလူက နှုတ်
 ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးမိသည်။

“မမ ... Nail Art လုပ်မှာလားဟင်”

“No ... ဟိုတစ်ခါဆိုးတဲ့ O.P.I ကြက်သွေးရောင်ပဲ ဆိုးလိုက် ခြေထောက်ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမက Nail Art ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးနော်”

လူလူက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့တွန်းထားရင်း နှုတ်ခမ်းကြားက ထွက်သော အင်းလည်း မဟုတ်။ အွန်းလည်း မဟုတ်သော ကြားသံဖြင့် ပြန်ဖြေမိသည်။ တကယ်တော့ လူလူဟာ ပျိုရွယ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်ပေမယ့် အလှအပ ပြင်ဆင်ရတာ သိပ်ဝါသနာမပါ။ ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်တွေ သိပ်မကြိုက်ဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နေရတာ ပိုကြိုက်သူတည်း။ ဒါပေမဲ့လည်း အတူတူနေသော စိမ်းက အလှအပကို တော်တော် ဝါသနာပါသောအခါ သူတစ်ယောက်ဖြင့် Beauty Salon ငါး ကြိမ်ရောက်လျှင် လူလူက နှစ်ခါ သုံးခါလောက်တော့ ပါဖြစ်လာသည်။ အလှအပတွေ သိပ်လုပ်ရတာ ဝါသနာမပါသော်လည်း ဖိစိခံသည့်ဘက်သို့ နွယ်သော ခေါင်းလျှော်ရင်း အနှိပ်ခံတာတို့၊ foot massage လုပ်တာတို့၊ body massage လုပ်တာတို့တွေ ဖိစိခံတတ်လာသည်။

ဆံပင်ကောက်တာ ဖြောင့်တာတွေ၊ ဟိုထွင် ဒီဆန်း လုပ်တာတွေ လုံးဝဝါသနာမပါဘဲ ကျောလယ်ရောက် ဆံနွယ်များဖြင့် ခပ်ရိုးရိုးသာ တည်ရှိသည်။

“သတင်းထူးဟေ့ ... (... ..)တော့ ဘောစီသား တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်ပြီဆိုပဲ၊ ဟာ ... ဟာ ... ဂဏန်း ငြိမ်သွားပြီပေါ့”

ဘေးနားမှာထိုင်သော စိမ်းက facebook သုံးနေရင်း တက်လာသော သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း ထုတ်ပြန်သည်။ လူလူ ဆီသို့ပါ သူ့ဖုန်းကို ကမ်းပေးရင်း ကြည့်စေသည်။ လူလူက ဝတ္တရားကျ တစ်ချက်သာကြည့်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ လူလူ ငြိမ်နေတော့ စိမ်းက ဆက်ပြောသည်။

“အင်း ... လျှပ်စီးလက်မတွေကျတော့လည်း လင်ဖမ်းတော်တယ်နော်။ ပွေတကုာပွေရှုပ်ပြီး အိပ်ချင်တဲ့အကောင် တကားနဲ့အိပ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ အကောင်းစားတွေနဲ့ ရသွားကြတာ။ ဟင့် ... တို့လို ဖြူစင်သူလေးကျတော့လည်း အသည်းခွဲရက်သူနဲ့ တွေ့ရတယ်”

စိမ်းရဲ့စကားကို လူလူက မရယ်သော်လည်း လက်သည်းခြေသည်း လုပ်ပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကတော့ ခိုခနဲ ရယ်ကြသည်။ တကယ်တော့ စိမ်းဟာ လူလူထက်စာလျှင် ပိုပေါ့ပါးပြီး ဗလွတ်ရွတ်နောက် ပိုပြောတတ်သည်။ ခံစားလွယ်သည်။ ကြေကွဲလွယ်သည်။ ပြီးတော့ မေ့ပျောက်လွယ်သည်။ လူလူကတော့ စိမ်းနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ပါသည်။

“လောကကြီးမှာ တန်ရာ တန်ရာ ရတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရှင် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

သူ မေးချင်လျှင် ဇွတ်၊ ချက်ချင်း ... ဆိုင်ထဲမှာ တွေ ဘာတွေလဲ ဂရုမစိုက်တတ်သော စိမ်းကို လူလူက မျက်လုံး တစ်ချက် စွေကြည့်ရင်း ...

“လောကမှာ ဘုရားဟော တရားတွေကလွဲလို့ ဘယ်အရာ ဘယ်ဆိုရိုးစကားက ခြွင်းချက်မရှိ မှန်ကန်လို့လဲ”

တစ်ခုခုပြောမည် ဟန်ပြင်သော စိမ်း ဆက်မပြော ခင် လူလူက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဂဏန်းငြိမ်တယ်ဆိုပြီး စွတ်အထင်မကြီးနေပါနဲ့ဟာ။ နင် မသိတဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိဦးမှာပေါ့ ...

တန်ရာ တန်ရာ ဆိုတာထက် စေတနာနဲ့ တူသော အကျိုးပေးလို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်”

“ဟင် ... ရှင်ကတော့ ပြောလိုက်ရင် အကြီးကြီးတွေ”

“ကဲ ... သွားမယ် ... ပြီးပြီ”

“ဟဲ့ ... ခဏနေပါဦး၊ ကျုပ် Nail Art တွေက ဆေးသိပ် မခြောက်သေးလို့ Dryer နဲ့ မှုတ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... နောက်က လိုက်ခဲ့တော့ဟာ”

လူလူက ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းပြီးနောက် ဆိုင်ထဲ က ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလမ်းဟာ Beauty Saloon ၊ စားသောက် ဆိုင်၊ ရတနာဆိုင်၊ စတိုးဆိုင် စသဖြင့် ဆိုင်တွေတန်းစီနေသော လမ်း ဖြစ်သလို ဆိုင်တွေကိုလာသော ကားတွေကလည်းအပြည့်

မို့ ဆိုင်မျက်နှာစာရှေ့မှာ ကားတွေ တန်းစီပြည့်နေသည်။ ရပ် ထားသောကားတွေအပြည့်။ အခုနေ ကားတစ်စီးလာရင်တောင် တော်တန်ရုံ ရပ်စရာနေရာမရှိ။

လူလူက စိမ်း ထွက်မလာသေးသဖြင့် ကားနားမှာ မိုကာ စောင့်နေမိသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးနေတုန်းမှာပဲ ကားတစ်စီး က ပွမ်းခဲနဲ့ ဟွန်းတီးသည်။ ကိုယ့်ကိုတီးတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်သဖြင့် ကြောင်ငေးနေသော လူလူမြင်ကွင်းထဲသို့ အနက် ရောင်မှန်ချပ်တစ်ချပ်က လျှောခနဲ ကျသွားပြီး မျက်မှန်ကြီးကြီး တပ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

“ကားထွက်တော့မှာလား”

- “ဟင် ... ခြော် ... အင်း”

“အိုခေ ... ပါတင်ထိုးချင်လို့”

ပါကင်ထိုးချင်လို့ ဟူသော စကားရဲ့အဆုံးမှာ အပြုံးတစ်ချက်က လက်ခဲနဲ့ လင်းသွားသည်ကို ဘာရယ်မဟုတ် ဘဲ လူလူမှာ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငမ်းတာထက် တစ်ဖက်လူကို ရည်မှန်စွာ ပြုံးပြလိုက်သော အဲဒီ အပြုံးမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ဖြစ်နေတာမို့ ငေးခဲနဲ့ဖြစ် သွားရတာပါ။

“ဟဲ့ ... သွားမယ်”

နောက်ကနေ ရောက်လာသော စိမ်းက ပခုံးကိုတိုက် တာ ပြောလိုက်လျှင် လူလူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီးမှ ခေါင်း

ညီတော်က ကားမောင်းမည့်နေရာသို့ ကားကိုပတ်ကာလျှောက်စဉ် မျက်လုံးက ဖျတ်ခနဲပဲ အခုနက တစ်ယောက်ထံ ရောက်သွားသည်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို လှမ်းကြည့်နေတာနဲ့ပဲ ဆုံသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘာအကျိုးဝတ်ထားလဲ ဆိုတာပါ သတိထားမိလိုက်သည်။ မိုးပြာရောင် နဖပ်နေသည့် ဝေဖာသားစပို့ရှပ် ကော်လာထောင်ဖြင့် ...

လူလူက ကားပေါ်တက်ပြီး စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်နေရာမှ မအောင့်အီးနိုင်သော စိမ်းက ချက်ချင်းမေးလာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုကားပေါ်က အဆင်က ဘာမေးတာလဲ”

“ကားထွက်မှာလားတဲ့၊ ပါကင်လိုချင်လို့တဲ့”

“ဟဲ့ ... ကားကြီးကလည်း အမိုက်စားနော်၊ ဘာတဲ့ Ford တဲ့အေ လန်ထွက်နေတာပဲ၊ ရူပါကလည်း ဖြူးနေတာပဲ ဆရာ ...

တောက် ... ဘာလို့ ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ရတာလဲ ဟယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဒီနေရာမှာ လာတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

လူလူက ကားရှင်းသဖြင့် ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လမ်းပေါ်သို့ ကွေ့ချရင်း ခပ်သောသောရယ်ရင်း မေးမိသည်။ စိမ်းက သူ့အယူအဆကို ဆက်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရှင် စဉ်းစားကြည့်။ ဒီနေရာမှာသာ မတွေ့ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ သူ့နဲ့တွေ့ပြီး ကြားထဲကသိတဲ့ ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဖိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရင် အနည်းဆုံး တော့ နာမည်လေး သိခွင့်ရပြီး ကတ်တွေ ဘာတွေ လဲလို့ ရမယ်ပေါ့ဟာ ...

ဒါဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါး ဇာတ်လမ်းဆက်လို့ရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... တစ်ခါတလေ ငါတို့ နေ့စဉ်ပတ်သက် ဆက်ဆံနေရသူတွေထက် အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရသူတွေကို သဘောကျမိတာ ရှိတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖျတ်ခနဲ တွေ့ရသူတွေကို ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုဆက်မလဲ၊ အဲ ... နင် သိပ်ဆက်ချင်ရင်တော့ ... ရမယ်”

“ဟင် ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ခေါင်းသိပ်ကောင်းတာ”

“ဟား ဟား ... သူ့ရဲ့ Ford ကားကြီးကို သွားတိုက်လိုက်လေ၊ အလျော်ပေးဖို့ စကားပြောရတော့မှာပေါ့”

“အမယ်လေး ... တော်ပါ ... တော်ပါ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ ... တော်တန်ရုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တော်တန်ရုံ မချစ်ဘဲနဲ့တော့ စိတ်ဝင်စားရုံလောက်နဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ဖို့ ဘယ်ကြိုးစားမလဲ”

“ချစ်ရင်တောင် ကြိုးစားချင်မှ ကြိုးစားမှာ”

“အင်း ... မွေးရကျိုး နပ်ပါပေတယ်”

“မွေးရကျိုးနပ်ရင် အိမ်ကို အမြန်မောင်းတော့၊ ကျုပ်ခိုက်
ဆာနေပြီ၊ ဒီနေ့ မေမေ့ကို ငါးခေါင်းချဉ်ဟင်းနဲ့ ဝက်ပုန်း
ရည်ကို ရှယ်ချက်ခိုင်းထားတာ၊ ရှင် လာမယ်ဆိုလို့ မေမေ
က ငှက်ပျောပေါင်းပါ လုပ်ထားမယ်တဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ခိုးပျံ့ဂီယာထိုးလိုက်တော့မယ်”

နေ့လယ်ခင်းခို ကားနည်းနည်းရှင်းချိန်မှာ လူလူက
လီဇာကို ပိုမိုနင်းလိုက်သည်။ ပြောရလျှင်တော့ လူလူအတွက်
ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်ဆိုတာ စိမ်းနဲ့အတူ ရှိနေချိန်မှာသာ များပါ
သည်။

“ကဲ ... သယ်ရင်း၊ အထည်တွေ ရွေးပေးရတာ မောသွား
ရောပေါ့၊ Swensen's မှာ ရေခဲမုန့် ဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

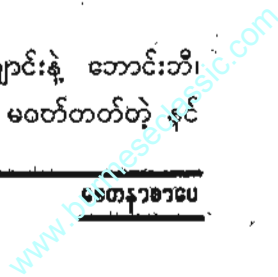
မိုးလေးရဲ့အပြောကို နုဝါက မျက်လုံးပြူး ပြန်ကြည့်
ရင်း မဲပြသည်။ Shopping Mall ကြီးထဲက ပီတဲဆိုင်၊ ချည်
ထည် ပိုးထည်ဆိုင်တွေမှာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီကျော်ကြာအောင်
ပတ်မွှေပြီး စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ခြမ်းပြီးမှ ဒီလိုလေပြည်သွေးလာ
တာလေ။

နုဝါတစ်ယောက် မိုးလေးကို မေးဖို့ နားမလည်
သော မေးခွန်းများကို အခုတော့ မောသေး၍ မမေးသေးဘဲ
Swensen's မှာ ငရဲခဲမုန့် မှာပြီးမှသာ အနည်းငယ်စားရင်း
အမောဖြေရင်း မေးမိသည်။

“နင် ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ ... ရှင်းရှင်းပြော”

“ခါတိုင်းက အင်္ကျီဆို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ဘောင်းဘီ၊
စကတ်ဆို ပေါင်လယ်မှ မဟုတ်ရင် မဝတ်တတ်တဲ့ နင်

က အခု မြန်မာဝတ်စုံတွေ ချုပ်ဝတ်နေတယ် ဆိုတော့ အင်း ... နေလည်းမပူပါဘူး၊ ခုတလော မိုးတွေရွာပြီး ရာသီဥတုလည်း အေးမြနေတာပဲ”

“ဟွန်း ... မိန်းမစုတ်။ နင်က ငါ့ကို နေပူရင် စိတ်ဖောက်မယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ တါ အကောင်းဟဲ့၊ ကောင်းလွန်းလို့ ဒီလိုတွေဝတ်ဖို့ စဉ်းစားတာ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဆီဇာက မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေကို သဘောကျတယ်လေ”

“ဘာရယ် ! ”

နဝါ ပြန်မေးတာက မကြားလိုက်လို့ ပြန်မေးတဲ့မုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အာမေဇွိတ်ပုံစံမျှသာမို့ မိုးလေးက ပခုံးကိုအသာ တွန့်ပြရင်း ရေခဲမုန့်တစ်စွန်းကို ဟန်ပါပါ ကော်စားပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလို သဘောကျတယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ နင်က မောင့်ချစ်သူ မြန်မာမလေး လုပ်တော့မယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ... နင် တော်တယ်၊ ရွှေပါးစပ် ငွေပါးစပ် ဘာတဲ့ မောင့်ချစ်သူ မြန်မာမလေး xxx သနပ်ခါးကို xxx ဘယ်ညာလူး xxx ဆံလေးထုံးလေးပါထုံး ဆိုတဲ့ဟာမျိုးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဆီဇာက မြန်မာဝတ်စုံ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိရတာတုံး”

“အဟင်း ... တစ်နေ့က ငါ သဲစုတို့ ဒင်နာသွားတော့ အပြန်ကျ သူက ငါ့ကို သူ့ကားနဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်လေ ...”

ကားထဲမှာ TV ဖွင့်ထားတော့ MRTV-4 က အစီအစဉ်တစ်ခု လာနေတာပါဟယ်၊ မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်တုန်း အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်း သူ့ဆီကနေ အမှတ်မထင် သိလာတာ”

“ဟား ... ဒါနဲ့ပဲ နင်က မြန်မာဝတ်စုံတွေ ဝတ်တော့မယ်ပေါ့”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဲဒါ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

“မိုးလေး ! နင်က ဆီဇာကို ကြိုက်နေတာလား၊ ဆီဇာက နင့်ကို ကြိုက်နေတာလား”

“သူကလည်း ငါ့ကို ကြိုက်ချင် ကြိုက်မှာပေါ့၊ ငါကလည်း ကြိုက်နေပါတယ်”

ကိုယ့်အဖြေကိုယ် သဘောကျပြီး အဆုံးသတ်မှာ မိုးလေးက အိမ်နဲ့ ရယ်မိသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ဆီဇာရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ပြီး အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်မှာပါဟုလည်း တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေမိပြန်သည်။

ဆီဇာနှင့် မိုးလေးသည် ပွဲတစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သိကျွမ်းရင်းနီးခဲ့ကြပြီး

facebook မှာပါ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်ဖြစ်ပြီး နှစ်လ သုံးလ ကြာလာသောအခါ အခု လက်ရှိအနေအထားမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သမုဒယဆန်သော ပတ်သက်မှုတွေ ထပ်ရှိလာခဲ့ သည်။ မိန်းကလေးတို့၏ အာရုံစိုက်မှု သိစိတ်အရ ဆီဇာဟာ မိုးလေးကို Propose လုပ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိလေ သည်။

ဆီဇာလို လူမျိုးတစ်ယောက်ကိုလည်း မိုးလေးက လက်လွှတ်မခံချင်ပါ။ အိမ်က အမေကိုယ်တိုင်က မိုးလေးနဲ့ပတ် သက်သူတွေကို အမြဲထောက်လှမ်းနေလေရာ ဆီဇာနှင့်ပတ်သက်မှု ကိုတော့ အမေ ကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သဘောကျရ လေအောင် ဆီဇာတို့မိသားစုရဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်သတင်းက သင်းယုံ၊ ဓမ္မထုံလွန်းလှသည်။

ပိုက်ဆံကြွယ်ဝချမ်းသာတာထက် ဆီဇာတို့ မျိုးရိုး ဟာ ပညာတတ်တွေများကာ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး အစိုးရ ဌာနပိုင်းတွေမှာ၊ လွှတ်တော်ထဲမှာထိ ရာထူးကြီးကြီး ပေါက် ရောက်သူတွေချည်း။ ဆီဇာကိုယ်တိုင်လည်း ပညာထူးချွန်လွန်းလှ ကာ စကားပြောလျှင် ရည်မွန်ယဉ်ကျေးလွန်းလို့ ပိုသဘောကျရ သည်။ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ မချစ်တာထက် အင်မတန် သဘောကျရလွန်းရင်ကို သူနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ဓမ္မလျော် နေရပြီဟု သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိသားစုဝင်တွေက မိုးလေးဟု ခေါ် ကြသည့် ကေသက်မိုးလျာက သတ်မှတ်လေသည်။

မိုးလေးတို့ အသိုက်အဝန်းမှာတော့ ကိုယ်တွဲသည့်၊ ကိုယ်လက်ထပ်မည့် သတိုးသားလောင်း၏ အရည်အချင်းကိုလည်း ပြိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“Hi ... မာမိ မောနင်း”

ဆီစာက ကော်ဖီနှစ်နေရာမှ kitchen ထဲသို့ ဝင်လာသော မာမိကိုမြင်၍ လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် မာမိက သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ နံနက်စောစောမှာ kitchen ထဲရောက်နေပြီး ပေတရွန်လည်း ဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံကို မာမိက အနည်းငယ် အံ့သြဟန် ပြနေလေသည်။

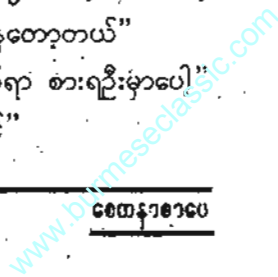
“သားလေး ... အစောကြီး နိုးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ ညက စောစောအိပ်ပျော်သွားမှာ သိနေလို့ မနက်ကို Alarm စောစောပေးထားပြီး ကန်ပေါင်ကို ထပြေးတာ။ ပြန်ရောက်တော့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိအတွက် ဆီလာမိ လုပ်နေတာ ...

ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက ဂေါ်ဖ်ရိုက်သွားတော့ သား မာမိအတွက် သားနဲ့ နှစ်ပွဲစာပဲ လုပ်နေတော့တယ်”

“အင်း ... ဒီနေ့ ငါ့သားလေးလက်ရာ စားရဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မာမိရ၊ ကဲ ... လာ ထိုင်”

သူ့မာမိက ငါ့သားလေး ပင်ပန်းပါတယ်တွေ၊ လုပ်မယ့်လူတွေ အများကြီး ရှိနေတာကို ဘာညာနှင့် မပြောပါ။ အသာပြုံးရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ Kitchen ထဲမှာလည်း အိမ်က ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေတာကို ဘာမှ ထူးဆန်းပုံ မရပါ။ တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေဟာ မာမိအတွက် ခုမှကြုံရတတ်သည် အခြေအနေ မဟုတ်ပါလေ။

သူဟာ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းသွားတက်စဉ်က ဟိုမှာ Bakery သင်တန်းတစ်ခု တက်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ ဟာ ကိတ်ဖုတ်တာ၊ ဒိုးနတ်လုပ်တာ၊ ကွတ်ကီးလေးတွေ လုပ်ရ တာကို ဝါသနာပါသည်။ နာမည်ကြီးသော ဥရောပအစားအစာ တော်တော်များများကို သူ မလုပ်တတ်တာမရှိ။ အထူးသဖြင့် ကိတ်လေးတွေ ဖုတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိသားစုတွေကိုကျွေး ရတာ လက်ဆောင်ပေးရတာကို ပျော်မွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်း သူ စိတ်လိုလက်ရ ရှိတဲ့အခါတိုင်း ကိတ်ဖုတ်ကာ ကော်ဖီဖျော်လျက် Breakfast ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညဘက် ဒင်နာကို စပါကတီဖြစ်ဖြစ် သူ့လက်ရာဖြင့် မိသားစုကို တည် ခင်းစဉ်ခံလေ့ ရှိတတ်သည်။ အဲဒီအချိန်မျိုးတွင် သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ ရှိနေတာ မကြိုက်ပါ။ သူ့ပါ အစအဆုံး ကိုယ်တိုင် လုပ်ရတာကို ပိုသဘောကျပါသည်။

“အဆင်ပြေလား မာမိ။ ဘာလိုလဲ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့သားလေး လက်ရာက ဘာပြောစရာ ရှိတာမှတ်လို့”

မာမိက အသားပြားတစ်ချပ်ကို ဓားနှင့်ဖြတ်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးရင်း ပြုံးကာဖြေသည်။ သူက အိုဇေ ... ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း မာမိအတွက် သိပ်မခါးသော ခပ်ဆိမ့်ဆိမ့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပါ ဖျော်ပေးနေမိသည်။ မာမိက သူ လုပ်ကိုင် တာတွေကို ပြုံးကြည့်ရင်းမှ ...

“မာမိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တစ်နေ့က အိမ်လာလည် ရင်း သား လုပ်ထားတဲ့ ဧညာင်ပင်ဘွန်ခိုင်းလေးကို ကြိုက်လို့တဲ့ကွယ် ... အဲဒါ”

သူက အဲဒါဆိုတဲ့ စကားနောက်မှာ မာမိကို သိနေ ပြီးသား ဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဝင့်ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ် လိုက်မိသည်။ သူ့ဝါသနာတွေထဲမှာ Bakery အပြင် အပင်စိုက် တား၊ အပင်ပြုစုထိန်းသိမ်းတာ၊ ဘွန်ခိုင်းပင်လေးတွေလုပ်တာ အပြင် အပင်တွေကို လှပစွာပုံဖော်ရတာပါ ပါသည်။ ဒါတွေဟာ သူ့အမေရဲ့ သွေးတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ မာမိက ဟင်း ချက်ကောင်းသလို၊ အစားအသောက်တွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စိမ်ပြင် ဆင်ရတာကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ အပင်တွေလည်း ချစ်တတ် သေးသည်။ အရင်က တက္ကသိုလ်ကဆရာမ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို မွေးပြီးသောအခါ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

သူ့အထက်တွင် အစ်ကိုနှင့် အစ်မရှိသေးသည်။ သူတို့ကတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားကြတာ သိပ်မကြာသေး။

“အဲဒါနဲ့ မာမီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“အင်းပေါ့ ... သားလေးရယ်၊ မာဒီတို့ ဘာဒါတွေမှာက ဒီလိုလက်ဆောင်တွေပဲ တန်ဖိုးထား မက်မောကြတာ လေ”

အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။ လူတွေရဲ့လက်ဆောင်ဆိုတာ တစ်ခါတလေတော့လည်း ပစ္စည်းတန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်သည်။ ပေးအပ်သူရဲ့အနေအထား၊ လက်ခံယူမယ့်လူရဲ့ အနေအထားကြားမှာ အရေးမပါဘဲ ဘယ်လိုအပြုအမူနဲ့ ပေးသလဲဆိုတာ အရေးပါနေသည်။ ဥပမာ ... မာမီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲကြည့်သူလည်းသူဌေး၊ ကိုယ်လည်းသူဌေးမှာ သူ့ကို ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ဈေးကြီးကြီး အစားအသောက်တွေကို လိုက်ကျွေးတာထက် ကိုယ်တိုင်ချက်ပါသည်ဆိုသော မုန့်ဟင်းခါးပိုးပေးတာကို တစ်ဖက်က ပို Appreciate လုပ်သည်။ သဘောကျသည်။

သူဌေးကတော်အချင်းချင်း ရွှေ ငွေတွေ၊ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ပေးနေတာထက် အိမ်မှာလုပ်တဲ့မုန့်၊ အိမ်ကပျိုးတဲ့ပန်း၊ စတာတွေကို လက်ဆောင်ပေးတာက တစ်ဖက်သားကို ပိုရင်းနှီးခင်မင်သည့်ပြယုဂ် ဖြစ်စေပါသည်။ သူတောင်ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသော မိသားစုတွေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကိတ်

ဖုတ်ပေးဖို့၊ ကွတ်ကီးလေးတွေ လုပ်ပေးဖို့ တန်ဖိုးထား သိတတ်ပေးတာပဲလေ။ ဆိုင်က ဝယ်ကျွေးတာထက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးတာကို ကိုယ်ကလည်း တန်ဖိုးထားပေးသလို တစ်ဖက်လူကလည်း တန်ဖိုးပိုမြင်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

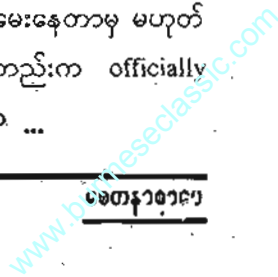
“သားနဲ့ အခုတလော ဘွဲ့နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနေပြီလဲ”

“အဟင်း ... ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ မာမီ။ လတ်တလောမှာ သားနဲ့ ဖုန်းပြော မုန့်စား လုပ်နေတာ သုံးယောက်လောက် ရှိတယ်”

“အင် ... ပြီးရော။ ငါ့သားလေးကတော့။ ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီသုံးယောက်နဲ့ သားနဲ့ အခြေအနေတွေ ပြောပြပါဦး”

“ဟား ဟား ... မာမီက သား မိန်းမယူမှာ ကြောက်နေတာလား။ စိတ်ချပါ မာမီရ။ မာမီသားက ရည်းစားတောင် မထားသေးတာ။ မိန်းမယူဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးမှာ။ အသက် (၃၀)လောက်မှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမယ် မာမီ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... မာမီက သားကို မိန်းမယူမှာကြောက်လို့၊ ရည်းစားထားမှာ ကြောက်လို့ မေးနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သား အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်တည်းက officially ရည်းစားထားခွင့် ပေးထားတာပဲလေ ...

အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာလည်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရွေးချယ်သင့်တယ်ဆိုတာ သားကို ရှင်းပြထားပြီးသားပဲ။ မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ချစ်ကြိုက်ပြီး ယူခဲ့ကြတာ။ သားအစ်ကိုနဲ့ အစ်မလည်း သူတို့ချစ်တဲ့လူကို ယူခဲ့ကြတာပဲလေ ...

တကယ်တော့ လူ့ဘဝ တို့တိုလေးမှာ ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူနဲ့ နေသွားမှ ပျော်စရာကောင်းပြီး အနှစ်သာရရှိမှာပေါ့။ မာမီလည်း သားဒယ်ဒီနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အတူနေရတဲ့ အချိန်တွေကို ဘဝရဲ့တန်ဖိုးအရှိဆုံး အချိန်တွေလို သတ်မှတ်ဖြတ်သန်းခဲ့တာပဲလေ။ ဒါမှ လူသားဘဝ ပီသမှာပေါ့။ သားကိုလည်း အဲဒီအနှစ်သာရမျိုး ခံစားစေချင်တယ်”

မာမီက နောက်ဆုံးစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောပြီး နောက် သူ ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီကို ယူသောက်နေသည်။ သူတို့မိသားစုက နွေးနွေးထွေးထွေး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိတာမို့ ဘာမဆို ဖွင့်ဟတိုင်ပင် ဆွေးနွေးလိုရသည်။ သူ့မိဘတွေကလည်း ခေတ်မီကာ သားသမီးကို နားလည်ပေးတတ်သူတွေမို့ သူတို့မောင်နှမတွေ ကံကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်ရမည်။

“အချစ်ဆိုတာ ထူးခြားတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလား မာမီ။ Special for someone လား”

“အို ... သိပ်သေချာတာပေါ့။ သူ့ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရမှန်း မသိပေမယ့် သူ့ကို တကယ်ထိတွေ့ ခံစားနေမိ

ပြီဆိုရင် သား အလိုလို သိလာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တချို့တွေ ရည်းစားထားရင်းနဲ့ တကယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို ထပ်တွေ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ သား”

“အင်း ... ခုခေတ်လူငယ်တွေ အများဆုံး ကြုံတွေ့ရမယ့် Complex (အရှုပ်အထွေး)တစ်ခုပေါ့နော် မာမီ”

“ဒါပေါ့ သား၊ ဒီခေတ်မှာ အများကြီးပွင့်လင်းလွတ်လပ်လာတော့ အချစ်ကို ရှာတွေ့ဖို့ နည်းနည်းခက်တာပေါ့”

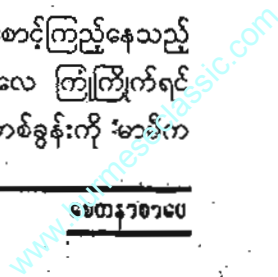
မာမီစကားက ဒဿနဆန်လှသည်။ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်တာနဲ့အမျှ ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် ပိုမိုလွယ်ကူလာရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်လာတာနဲ့အမျှ အချစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တွေများလို့ အချစ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး ရှာတွေ့ခံစားဖို့ ခက်ခဲသွားနိုင်ပါသည်။

“သေချာတာတော့ မာမီပြောတဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ သား လုံးဝမတွေ့ကြုံရသေးတာတော့ အမှန်...”

ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောမိသေးတာ”

“ထာဝရမန္တလေးက စကားလေးလိုပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဟင်း ... ဟင်း”

မာမီက သူမ အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေသည့် မြန်မာဇာတ်လမ်းတွဲမို့ သူလည်း တစ်ခါတလေ ကြိုကြိုက်ရင် ဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ အဲဒီထဲက စကားလေးတစ်ခွန်းကို မာမီက

နှစ်သက်လွန်းသလို သူပါ တကယ်သဘောကျ လက်ခံရလေသည်။
 ဘာတဲ့ ... အမြဲတမ်းထာဝရအတွက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ချစ်တယ်
 ဆိုတဲ့စကားကို လုံးဝမသုံးသင့်ပါဘူးတဲ့။
 သူလည်း အဲဒီစကားကို အပြည့်အဝ လက်ခံပါသည်။

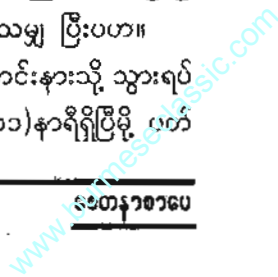

(၁)

“အမယ်လေး ... သောက်ကျိုးနည်း Estimate များ၊ ခုမှပဲ
 ပြီးရတော့လားဟ”

လူလူက သူ့ဌေးကို တင်ပြရမည့် Estimate များကို
 ဆွဲနေရင်း အားလုံးပြီးသွားချိန်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ည(၁၁)နာရီ
 ထိုးနေပါပြီ။ အလုပ်မှာ အာရုံစူးစိုက်ရသဖြင့် ဘယ်လောက်များ
 မလုပ်မယှက် နေမိမှန်းမသိ။ ဇက်ကျော့တွေက တောင့်တင်းနေ
 ကာ ချိုးချလိုက်လျှင် ဝါးအစည်းပြေသလို တဖြောင်းဖြောင်း
 တကျောင်းကျောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခါးချိုးချလိုက်တော့လည်း
 ဂျွတ်ခနဲ။ အညောင်းဆန်ပြီးသွားသောအခါ တစ်ချက်ပြန်စစ်ပြီး
 နောက် သူ့ဌေးရဲ့ e-mail ထဲ ပို့ပေးလိုက်လေသည်။ ကဲ ... ပြီးပြီ
 အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ။ အဲ ... အလုပ်ဟူသမျှ ပြီးပဟ။

ခုံမှပြန်ထကာ လူလူက မှန်ပြတင်းနားသို့ သွားရပ်
 ရင်း ညရဲ့လေပြည်ကို ရှုရှိုက်မိသည်။ ည(၁၁)နာရီရှိပြီမို့ ဝက်

ဝန်းကျင်က အတော်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါပြီ။ နဂိုတည်းက လည်း လူလူနေသော နေရာက အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ရပ်ကွက် မှာ ရှိသည်လေ။

“ဇွဲ”

အမယ်လေး ဘယ်က အသံပါလိမ့်။ ဪ... ငါ့ ဇိုက်ထဲက အသံပါလား။ ကိုယ့်ဇိုက်ထဲက ငွီသောအသံကို လူလူ က သဘောဟကျ ပြုံးမိရင်း ဇိုက်ဆာလာတာကို ခုမှ သတိထား မိတော့သည်။

အစာအိမ်က အသံတောင်ထွက်ပြီး အချက်ပေးနေ ပြီလေ။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဇွဲနဘဲကြီးစွာ ကြိုးစား အားထုတ် ဝီရိယရှိတတ်သူမို့ ညရှစ်နာရီတည်းကကိုင်သော အလုပ် ဟာ အခု ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှပဲ ပြီးတော့သည်။ အမှန်တော့ မနက်ဖြန်တစ်ရက်ထိ အချိန်ရသေးပေမယ့် Sunday မို့ ပြည့်ပြည့် ၀၀ အနားယူဖို့ စိတ်ကူးပြီး ဒီနေ့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စဖြတ်တော့ တာပါ။

မနက်ဖြန် လေယာဉ်ပေါ်မှာ အချိန်ကုန်နေမယ့် သူဌေးလည်း ဒီ Estimate တွေကို လေယာဉ်ပေါ်မှာပဲ အေးအေး ဆေးဆေး ကြည့်ရှုအကဲခတ်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ရစေချင် သည်။ တစ်ဖက်သားရဲ့ အချိန်တွေကိုပါ ထည့်တွက်တတ်သည့် လူလူကို သူဌေးကလည်း အဲဒါတွေ သဘောကျတာ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။...

“ဇိုက်ဆာတယ်ကွာ။ မုန့်ဟင်းခါးပူပူလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲသား ဆီချက် ပူပူလေးဖြစ်ဖြစ် ဆွဲချင်လိုက်တာ ...

ဟုတ်ပြီ။ ဟိုမိန်းမကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမယ်”

လူလူက အိပ်ရာပေါ် ဒိုင်ဗင်ပစ်ချလိုက်ရင်း ခေါင်း အုံးဘေးက ဖုန်းကိုယူကာ စိမ်းထဲ ခေါ်လိုက်သည်။ စိမ်းက ချက် ချင်းပဲ ဖွင့်ထူးပါသည်။

“ဟဲ့ ... ပြော”

“အေးပါဟဲ့ ... ပြောမလို့ဆက်တာပါပဲ ...

ဇိုက်ဆာလို့ပါဟယ်၊ တစ်ခုခု စားချင်လို့”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ရှင့် Kitchen ထဲကို ရှင်သွားပါလား။ ရှင့် ရေခဲသေတ္တာ ရှင်ဖွင့်လေ”

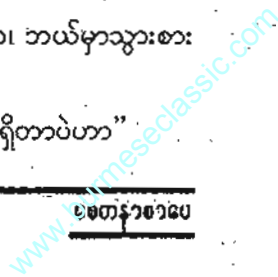
“အိမ်ကဟာတွေ စားချင်မှဖြင့် ငါက နင့်ကို ဖုန်းဆက်နေ ပါမလား၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ဘာမှသိပ်မရှိတော့ဘူး။ ငါ လည်း ဒီတလော အပြန်နောက်ကျနေတာနဲ့ City mart မဝင်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင် ...

“မုန့်ဟင်းခါးပူပူလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲသားဆီချက်လေးဖြစ်ဖြစ် စားချင်လို့ပါဟယ်”

“အမယ်လေး ... အသံက သနားစရာ၊ ဘယ်မှာသွားစား မလို့လဲ၊ SS လား”

“အေးပေါ့ ... အနီးဆုံးဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတာပဲဟာ”

“အေး ... ပြီးရော ထွက်လာခဲ့မယ်”

“နောက် ဆယ်မိနစ်နေရင် ဆုံးမယ်”

လူလူက ဖုန်းချပြီးတာနှင့် အဝတ်အစားကို ချက်ချင်းပြေးလဲသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကောက်စွပ်၊ အနက်ရောင် တီရှပ်အကျပ် BEBE ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူလူ နေတာစာဗဟန်းမြို့နယ်ထဲရှိ အဆင့်မြင့်ကွန်ဒိုကြီးတစ်ခုမှာဖြစ်ပြီး ဆယ်တစ်ထပ်ကနေ၍ Lift ဖြင့် ဆင်းလာသည်မှာ အောက်ထဲ Ground ထဲရှိ ကားပါကင်သို့ ခဏလေး ရောက်သည်။ လူလူရဲ့ KIA Sportage အနက်က အနားရောက်တာနှင့် သော့ကချောက်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ စက်နှိုးကာ လူလူက ပါကင်ထဲမှ ဝေါခနဲပဲ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားမီးရောင်ကြောင့် ဂိတ်ဝက Security က တံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။ လူလူက ဆယ်မိနစ်ခန့်တောင် မမောင်းရသော ဆရာစံလမ်းသို့ကားကို ဦးတည်လာခဲ့ပါသည်။ စိမ်းကတော့ ရွှေတောင်ကြား(၂)မှာမို့ ရောက်တောင် ရောက်နေပြီ။ စိမ်းကားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီဆိုတာ တခြားနေရာတွေမှာတော့ ငြိမ်သက်ရှင်းလင်းနေပေမယ့် ဆရာစံလမ်းမှာတော့ စည်ကားကောင်းဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ညကြီးသန်းခေါင်မှ ဗိုလ်ဆာသူတွေ ရောက်လာတတ်ကြသော နေရာလည်းဖြစ်သည်။

အထဲမှာ ကားတွေပြည့်နေသဖြင့် လူလူက ကားကို အပြင်မှာပဲရပ်ကာ ဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လူလူကို စောင့်နေဟန်တူသော စိမ်းကလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည်။ လူလူကသာ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလာပေမယ့် စိမ်းကတော့ ညမှိုချွပ်မှာတောင် လှလှပပ ပြင်ဆင်လာနိုင်သေးသည်။ စိမ်းဆိုမှ စိမ်းပါပေ။

“ဟင်း ... ညကြီးမင်းကြီး ချဉ်ခြင်းတ၊တော်မူတဲ့ မမ။ ရှင် ကျွေးရမယ်မှတ်”

“ကျွေးမှာပါအေ။ ဒီနေ့ သူဌေးခိုင်းထားတဲ့ Estimate တွေ ခုနကပဲ ပြီးသွားတယ်ဟာ။ အလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်နေတာ ပြီးမှ ဗိုလ်ဆာရမှန်း သိတော့တယ်။ အလုပ်တွေ အများကြီး ပြီးသွားတဲ့ ငါ့ကို သူဌေးက ဂုဏ်မပြုခင် ငါ့ကိုယ်ငါ အရင်ဂုဏ်ပြုရမယ် ... ဟား ဟား”

စိမ်းက လူလူကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လူလူက မုန့်ဟင်းခါး မှာသည်။ ဖက်ထုပ်ကြော်မှာသည်။ စိမ်းကလည်း ဟိုဟာမှာမလို ဒီဟာမှာမလိုနှင့် နောက်ဆုံးတော့ မုန့်ဟင်းခါးပဲ ဓာတ်ကျသွားသည်။ မှာထားတာတွေ ရောက်မလာသေးခင် ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစားကာ ပက်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စားတတ်သော လူလူက နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံမှ လူသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းကိုသာထုတ်ပြီး ပွတ်လျက်ရှိသည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် facebook မသုံးရသမျှ သတင်းဦးသတင်းထူးများကို မသိရသေးပါ။

အရင်က သတင်းတွေ သိချင်လျှင် ဂျာနယ်ဝယ်ဖတ်ရသည်။ ဂျာနယ်ဆိုင်ကို သွားဦး ဝယ်ဦးနှင့်။ အခုချိန်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့ပြကြီးတွေမှာ တွင်ကျယ်လာသော အင်တာနက် ယဉ်ကျေးမှုနှင့်အတူ ကိုယ်အားနေသောအချိန်၊ ကိုယ်လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ပွတ်နေရုံနှင့် မြန်မာ့သတင်း၊ ကမ္ဘာ့သတင်းတို့ကို ခုံလင်စွာ သိနိုင်နေခဲ့ပါပြီ။

စိမ်းကတော့ လူလူ့လိုမဟုတ်။ တစ်နေရာ ရောက်တာနှင့် စိမ်းရဲ့မျက်လုံးက သူမနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကို ဖြန့်ကျက်ထားကာ ဘယ်သူက ဘာဆိုတာ ငါးမိနစ်အတွင်း သိနိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ CNN တို့ BBC News သတင်းရိုက်ကူးရေးမှာ အသုံးဝင်သော Talent သည် အသုံးမချတတ်တော့ အကျိုးမရှိရှာ။

“ဟဲ့”

စကားတစ်ခွန်း ပြောဖို့အရေးကို မပြောဘဲ တဟဲ့ဟဲ့နှင့် ခေါ်တတ်တာသည်လည်း စိမ်းရဲ့အကျင့်။ စိမ်းရဲ့အစ်မက နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်မို့ စိမ်းဟာ မိန်းမလျာများနှင့် ရင်းနှီးသည်။ ပြီးတော့ ပြောပုံ ဆိုပုံ လေယူလေသိမ်းကပါ အဲဒီပုံစံ စတိုင်လ်တွေ ပေါက်နေပါသည်။ ခေတ်ကို အမိလိုက်ဖို့၊ ခေတ်နဲ့အညီ ဗန်းစကားတွေကို သိဖို့အတွက် စိမ်းနှင့် တစ်နာရီလောက် စကားပြောကြည့်လျှင် သိရပေပြီ။

“ဟဲ့ ... မိန်းမ ... ဟဲ့”

“ပြောမှာဖြင့် မပြောဘူးဟာ။ တဟဲ့ဟဲ့နဲ့”

“ဟဲ့ ... နီး ချစ်ကင်း(နီ)လယ်သာ ဖော် ယူ ဟဲ့”

“ကျွတ်”

လူလူက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် စိမ်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မော့ကြည့်အမိမှာ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ဖက်ထုပ်ကြော်လာချပေးပြီမို့ ဖက်ထုပ်ကြော်တစ်ခုကို ကောက်ဝါးပြီးမှ မုန့်ဟင်းခါးကို အချဉ်ညစ် ငရုတ်သီးမှုန့်ဖြူးပြီး စပ်ဟပ်ပြင်ဆင်နေမိသည်။

“ရှင် အချစ်တော်ကို တွေ့လို့ဟဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

လူလူက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မေးရင်း မုန့်ဟင်းခါးတစ်ခွန်းကို မြည်းစမ်းကြည့်မိသည်။ နည်းနည်းပေါ့တယ်ထင်၍ ဝံ့ပြာရည်ထပ်ထည့်သည်။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ။ ဟို ကောင်မပေါ့”

စိမ်းပါးစပ်မှ ဤသို့ ချိုသာစွာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ထွက်လာလျှင် လူလူက တစ်စုံတစ်ခုသော sense ကိုရကာ စူးခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ထင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို မေတ္တာရှေ့ထား မေးမိသည်။

“ဟို ကျက်သတုံးမ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗွီ”

စားလက်စ အရသာရှိသော မုန့်ဟင်းခါးကိုပင်လျှင် ထွေးထုတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အော်ဂလီဆန်သွားရသည်။ ဒါတောင် ရုပ်မမြင်ရသေး။ အသံမကြားရသေး။ ကိုယ့်အနားမှာ

ကိုယ်ရောက်နေသော နေရာတစ်ခုမှာ သင်း ရောက်နေတယ်ဆို တာနဲ့တင် ခါးသီးစက်ဆုပ်သွားရသည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိချေ။ အလုပ်ကလွဲ၍ ဘယ်အရာကိုမှ အံလေးအနက် မထားတတ်သူ လူလူအတွက် တူးခြစ်ခါးနေအောင် မုန်းရသည့် အစုတ်အပြတ်မ တစ်ယောက်တည်း လောကမှာ ရှိနေပါသေးသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကောင်မက ဘဲတစ်ပွဲနဲ့ဟဲ့။ ဘဲက စင် လိုက်တာဟယ်၊ အမယ်လေး ... မတန်မရာ။ ဘယ်ကများ ရှာဖွေလာလဲ မသိဘူး”

စိမ်းက နှစ်ပြားမတန်အောင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြော နေသော်လည်း လူလူက စိမ်း ပြောသော တစ်ယောက်ကို လှည့် မကြည့်ဖြစ် လှမ်းမကြည့်ဖြစ်ပါ။ မကြည့်ချင်လောက်အောင် မပတ်သက်ချင်လောက်အောင်အထိ မုန်းတီးသည်။ ဒါပေမဲ့ စိမ်း သုံးလိုက်သော “မတန်မရာ”ဆိုသည့် စကားကြောင့် လူလူ နား ထင်မွှေးတွေ ထောင်သွားသလို ခံစားရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက စေ့ဆော်သောစိတ်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ဖြစ်ကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီဟာမက”

“ဟိုမှာ ... ထွက်သွားပြီ။ ဟိုမယ် ... ဟိုမယ် ... အဝါနု ရောင် ဟူဒီအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ဟာ၊ သူနဲ့တွဲလာတဲ့တစ် ယောက်၊ ဟိုကောင်မက အနက်ရောင်ဇာဂါဝန်နဲ့”

လူလူ မုန်းသော တစ်ယောက်ကိုတော့ ဆားတစောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး သူမရဲ့ ဘဲဆိုတာကိုတော့ နောက်ကျောဘက်

ကပဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ဟိုမိစ္ဆာမနှင့်ယှဉ်လျှင် ခေါင်းတစ်လုံး စာထက်ကျော်ကာ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် အချိုးစား ကျသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သတိထားမိသွားရသည်။ တစ်လက်စ တည်းမှာပဲ ဖိုးသားကို သတိရသွားသော ရင်ခွင်မှာ မကျက်သေး သော ဒဏ်ရာက သွေးတစ်ချက် ပန်းထွက်လာသလို စူးနှင့် အောင့်မျက်လာသည်။

နှင့် ဒီလို ပျော်နေဖို့ အခွင့်အရေး ရှိလို့လား ကေသက်မိုးလျာ ဆိုတဲ့ အစုတ်အပြတ်မရယ်။

လူလူက တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေသော စိတ်ဖြင့် စားလက်စ မုန့်ဟင်းခါးကိုတောင် ရပ်တန့်ထားမိသည်။ မုန့်ဟင်း ခါးတောင် ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာမရှိတော့သလို ခံစားရသည်မှာ ရင်ထဲက မုန်းတီးလွန်းသော အမုန်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ အမုန်းမီးသည် ကိုယ့်ကိုပူလောင်စေမုန်း၊ တစ်ဖက်သားကို မုန်းတီးနာကြည်းရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းမုန်း သိပေမယ့်လည်း ကိုယ်ဟာ ပုထုဇဉ်လူသားမို့ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ ပါရမီတောင်ပါ မလာသူ ပီသစွာ အမုန်းမီးကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ရုံ အဆင့်မျှမက ဥပေက္ခာတရားနဲ့တောင် မနေတတ်သေးသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိုဟာမ ဘဲက တော်တော်မိုက်လား”

ပူလောင်ကျွမ်းရှပြီးမှ အေးစက်စက်သဏ္ဍာန်နှင့် ထ မေးသော လူလူကို စိမ်းက ပြူးကြည့်သည်။ များသောအားဖြင့် လူလူတို့ စိမ်းတို့ဆိုတာ စကားပြော ပွင့်လင်း ဗွင်းရှင်းကြပေမယ့်

သူများကို ကောင်မတွေ၊ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ သိပ်မပြောတတ်ကြပါ။ အခြားမိန်းကလေးတွေထက်စာလျှင် စကားပြောကြမ်းတမ်းသည်ဟု ဆိုပေမယ့် တော်တန်ရုံ မရိုင်းတတ်ချေ။ သို့သော် ကေသက်မိုးလျာ ဆိုသည့် မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ အယုတ္တအနတ္တ အကြမ်းစားကြီးတွေ မထွက်တတ်တောင် နှစ်ပြားမတန်အောင် ချိုးဖဲ့ပြောဆိုရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသူတွေ ဖြစ်လေသည်။

“ကေသက်မိုးလျာကို ပြောတာလား”
“ကျွတ် ... နာမည်ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။ အဲဒီကောင်မက ဘီလူးမ မိစ္ဆာမပါ”
“အင်း ... သူ့ဘဲ ထင်တာပဲ။ မိုက်တယ်ဟာ။ မျက်နှာက တော်တော်လေး မွန်ရည်တယ်။ မိုက်တယ် ဆိုတာထက် မိကောင်းမခင်သားသမီးပုံစံ ပေါက်နေတာလေ။ အူရမ်း သန့်တယ် ပြောရမှာပေါ့ ...

ဒါနဲ့ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကပြန်လာကြတာပါလိမ့်။
ဪ ... Show ပွဲကြည့်တာနဲ့ တူတယ်။ ဒီနေ့ Show ရှိတယ်ဟာ”

စိမ်း ပြောသော စကားကို နားထဲမဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက် ဖြစ်နေပြီးမှ လူလူက ဘီလူးမရဲ့အမေကို သတိရမိသည်။ ဒီအဘွားကြီးက သူ့သမီး ကုတ်ကမြင်းလေးကို ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ရင်အုပ်မကွာ ထားချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုငနာမလေးက

အငြိမ်မနေတတ်သောအခါ မသိမသာလေးတော့ ထောက်လှမ်းရသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ အခု ညဘက် စတိတ်ရှိုးကြည့်ဖို့တောင် ဘဲတစ်ပွေ့နဲ့ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်သည်ဆိုတော့ ဒီဘဲဟာ အချဉ်တော့ မဟုတ်နိုင်တော့ပြီ။ သင်းတို့ အသိုက်အဝန်းက လစ်စံရွေး အသိုက်အဝန်း ဖြစ်သည်။

“စိမ်း”
“ပြော”
“မိစ္ဆာမနဲ့တွဲတဲ့ ဘဲအကြောင်း ငါ သိချင်တယ်”
“ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ဟာ”
“အေးပါ။ ငါ စုံစမ်းထားပါ့မယ်”
“ပြီးရော သွားမယ်ဟာ”

မုန့်ဟင်းရည်၊ဟင်းရည်တောင် ဘူးသီးကြော်ထပ် ထည့်ပြီး အဆစ်တောင်း မသောက်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ စိမ်းနှင့်လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းကာ ပြန်လာခဲ့သော လူလူရဲ့ရင်ထဲတွင် ဘာကို ဒေါသထွက်မှန်းမသိ ထွက်လာတာ တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်မိသည်။

အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တာနှင့် မီးတစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် တဖျပ်ဖျပ်စီ လင်းလာသော အခန်းသည် ရှင်းလင်းလှပသော မော်ဒန်ဒီဇိုင်းဖြင့် လူလူကို ကြိုဆိုနေသည်။ အိမ်သားဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိသော ဒီအခန်းကျယ်ထဲ မထင်ရင် မထင်သလို

လူလူရဲ့ မျက်ရည်စတွေ လွင့်စဉ်ကျနေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ မိသားစု
မရှိ ချစ်ခင်တွယ်တာရသူ မရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝကို ရောက်
အောင် လုပ်ခဲ့သူကို လူလူ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်ခင်တွယ်တာရသော မိသားစုဝင်
နှစ်ယောက်ကို လွင့်စဉ်အောင် လုပ်ခဲ့သော ကေသက်မိုးလျှာကို
နာနာကျင်ကျင် တုံ့ပြန်လိုသောဆန္ဒသည် လူလူရဲ့နှလုံးသည်းပွတ်
ထဲမှာ ကျောက်တည်သလို တည်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

(၂)

“မောနင်း ... ဟော ... ဒယ်ဒီပါ ရှိနေတာပါလား၊ ဒီနေ့
ဒယ်ဒီ ဂျိမ်းမရိုက်ဘူးလား”

သူက အိပ်ရာနိုးအပြီး အောက်ထပ်သို့ Breakfast
စားဖို့ ဆင်းလာလျှင် ခါတိုင်း မတွေ့ရတတ်သော ဂျိမ်းမရိုက်
သွားသည့် ဒယ်ဒီကို မာမိနှင့်အတူ Breakfast စားနေတာ တွေ့
လိုက်ရသည်။

“အေး ... ပထမတော့ သွားရိုက်မလို့ပဲ သားရာ။
မင်းမာမိဆီကို သတင်းကောင်းတစ်ခု ဝင်လာတာနဲ့ ဒယ်ဒီ
လည်း ပျော်ပြီး မသွားတော့တာ”

“ဟင် ... ဘာသတင်းလဲ”

သူက မေးလည်းမေးကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ကော်ဖီ
တစ်ခွက်ကို ငဲ့မိသည်။ မာမိနှင့် ဒယ်ဒီက တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ပြုံးစိစိ ကြည့်နေသည်။ ဒီနေ့ Breakfast က ပွဲပြုတ်

ထမင်းကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးပန်ထွေဖျော်မို့ သူက နှစ်သက်သဘောကျသွားရသည်။

“သား ဦးလေး ဖြစ်တော့မယ်လေ”

“ဘယ်လို !”

ပါးစပ်ထဲ ထည့်တော့မည့် ထမင်းကြော်တစ်လုတ် ပင်လျှင် လေထဲမှာ တန်သွားရသည်။ မာမိစကားကို ရုတ်တရက် သူ နားမလည်။

“သားမမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ သားရဲ့။ ဒီမနက်ပဲ ဖုန်းဆက် ပြောလို့ ခဏနေရင်တောင် မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ သွားတော့ မလို့”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့၊ မမက ကလေး အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ဟာ ...

အင်း ... မမထက် လိုချင်တာက ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ မဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိတို့က မြေးချိုချင်နေတာ။ ကိုကြီးတို့ လင်မယားတော့ အားကျနေတော့မှာပဲ”

သူတို့မှာ မောင်နှမသုံးယောက် ရှိကြပြီ။ အစ်ကို အကြီးဆုံးနှင့် အစ်မအလတ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်စီပဲ ကွာသည်။

သို့သော် အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်ကျော်ထဲ ရောက် လာကြသည်အထိ ကလေး မရကြသေး။ အခုခေတ်မှာလည်း လူတွေရဲ့စားသောက်နေထိုင်ပုံ ပြောင်းလဲသောကြောင့်လားတော့

မသိ။ ကိုယ်ဝန်ရဖို့ ခက်ခဲလှတာတွေ ကြားနေရသည်။ အထူး သဖြင့် အားလုံးပြည့်စုံနေသော လင်မယားစုံတွဲတွေဆို ပိုရဖို့ခက် လားတော့ မသိ။ ခုတော့ ကိုကြီးတို့စုံတွဲက မအောင်မြင်သေးပေ မယ့် မမတို့စုံတွဲက အောင်မြင်သွားပြီမို့ သူလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

“မမကို ပြောလိုက်ပါဦး။ Congratulation ပါလို့။ သား လည်း နောက်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်ပါမယ်”

“အေး ... ပြောလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မာမိ တစ်ခုစဉ်းစား မိတယ် သားလေးရဲ့”

“ဟုတ် ... ပြောပါဦး”

သူက အခုမှပဲ ထမင်းကြော်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရင်း ပြန်မေးရတော့သည်။

“သားမမတို့က လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေတာမဟုတ် လား။ အခု ကိုယ်ဝန်ရပြီဆိုတော့ သူကလည်း မအေအနား ကို ပြန်ကပ်ချင်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အနီးကပ် နေရရင် မာမိလည်း သူ့ကို ပိုဂရုစိုက်ပေးနိုင်တာပေါ့။ သူကလည်း ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမယ်ဆိုတာ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ် သူးလေ”

“အင်း ... အဲဒီတော့”

“သားအစ်မတို့ လင်မယားကို ဒီမှာပဲ ပြန်ခေါ်ထားမလား လို့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ တိုင်ပင်နေကြတာ”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ မာမီရ။ အိမ်မှာလည်း လူပိုစုံ တာပေါ့။ သားကလည်း ဂလက်စီပရောဂျက်နားက ကွန်ဒို ကို ပြောင်းနေရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ မာမီ”

မာမီက သူ့ကို မျက်လုံးပင့်ကာကြည့်သည်။ ဒယ်ဒီ ကတော့ သဘောပေါက်သလိုရှိပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် သည်။ သူ့ရဲ့ဒယ်ဒီဟာ ဌာနဆိုင်ရာမှ ရာထူးကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် ပြီး အပြင်စီးပွားရေး မလုပ်ပေမယ့် သူ့အစ်ကိုကြီးကိုတော့ Constructions တွေ၊ အိမ်ရာပရောဂျက်တွေမှာ ဒယ်ဒီကိုယ်စား တာဝန်ယူစေပါသည်။ သူကတော့ အင်ဂျင်နီယာပညာရပ်ကိုပဲ ဝါသနာပါ၍ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံရအောင် စလုံးမှာ သုံးနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးသည်။ အောက်သက် ကြေးအောင် သူများတိုင်းပြည်မှာ ဒယ်ဒီက အလုပ်ဝင်စေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ် ကျော်ပဲ ရှိသေးပြီး သူတို့မိသားစုရဲ့ ရှယ်ယာတွေလည်း အများ အပြား ပါဝင်သော ပရောဂျက်တစ်ခုမှာ သူက နိုင်ငံခြားသား အင်ဂျင်နီယာတွေနှင့် တွဲဖက်ပြီး အလုပ်ဝင်ပါတော့မည်။ အိမ်နဲ့ ပရောဂျက်နေရာက နည်းနည်းဝေးသောကြောင့် သူက ဖော်ရိန် နာတွေကိုထားသော ကွန်ဒိုက အခန်းလွတ်တစ်ခုမှာ သွားနေမ လားလို့ စဉ်းစားမိတာ ကြာခဲ့ပြီ။

“ဟင် ... သားလေးက အဲဒီလို လုပ်မလို့လား။ ဒါဆို သားရဲ့စားရေးသောက်ရေးကရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဪ ... ဟက် ... ဟက်။ မာမီရယ် ... မာမီသားက စလုံးမှာတောင် တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကိုယ့်စားရေး သောက်ရေးကို ပြေရှင်းလာတာ မာမီ မေ့သွားပြီ ထင်တယ်”
“မမေ့ပါဘူး၊ ဟိုမှာက သားလေး အိမ်အောက်မှာ Food Court တွေ ရှိတယ်လေ။ အခု (xxx)ကွန်ဒိုကျတော့ မရှိ ဘူးမှလား”

“ဆရာစံလမ်းနဲ့ နီးတယ်လေ မာမီရာ၊ စားစရာ သောက် စရာတွေ ပေါပါတယ်၊ အဲဒီလောက် အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ သားဘာသာလည်း ရျက်စားတတ်နေတာပဲ”

“အင်း ... သားလေး နေရေးထိုင်ရေး အဆင်မပြေမှာ စိုး တာပါ”

“ပြေပါတယ် မာမီ၊ သားလည်း တစ်ပတ် တစ်ခါ ပြန် လာမှာပေါ့၊ တစ်မြို့တည်းနေတာပဲ မာမီရယ်၊ Site ထဲကို လည်း သား မျက်ခြည်မပြတ်ချင်လို့ပါ။ ပထမဦးဆုံးခြေ လှမ်း ဆိုတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေချင်တယ် လေ ...

ပြီးတော့ traffic က အရမ်းအနှောင့်အယှက်ပေး တော့ ရုံးနဲ့ Site နဲ့နီးတဲ့နေရာမှာ နေတာ အချိန်လည်း save ဖြစ်အောင်ပါ မာမီ”

“ဟုတ်ပါတယ် သင်းရယ်။ သားပြောတာ ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်ပါတယ်။ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ သားက အလုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး စဉ်းစားတာပါ။”

“ဟုတ်တယ် မာမိ။ မမတို့ လင်မယားလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ သား ပိုပြီးစိတ်ချတာပေါ့။ ကိုမြတ်သူကလည်း အေးဆေးပါတယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့ ချက်စံထိုးဖို့ အဖော်ရပြီပေါ့။”

“အင်း ... ဒါဆိုလည်း သားက ဘယ်တော့ပြောင်းမယ် စဉ်းစားထားလဲ”

“လိုတာလေးတွေထည့်၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးရင် ပြောင်းမယ် မာမိ။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ် အတွင်းပေါ့။”

“အင်း ... အဲဒီအခန်းက ဒီနှစ်စကမှ လူငှားဆင်းသွားတာ ဆိုတော့ Furniture တွေလည်း အကုန်ရှိတာပဲ ...

နည်းနည်းပါးပါး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ပဲလိုတာ။

မာမိ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ စိစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“အိုခေ ... မာမိ။ သိုင်းခယူးပါ”

မိုးရာသီနှောင်း၍ ဆောင်းဦးရာသီသို့ ကူးပြောင်းတော့မည့် အခိုက်အတန့်တွင် သူ့ဘဝရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော အချိန်တွေ စတင်ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု လိုအချိန်က သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

ဘဝသည် သမားရိုးကျသာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

ကေသက်မိုးလျာသည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ တစ်နေ့က ဆီဇာနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သော ရက်စွဲရဲ့စာမျက်နှာကို ပြန်ဖွင့်ကာ ဖတ်နေမိသည်။ ဆီဇာနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည်မှာ မြကျွန်းသာထဲက ယိုးဒယားဆိုင်မှာ နေ့လယ် စားတာ။ ဆီဇာ တစ်ယောက် နေ့လယ်ထမင်းစားနားချိန်၊ သူမနှင့်ချိန်းပြီး နေ့လယ်စာ အတူစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အင်း ... အဲဒါက (၈) ရက်နေ့က၊ ဒီနေ့(၁၂)ရက်နေ့ ရှိနေပြီ။ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် မရတာ၊ သူ့ဆီက ဖုန်းတစ်ကောင် မပြောနဲ့ မတ်ဆွေလေးတစ်စောင်သော်မျှ မရတာကတော့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ကြားဖူးတာကတော့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေသော သို့မဟုတ် ချစ်ကြိုက်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် နေ့စဉ်မဟုတ်တောင် ရက်ခြားလေးတော့ မတ်ဆွေလေးဖြစ်ဖြစ်

ငိုရမည် မဟုတ်ပါလား။ သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်မိသည်။ ဆီဇာရယ် ... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ သဘောထားလဲဟင်။

သူ မကြားနိုင်သော မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်မေးမိရင်း သူမက ဆီဇာရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို ပြန်လှန်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေမိသည်။ ဆီဇာဟာ ခန့်မှန်းရခက်သော မိုးတိမ်ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့တွေ့ချိန်မှာတော့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် သူ့အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေက တကယ်ကို ဂရုစိုက်ဟန် အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုလို ပစ်ထားပြန်တော့လည်း သိပ်မကျေနပ်ချင်။

သူမက သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆီဇာရဲ့ဖုန်းကို နှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။ တော်တော်နှင့် မကိုင်သဖြင့် သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ထော်လာတော့မည့်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေရာမှ သူ့အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလျှင် လူမမြင်ရဘဲ မျက်စောင်းထိုးမိသွားသေးသည်။

“ဟယ်လို ... ပြောပါခင်ဗျာ”

ဟယ် နှင့် လို ကြားမှာ သံရှည်ဆွဲပြီး ပြောသော သူ့ရဲ့ဖုန်းထူးသံဟာ မွန်ရည်ဖော်ရွေနေသည်။ မတွေ့ရတာကြာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသော အသံလား၊ ဒီလိုတွေးမိတော့ သူမအမြင်ကတ်သွားရသည်။

“ဘာပြောရမှာလဲ”

မိုးလေးရဲ့ဘုတောသော အသံကို သူက တဟက်ဟက် ရယ်မောသည်။ အဲဒီ ရယ်မောသံကို နားထောင်ရင်း ဒီယောက်ျားသာ ဒီလိုရယ်ပြီး မိန်းမတကာနှင့် စကားပြောနေလျှင် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးမိကာ မနာလိုခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသည်။

ရှင် ဒီလိုပဲ နေသွားတော့မှာလား ဆီဇာ။

“ဟင် ... မိုးလေးက ဖုန်းဆက်တာလေ၊ မိုးလေး ပြောစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြောစရာရှိမှ ဆက်ရမှာလား”

မိုးလေးရဲ့ဘုတောသံကို သူက ဟင်ခနဲ မြည်သံဖြင့် အနည်းငယ်ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ဩော် ခနဲ သံရှည် ဆွဲလာသည်။ မိုးလေးက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိသည်။

“ဩော် ... မိုးလေး ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

လိုချင်တဲ့ ခွင်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသဖြင့် မိုးလေးက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးမိသည်။ ရှင် မဆိုးပါဘူး ဆီဇာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးလေးရဲ့။ ကိုယ် မိုးလေး စိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှ မလုပ်မိပါဘူး။ မိုးလေးနဲ့ ကိုယ် တစ်နေ့က နေ့လယ်စာအတူစားပြီးတည်းက မတွေ့တော့တာလေ။”

“အဲဒါ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လို !”

သူက နားမလည်သလိုဖြင့် ရေရှုတ်သည်။ ဒီလူဟာ ထားခဲ့ဖူးသော ရည်းစားတွေလို မသွက်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မသွက်တာလား၊ မသွက်ချင်ယောင် ဆောင်တာလား ဆိုတာ တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိလိမ့်မည်။ သို့သော် မိုးလေးနှင့် သူ ဆုံ တွေ့ချိန်တိုင်း ကိုယ့်ကိုကြည့်သည့် သူ့အကြည့်တွေမှာ နွေးထွေး လှိုက်လဲ့မှုတွေ အပြည့်ပါနေတာကိုတော့ အတွေ့အကြုံအရ မိုးလေး သိမြင်လေသည်။

“ဪ... မိုးလေးက ကိုယ် ဖုန်းမဆက်လို့ စိတ်ကောက် တယ်၊ အဲလို ပြောချင်တာလား”

“ဖုန်းမဆက်တာထက် အပြစ်ကြီးတာ ရှိသေးတယ်”

“ဟား ... အပြစ်တွေက တော်တော်များနေပြီကိုး၊ အိုး... ကိုယ် တော်တော်ဆိုးနေပြီပေါ့နော်”

“ဟွန်း”

အနားမှာ သူ မရှိပါဘဲနှင့် ရှိနေသလို မိုးလေးက မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ သူနှင့် မိုးလေးဟာ အသက်အရွယ်အား ဖြင့် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခန့်သာ ကွာသော်လည်း ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် မျှမက ဆယ်နှစ်နီးပါး ကွာသူလို မိုးလေးက ဆက်ဆံသည်။ နဂိုတည်းကလည်း ကိုယ်က ချွဲနွဲ ပြောတတ်သူ၊ ကလေးဆန်ဆန်

အိုက်တင်ကို ဖမ်းတတ်သူဆို သူကလည်း မိုးလေးကို အလိုလိုက် သလို၊ ဦးစားပေးသလို ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံတတ်လေသည်။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ လူကို ဖုန်းဆက်ဖို့မပြောနဲ့၊ မတ်ဆုလေး တစ်စောင်တောင် ပို့ဖော်မရတဲ့ ဆီဇာကို မိုးလေး စိတ်မ ဆိုးသင့်ဘူးလား ...

ဟိတ် ... မအားလို့ပါ။ Busy နေလို့ပါ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရောက်မလာနဲ့နော်။ ဘယ်လောက် Busy နေတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်ချိန် စားချိန် ကားပေါ် ရောက်နေတဲ့အချိန် ရှိတယ်။ အဲဒီ အချိန်တွေမှာ မတ်ဆု လေးတစ်စောင် ပို့ဖို့ဆိုတာ တစ်မိနစ်ဖောက် မကြာတဲ့ ကိစ္စပဲလေ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ မိုးလေးရယ်။ စွပ်စွဲရင်လည်း ခံရတော့မှာပါ”

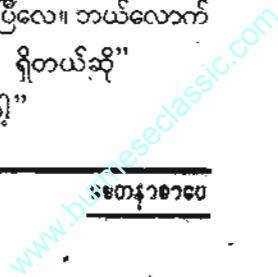
“ခံရမှာပဲလေ၊ အမှန်တရားကို ငြင်းလို့မှ မရတာ”

“အင်း”

“ဘာ အင်းလဲ၊ အဲဒီအတွက် ကျေနပ်အောင် ဘာအလျှော် ပေးမှာလဲ၊ ဘာအကြောင်းပြချက် ပေးဦးမှာလဲ”

“ဪ... အကြောင်းပြချက်က ပေးစရာမလိုအောင် မိုးလေး ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ပါသွားပြီလေ။ ဘယ်လောက် ဘီးဇီး၊ ဘီးဇီး၊ အိပ်တဲ့အချိန်ဆိုတာ ရှိတယ်ဆို”

“ဒါနဲ့ပဲ Reason မပေးတော့ဘူးပေါ့”

“မပေးတော့ပါဘူး၊ မိုးလေး ကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... ပြော”

“ခဏနေရင် Tea Time ရောက်အော့မယ်လေ၊ Acacia Tea Salon မှာ ကော်ဖီတိုက်”

“အင်း ... ဒီနေ့လား မိုးလေး ရ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ် ထွက်လာလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကို ကျိန်းသေ ကော်ဖီတိုက်မယ်ကွာ ... အိုခေ”

“ဟင် ... ဒီနေ့က ဘာလို့ ထွက်လို့မရတာလဲ”

ချွဲနဲ့မေးသော မိုးလေးရဲ့ အပြောကို သူက သဘောကျသလို ရယ်သည်။ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ချိုသာချွဲနဲ့တတ်သော မိန်းကလေးတို့ကို မနှစ်သက် သဘောမကျသောသူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကေသက်မိုးလျာသည် ချွဲပျစ်စွာ ညှုတ်တတ် အိတ်တတ်သော နေရာတွင် ဆရာအဆင့် ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလေသည်။

“ဒီနေ့က ကိုယ် meeting အသေးလေးတစ်ခု Coffee time မှာ လုပ်စရာရှိလို့။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ဆောရီးနော်...”

မနက်ဖြန်တော့ ဆက်ဆက်ဆံ့မယ်။ မိုးလေးအတွက် စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မယ့် လက်ဆောင်လေးတစ်ခုပါ ယူလာခဲ့မယ်”

“တကယ်နော်။ ကလေးကို အိပ်မက်တွေ မပေးရဘူး။ ညကျရင်လည်း ဖုန်းဆက်ရမယ်”

“အိုခေ ... ပါဗျာ”

“ပြီးရော ... ဒါပဲ”

“ဘိုင့် ဘိုင့် ... ဆီးယူ”

နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချပြီးနေခက် ကေသက်မိုးလျာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိလေသည်။ သူမရဲ့ ဘေဘီဆန်သော cuttie ဆန်သော အပြုအမူအောက်မှာ မာယာကင်းသည်ဟု သူ ယူဆတန်ကောင်းပါရဲ့နော်။

(၄)

ရာသီဥတု သာယာကောင်းမွန်လာသည့် မိုးနှောင်းလွန် အချိန်အခါ တစ်ခုတွင် လူလူရဲ့ စိတ်နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်ညှို့ယူသွားနိုင်သော၊ မြင်လိုက်တာနှင့် နှစ်လိုကြည့်နူးမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ပဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူနှင့် ဆုံတွေ့ရပုံသည် လွန်စွာမှ ကဗျာမဆန်ဘဲ အနည်းငယ် ကမောက်ကမ နိုင်ခဲ့သော်လည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုးရိုးကားရား ဆုံစည်းစေခဲ့သော်လည်း ကျေးဇူးမကန်းတတ်သူ လူလူသည် ကံကြမ္မာ ကံဇာတ်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်နေခဲ့မည်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို တွေ့ချိန်တွင် အနားမှဖြတ်သွားသော လူတစ်ယောက်ထံမှ ဖုန်းလာသော ဖုန်း Ring Tone မှာ Dido ရဲ့ နာမည်ကျော် Thank you သီချင်းသံ တီးလုံးလည်း ထွက်လာချိန်မို့ တကယ့်ကို အမှတ်တရ အမှတ်ရစွာနှင့်ပါပဲ။ ထိုနေ့က

ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သည့် တိမ်ပြာတနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ မနန်းမဝေးမှာရှိသည့် မိနီမတ်လေးသို့ စားသောက်စရာ ရိက္ခာတချို့ ဝယ်ပြီး ပြန်လာသော လူလူ လက်ထဲတွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်လာသည်။

Lift ရှိရာသို့ လျှောက်လာစဉ်မှာပဲ ကလေးတစ်ယောက် ကန်လိုက်သော ဘောလုံးက လူလူကို လာရောက်ထိမှန်ကာ လက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်ထုပ်ကလည်း ပြုတ်ကျပြီး အထဲက ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေက အောက်တွင်ပြေးလွှားလိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးက လျှောက်လစ်ထုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ကလေးထိန်းသည် ကောင်မလေးကလည်း လူလူကို ကူညီဖို့ တောင်းပန်ဖို့ဝေးစွာ၊ ကလေးကို မျက်ခြည်မပြတ်ရန်သာ အာရုံထားလျက် နောက်က ပြေးလိုက်သွားလျှင် လူလူက ပခုံးကို အသာတွန်မိကာ သစ်သီးတွေကို လိုက်ကောက်ဖို့ ပြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လူလူရဲ့ အနားသို့ သင်းမြဲမွှေးပျော့သည့် ရနံ့တစ်ခုက ညင်ညင်သာသာ ရောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလျှင် ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေကို ဒူးတစ်ဖက်ကွေးညွတ်ထောက်ကာ လိုက်ကောက်ပေးနေသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂျင်းရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ရဲ့သားနားမွန်ရည်သော ပုံစံကို လူလူသည် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘေး

တစောင်း မြင်နေရသော သူ့နားရွက်လေးများ၊ လည်ပင်းနှင့် ကုပ်ပိုးသားတစ်ဝိုက် ဆက်စပ်နေသော နေရာ စတာတွေ့ ဝင်းဝါ စိုပြည် လတ်ဆတ်သော အသားအရည်ကို ပြန်ငေးယူနေရလေ သည်။ ဤမျှလောက် ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားကို မတွေ့ ဘူးပါ။

သူက သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဝိုင်း ကောက်ပေး ပြီး ကောက်စရာ မကျန်တော့၍ နှစ်ယောက်လုံး မတ်တတ်ရပ် မိချိန်တွင် လူလူလက်ထဲက ပွင့်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲသို့ အသီးတွေကို လာထည့်ပေးသည်။ အိတ်ကို တိပ်နှင့်ပိတ်တာကို မကြိုက်သော ငြင်းဆန်တုတ်သော လူလူအတွက် သူ့နဲ့ဆုံဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာပဲဟု ရူးသွပ်စွာ တွေးမိတာကို သူများသိရင် ဘယ်လောက် ရယ်လိုက်မလဲ။ လူလူဟာ ဘယ်လောက် ပေါ တောတော နိုင်သလဲနော်။

“အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

ခုထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ငေးကြည့်နေသော လူလူအနားသို့ သူက တိုးကပ်လာရင်း စကားစပြောလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲစိုက်ကြည့်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ အနား သို့ ကပ်လာသောအခါ သူ့ဆီက လတ်ဆတ်သင်းမွှေးသည့် ခပ် ဖျော့ဖျော့ ယောက်ျားရေမွှေးအနံ့ကိုရသည်။ အင်း ... ဒီရေမွှေးနံ့ကို တစ်နေ့နေ့မှာ လူလူ သိခွင့်ရလာမလား။ သေစမ်း ... မိလူလူ၊ ညည်း တော်တော်ကဲတဲ့ မိန်းမပဲ။

“Thank you ; အဟင်း ... Thank you ပါ”

ပထမ Thank you က ယောင်နန ပြောလိုက် သော Thank you ဖြစ်ပြီး နောက်မှ သတိလည်လာသလို၊ အဟင်း ရယ်ကာ ထပ်ပြောသော ပုံစံကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် ရယ်ရွှင်မြူးရိပ် ထင်ဟပ်သွားလေသည်။ ကြည့်ပေဦး ... အင်မ တန် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားမျိုးပါလား။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ Sweet & smart ပါပေ။

“ရပါတယ်”

သူက အပြုံးနှင့် ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ရှေ့ကနေ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကို လူလူ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးပါ။ ဒီတွန်ဒို ဟာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ခန့်က စတင်ပြီးစီး လူနေထိုင်ခဲ့ ပြီး လူလူလည်း အဲဒီအချိန်တည်းက ဒီမှာနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်ရှိပြီမို့ ဒီကလူတွေကိုတောင် မျက်မှန်းတန်းမိနေခဲ့ပြီ။ သူ့ ကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။ Lift တံခါးကို သူက အရင် ဖွင့်ပြီး လူလူကို စောင့်နေဟန်ဖြင့် ခလုတ်ကို ဆက်နှိပ်ထားပေး သောကြောင့် Lift ထဲသို့ အပြေးဝင်လိုက်ရသည်။

သူ့ကို မသိမသာ ခေါင်းညွတ်ပြလိုက်လျှင် သူက လည်း မပြုံးတုံ့တုံ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်သည်။ အင်း ... ဒီလူနဲ့တော့ ခက်ရရည်ရဲ့နော်။ အို ... သူ သွားမယ့်အထပ်ကလည်း ၁၁ ထပ် ပါပဲလား။ သူက 11 ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီးနောက် လူလူကို မေးဆတ် ပြုံးပြရင်း ...

“ဘယ်နှထပ်လဲဗျ”
 “ဆယ့်တစ်”
 “အိုး ... အတူတူပါပဲလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... အဟင်း”
 “ဒီမှာနေတာ ကြာပြီ ထင်တယ်”
 “ဟုတ် ... ဒီကွန်ဒို စပြီးတည်းက ဆိုပါတော့”
 “ဪ ... ကျွန်တော်ကတော့ ပြောင်းလာတာ နှစ်ရက်
 ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ”
 “ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်”
 “နေတာ ကြာပြီဆိုလို့ မေးကြည့်ရဦးမယ်။ ဒီမှာ နေရ
 ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
 “ဟုတ် ... ပြေပါတယ်၊ အားလုံးနဲ့ နီးတယ်လေ”
 “အိုခေ ... သိုင်းခရူး”

မြန်ဆန်သော Lift က (၁၁)ထပ်သို့ ခဏလေးနှင့်
 ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်က အပြုံးချင်း
 ဖလှယ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် Lift ထဲမှ ထွက်ကာ လူလူက
 အခန်းရှေ့မှာ ရပ်မိလျှင် သူကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က အခန်း
 မှာ သွားရပ်တာကို ကြုံရသည်။ သူကလည်း လူလူ ရပ်တာကို
 မြင်ပြီး တအံ့တဩနှင့် ကြည့်လာသည်။

“ဟင် ... ဒီအခန်းကလား”
 “ဟုတ် ... ဟုတ်”

လူလူက ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်ကာဖြေလျှင် သူက
 တယ်ဟုတ်ပါလား ဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြလေသည်။ သူ့
 ပုံစံတွင် ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် သဘောကျ ကျေနပ်
 ရိပ်အပြည့် ရှိနေလျှင် ဘာကိုကျေနပ်မှန်းမသိ ကျေနပ်သွားမိ
 သည်ပေါ့နော်။

သူက အခန်းချင်းမှာပါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ
 သည့် ပတ်သက်မှုကို အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် လူလူအနားသို့
 ပြန်လျှောက်လာကာ ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က အိမ်နီးချင်းတွေပါ ဖြစ်နေတာ
 ပေါ့။ Nice to meet you ကျွန်တော့်နာမည် ဆီဇာပါ”
 “ဆီဇာ ! ”

လူလူက တိုးဖုဖု ရေရွတ်မိလေသည်။ ဂျူးလီးယက်
 ဆီဇာ ဝင်စားတာလားဟင်။

“ခင်ဗျား နာမည်ကတော့”
 “ကျွန်မ ! လူ ... အဲ ... မြဘုန်းတလူပါ”
 “မြဘုန်းတလူ ... သိပ်လှတဲ့ နာမည်ပါလား”
 “အဟင်း ... ရှင်နာမည်က ပိုမိုက်ပါတယ်၊ ဘာလူမျိုးမို့
 လို့လဲဟင်”
 “ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့်အမေက ဂျူးလီ
 ယက်ဆီဇာကို သဘောကျလို့တဲ့လေ”
 “အဟော် ... ဟော် ... ဟင်း ... ဟင်း”

www.burmeseclassic.com

လူလူက ကိုယ့်စတိုင်လ် မှပိုင်ဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်လျှင် သူက ပြုံးကာ ခေါင့်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဆီဇာ။ ရှင်က အခုမှ ရောက်တာဆိုတော့ လိုတဲ့အကူအညီရှိလည်း တောင်းပါ”

“ဟား ဟား ... ကျွန်တော့်ကို ကိုဆီဇာလို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဆီဇာလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်”

“အိုခေ ... ဆီးယူ နော်”

“ဘိုင့်”

လူလူက ခေါင်းညှော်နှုတ်ဆက်ပြီး ကတ်ဖြစ်ကာ အခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ လူလူရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေမည် ထင်ပါသည်။ အိုး ... ဟိုရုပ်ရှင်ကားမှာမည်လိုပါပဲလား။ အိမ်နီးချင်းကိုလူချော ဆိုတာလေ။ လူလူရဲ့ ရှေ့တည့်တည့် အခန်းမှာ အရင်ကတော့ ကိုရီးယားတွေ နေခဲ့တာပဲ၊ အခု သိပ်မတွေ့မိတော့ဘဲ သူ ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ဘယ်က ပြောင်းလာတာလဲ။ မိသားစုဦးရေ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ တွေးတောမိနေလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်ရည်သဘောကောင်းသော အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာ၊ ခပ်တုံးတုံးဘဲကြီးတွေ ရောက်လာတာထက် စာရင်တော့ အများကြီးတော်

သေးသည်ဟု လူလူက မှတ်ယူသည်။ တံစံစုံတစ်ရာတော့ ထူးခြားမည်ဟု ထင်မြင်မိသေးသည်မှာ သူ့ရဲ့မျက်နှာဝန်းထဲက ခင်တွယ်မှုအရိပ်ယောင်ကို မြင်လိုက်ရလို့ဆိုလျှင် ပိုတယ်မထင်ကြစေချင်ရှင်။

www.burmeseclassic.com

(၅)

ရာသီဥတု သာယာကောင်းမွန်သော မနက်ခင်းစော
စောတွင် ဆီမာ တစ်ယောက် အိပ်ရေးဝစွာ၊ စိတ်ကြည်လင်စွာ
ဖြင့် နိုးထလာခဲ့ပါသည်။ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ရှုခင်းနှင့်အတူ ရွှေတိဂုံစေတီကို လှမ်းဖူးပြီးနောက်
သူက ပြေးစက်ပေါ်မှာ နာရီဝက်လောက် ခပ်သွက်သွက်တက်ပြေး
လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ရေမချိုးခင် သူ့ Breakfast ကို
စီစဉ်ပါသည်။ အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှ အပန်းမကြီးလှပေ။

သူက အစားအသောက် စီစဉ်ရာမှာ ဝါသနာအနည်း
ငယ်ပါသလို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုလည်း ရှိသဖြင့် တခြားယောက်ျား
လေးတွေလို အပြင်မှာ ဖြစ်သလို စားရခြင်း၊ အိမ်မှာ ဖြစ်သလို
စားရခြင်း ကင်းဝေးလျက် သူ့အစားအသောက်များဟာ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။ အခုလည်း သူက ကော်ဖီနပ်ထားရင်းမှ ဆင်း
ဒဝရှ် လုပ်သည်။ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်ကြော်သည်။ Breakfast ပြင်

ဆင်ရင်းနှင့် ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသူမှာ ရှေ့အခန်းက ကောင်မ
လေးကို ဖြစ်လေသည်။

ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေး မဟုတ်တော့သော်
လည်း ကောင်မလေးဟု သတ်မှတ်ရလောက်တဲ့ အနေအထားပါ
ပဲ။ နုပျိုသွက်လက်တဲ့ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော
တိုင်လိရှိသည့် ဒီမိန်းကလေးကို သူ ဘာကြောင့် သတိရသွားမိ
တာပါလိမ့်။ သူ့မှာ လက်ရှိခင်မင်နေသော မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ
တွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ မနေ့ကမှ တွေ့ဆုံခင်မင်ရသော အိမ်နီးချင်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလေ။

အင်း... သူမရော Breakfast ကို ဘာစားပါလိမ့်။
ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောတရားဖြင့် ပြုံးမိကာ သူက အစား
အသောက်ကို လက်စသတ်ပြီး ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်လေသည်။
ဒီနေ့တော့ Site ထဲသွားဖို့ မရှိသဖြင့် နို့နှစ်ရောင် ဖစ်တ်ရှပ်ကို
ဒီးခိုးရောင်သတ္တလုပ်ဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ကာ Coach ခါးပတ်ကို
ပတ်သည်။ Wallet) ဖုန်းနှင့် ကားသေ့ကိုယူကာ အခန်းကို
တစ်ချက်စစ်ပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူမအခန်းသို့
ပြန်ကြည့်သောအခါ ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့ရ။ သူက Lift ဖြင့်
ပါကင်ရိုရာသို့ တစ်ခါတည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးတဲ့အချိန်မှာပဲ ပထမဆုံး
အလွဲကို စတွေ့တာဖြစ်သည်။ သူ့ကားဟာ စက်နှိုး၍ လုံးဝမရ
တော့ချေ။

“ရှစ် ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

သူက အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရကာ ဟိုစစ် ဒီစစ် လုပ်ကြည့်သော်လည်း အဖြေက ထွက်မလာချေ။ ကွန်ပျူတာ System နှင့် ကားတွေရဲ့ အားနည်းချက်က ကွန်ပျူတာထောက်မှ သိရတာကလည်း ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတစ်ခုပါပဲ။ အိမ်မှာဆိုရင်တော့ ဒီကားမရလျှင် နောက်တစ်စီး အစားထိုးစရာ ရှိပေမယ့် အခုတော့ Taxi နှင့် နှစ်ပါးသွားရတော့မည် သူက ကားထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကာ ဂိတ်ဝထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“တိ ... တိ”

နောက်မှ ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် သူက ဘေးသို့ အနည်းငယ် ကပ်ပေးလိုက်သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ ကားက ဘေးသို့လျှော့ခနဲ လာရပ်ကာ တီခနဲ ဟွန်းထပ်တီးလိုက်လျှင် ဒီတစ်ခါတော့ သူက ငဲ့ကြည့်မိသွားသည်။ ဝိုး သူမ။

“အပြင်သွားမလိုလား”

“အဟင်း ... ဟုတ်ကဲ့။ ရုံးသွားမလိုပါ”

“ဪ ... ဘယ်နားလဲ။ ကျွန်မနဲ့ လမ်းကြိုရင် လိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်။ ကျန်တော် Taxi နဲ့ပဲ”

“အို ... Taxi ငှားလည်း ရှင် ဒီကနေ ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီး သွားငှားရဦးမှာ။ လာပါ ... ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့”

သူမက ဖော်ရွေသောအပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ အပြောပြောပြောပြော သူ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပါ။ သူမကားလေးက လှပအောက်ပြောင်နေသော KIA အနက်ရောင်လေး ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှာ သစ်သီးရနံ့လေးက မွှေးချိုနေသလို ခပ်မြူးမြူးဂီတသံလေးကြောင့် စိတ်တို့သည်ပင်လျှင် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာရသည်။

“ဘယ်ပိုပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ Taxi ငှားလို့ ရမယ့်နေရာ”

“ဪ ... ရှင်ကလည်း၊ ပြောကြည့်ပါဆို”

သူမက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောဆိုလိုက်လျှင် သူက အံ့သြစွာ မသိမသာ မျက်ခုံးပင့်ရလေသည်။ “ဪ ... ဒီမိန်းကလေးဟာ မထင်ရအောင် စိတ်မရှည်တတ်တတ်တို့ စိတ်ဆတ်တတ်သူလေး ထင်ပါရဲ့။

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှာပါ”

“ဪ ... ဘာလို့ လမ်းမသင့်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မက ဖြည့်ဂါးဒင်းကွန်ဒိုကို သွားမှာ။ ပြီးရောလေ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဝင်ပို့ပေးခဲ့မယ်”

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောကာ ကားလမ်းကြောကို ပီပီပြင်ပြင် ယူလိုက်သော သူမကိုကြည့်ပြီး သူက စိတ်ထဲမှာ ဘရာဇိုပေးချင်သွားသည်။ ရဲတင်းတာဟု စွပ်စွဲ၍ မရနိုင်အောင်ပင် တည်ကြည်လေးနက်ခြင်းတို့ ပြည့်စုံသော သူမဆိုမှာ ရဲရင့်ခြင်းတွေပဲ တွေ့ရလေသည်။ အနက်ရောင်ရှုပ်အင်္ကျီဟာ ပခုံးမှာ ဘားအပတ်လေးပါလျက် တံတောင်ဆစ်နားမှာ အင်္ကျီလက်ကို ခေါက်ဝတ်ထားပြီး ကြက်သွေးရောင် မိနီစကတ်ထဲသို့ အင်္ကျီကို ထည့်ဝတ်ထားပုံဟာ သူမကို သပ်ရပ်စမတ်ကျစေလျက် ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဒါမှမဟုတ် ရုံးက မန်နေဂျာတစ်ယောက်နယ် စတိုင်လ်မျိုး ပေါက်စေပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကားက ဒီမနက် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ နှိုးလို့ကို မရတော့တာ။ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မသိဘူး”

“အင်း ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်ရှင်”

“မမြဘုန်းတလူက ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်လဲ”

“ကျွန်မကို လူလုပ် ခေါ်ပါ။ ကျွန်မက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်”

သူမက ဘာရာထူး ဆိုတာကို ထည့်မပြောသွားစေမယ့် စီးတဲ့ကား၊ နေတဲ့နေရာနှင့် သူမပုံစံသွင်ပြင် အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အားကိုးရသော ဝန်ထမ်း သို့မဟုတ် ရာထူးကြီးကြီး ယူထားသူမှန်း သိသာစေလေသည်။

“မြဘုန်း လို့ ခေါ်လို့ မရဘူးလား။ လူလူလို့ ခေါ်မှဖြစ်တာလား”

သူ့ရဲ့ဖြိုးစိစိအမေးကို သူမက မျှော်လင့်မထားဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် အံ့သြသွားသလို ရှိလေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ကျွန်မကို ငယ်ငယ်တည်းက လူတွေက လူလူလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။ မြဘုန်းလို့ ခေါ်တဲ့လူတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးရှင်”

“အင်း ... ကျွန်တော်က သူများနဲ့မတူတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ ငယ်ငယ်တည်းကဗျ”

“ဟာ ဟာ ... Like that !”

“မြဘုန်းလို့ ခေါ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“Ok ... Ok ... As you like”

စင်တီရာတိုင်ကို ပုတ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက် ဝှန်ပြောဟန်လေးက ဟောလီးဝဒ်ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက မင်းသမီးဆွေရဲ့ အိုက်တင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဒီအမျိုးသမီးလေးကိုကြည့်မင်း ဒီလိုဆွဲဆောင်မှုရှိသော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို ဆုံစည်းဆွဲဆွဲ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လား။ အိုး ... မဟုတ်သေးပါ။ ဒီကွန်ဒိုမှာ လာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကံကြမ္မာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ဘဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်လေသည်။

“အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက် ကောက်ရတာ တော်တော် အဆင်ပြေတာပဲ၊ ချက်ချင်းကို အဆင်ပြေတာပဲ”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပခုံးကိုသာ အသာတွန့် ပြလေသည်။ ကားက မီးပွိုင့်မိနေစဉ် စင်တီရာတိုင်ပေါ်မှ လက်ချောင်းများကို တင်ထားပြီး Music နှင့်အညီ လက်ချောင်းလေးများကို လှုပ်ခတ် စည်းချက်လိုက်နေသည်။ အရင်းမှာ ဖောင်းအိပြီး အဖျားသို့ ရှူးသွယ်သွားသည့် လက်ချောင်းလေးများမှာ ဘာလက်သည်းဆိုးဆေးမှ မတင်ထားဘဲ အကြည်ရောင်လေးနှင့်သာ လင်းလက်တောက်ပနေကြသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေကို ဆာမူရှိုင်းကေလို အတိချထားပြီး နောက်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်းထားသော ဆံပင်ပုံစံကြောင့် သူမဟာ အလှသိပ်မပြင်သော်လည်း ဘယ်လိုနေရာက လင်းလက်တောက်ပမှန်းမသိ တောက်ပနေလေသည်။

အင်း ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလွန်းသော သွင်ပြင်ကြောင့်ပေလား။

“ခင်ဗျားတို့မိသားစု Coming Sunday မှာ အားလုံးဗျ”

သူက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာသော ထိခိုက်နာကျင်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါဝင်နေသဖြင့် သူပင် ဧဝေဝေါ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... အိမ်နီးနားချင်း တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ သဘောပါ။ ခင်ဗျားမိသားစု ခင်ဗျားမိဘတွေကိုလည် လာနှုတ်ဆက်ချင်လို့၊ ပြီးရင် Sunday မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ချင်လို့”

“အဟင်း ... တျားစူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ မိသားစု မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မဖေဖေနဲ့ မောင်လေးက လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားကြပါပြီ၊ မေမေကတော့ မောင်လေးကိုမွေးရင်း ဆုံးတာပါ ...”

အိမ်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေတာ”

တိုးတိတ်အေးစက်သော နောက်ဆုံးစကားသံ အဆုံးတွင် သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်တပြင် ပြင်နှင့် တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ မီးပွိုင့်လွတ်သွားသဖြင့် သူမက ကားကို မောင်းထွက်လေသည်။

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှင် မသိလို့ ပြောတာပဲ”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဟို ... တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်။ ခင်ဗျားလို ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေရတာ အဆင်ရော ပြေရဲ့လား၊ တခြားရော အမျိုးတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင်း ဟင်း ... အမျိုး ! ! အဲဒီ သောက်အမျိုးတွေက S ရေး မပါပါဘူး”

အို ... ဘုရားရေ။ သူမလို လှပထက်မြက်ပြီး အဆင့်အတန်းတစ်ခုထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က သူ့လို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မယဉ်ကျေးသော

စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် သုံးစွဲလိုက်ပုံထောက် သူမဟာ ဘယ်လောက်တောင်များ အမျိုးဆိုတာတွေအပေါ်မှာရော နာကြည်းနေမှာပါလိမ့်။

အဖေနှင့် မောင်လေး ဆိုတာကရော ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သေဆုံးသွားရတာလဲ။ သူ့အနားမှာ ထိုင်နေသော သူမဟာ တစ်စထက်တစ်စ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ တစ်ခုခုပြောဖို့ တွေးတောနေတုန်းမှာပဲ သူမထံက စကားသံ ထွက်လာပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင် အခုနက ကျွန်မကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်လို့ ပြောတယ်နော်။ ရှင်အမေက ဟင်းချက်ကောင်းလား။”

“အဟင်း ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာမိချက်မယ့် ထမင်းဝိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘယ်လို ! ခြေထောက် ... I see ရှင်တို့အိမ်မှာ cook ရှိမှာပေါ့။”

“အင်း ... ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သေချာပြန်စဉ်းစား လိုက်ရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ အား နာနေမိတယ်။”

သူမက သူ့ကို နားမလည်သလို လှည့်ကြည့်လေသည်။ တကယ်ပဲ သူ အားမနာသင့်ဘူးလား။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်တည်းနေသည့်အိမ်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း

လာဖို့ ဖိတ်ရမှာ တော်တော်တော့ အားနာစရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ စမိနေပြီမို့ သူမကိုဆက် ရှင်းရတော့မည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေ တာပါ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကိုဖိတ်ဖို့ အားနာနေမိတယ်။”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ လှည့်ကြည့်လေ သည်။ မျက်လုံးက တမင်ပြူးပြုတာမို့ သူမက ရယ်ချင်သွားရသည်။

“ရှင်မိသားစုတွေကရော”

“ကျွန်တော့်မိသားစုက ရန်ကုန်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဂလက်စီပရောဂျက်က အင်ဂျင်နီယာပါ။ ဆိုက်နဲ့ ရုံးနဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာ လာနေဖြစ်တာ။”

“ဪ ... ရှင်က အင်ဂျင်နီယာလား။”

“အင်း။”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ရှင်က ထမင်းစားလည်း ဖိတ်မယ်။ တစ် ယောက်တည်းလည်း နေတယ်ဆိုတော့ ထမင်းက ဆိုင်က ဝယ်ကျွေးမှာလား။”

သူမမေးပုံက နောက်နေတာနှင့် မတူဘဲ တကယ်ကို စိတ်ရင်းနှင့် မေးသောပုံစံ ဖြစ်လေသည်။ သူ့မှာ သဘောတကျ ပြုံးရသည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ချက်မှာပါဗျာ”

“ဟင် ... ရှင်က ထုမင်းဟင်း ချက်တတ်တယ် ဟုတ်လား”
 “အင်း ... ကျွန်တော် ဟို ... အိမ်ရှင်မတွေ့လိုတော့ မြန်မာ
 ဟင်းတွေကို သုံးလေးမျိုးချက် တမင်းပိုင်းကြီး တည်ခင်း
 ရတာမျိုးတော့ ဝါသနာမပါဘူးဗျ ...

ကျွန်တော်က အနောက်တိုင်း အစားအစာ တစ်မျိုး
 ကောင်းတွေ စိမ့်ရတာပဲ ဝါသနာပါတယ်။ ဥပမာ စပါကတီ
 လိုဟာမျိုး။ ခင်ဗျား စပါကတီကြိုက်လား”

“အိုး ... ကြိုက်တာပေါ့”
 “အိုခေ ... ဒါဆိုရင် ဆန်းဒေးမှာ ခင်ဗျားကို Lunch ဖိတ်
 ကျွေးပါရစေ”
 “ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ လာစားပါ့မယ်”

သူမက အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာပဲ
 ပြောလေသည်။ ပြီးတော့ သူမဘာသာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သံကို
 လည်း သိချင်းသံတွေကြားမှ သူက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်
 သေးသည်။ ဘာတဲ့ ... ထူးဆန်းလိုက်တာတဲ့။ သူက သူမ မမြင်
 အောင် ခိုးပြုံးလိုက်ရသေးသည်။ သူ့ရုံးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
 သူမက ကားရပ်ပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားကိုဆိုတော့ အပြုံး
 တစ်ပွင့်နှင့်သာ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ
 မောင်းထွက်သွားပုံကို သူက ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

ချောမောလှပသော ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းက
 လေးများစွာတို့နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် သူမသည် အရာအားလုံး

တို့ထက် ထူးခြားသည်ဟု ခံစားမိရစေသည်။ သို့သော် အဲဒီထူး
 ခြားမှုက ဘာလဲဆိုတာ လောလောဆယ် သူ မသိသေး။ သိအောင်
 ကြိုးစားမလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိချိန်ဝယ် ကိုယ့်ဘာ
 သာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသွားတာလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်
 ပါပဲ။

(၆)

ထိုနေ့သည် သာယာလှပသော တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အခြားရက်တွေထက် ရက်သတ္တပတ်တိုင်း၏ တနင်္ဂနွေနေ့များသည် ပို၍သာယာလှပသည်ဟု လူလူက နဂိုတည်းမှ မှတ်ယူထားပြီး ဖြစ်လေရာ ဒီတနင်္ဂနွေနေ့က ပို၍ထူးခြားလှပသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ အရွယ်ရောက်ပြီး ရင်ခုန်စရာတို့ကို မြည်းစမ်းရမည့် အရွယ်မှာတောင် စိတ်လှုပ်ရှား ရွှင်ပျော်ရာတို့ မရှိခဲ့သည့် လူလူအတွက် သာယာလှပသော နေ့ရက်ကို သက်ဝင်လာပြီဟု ယုံကြည်ရသည်မှာ ဟိုအိမ်နီးချင်း ကိုလူချောကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့လို အမိုက်စားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ရသည်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလဲနော်။

သူ့အိမ်ကို နေ့လယ်စာစားဖို့ သွားရန်အတွက် လူလူ တစ်ယောက် အထူးတက်ကြွရွှင်လန်းနေမိသည်။ ဘာအဝတ်အစား ဝတ်ရမလဲဆိုတာ တော်တော်နှင့် မရွေးချယ် မဆုံးဖြတ်နိုင်

ချေ။ လူလူရဲ့ ပင်ကိုစတိုင်လ်သည် မိန်းမဆန်တာတွေ သိပ်မဝတ်ဖြစ်ပေ။ မလိုက်လို့ မဝတ်တာထက် လိုက်ဖက်လွန်း၍ တမင်ရှောင်ဖယ်သည်ဆိုလျှင် မှန်လေမလား။ လူလူရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းသော ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆက်မျိုးကို မွေးရာပါ ပိုင်ဆိုင်လေသည်။

စပိုရှပ်အကျပ်လိုမျိုး အင်္ကျီအကျပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီများ တွဲမဝတ်လိုက်နှင့်။ လူလူရဲ့ကောက်ကြောင်းမှာ လှပစွာ ထင်းထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ခါးသေးကာ ရင်ချိုပြီး အိုးကောင်းသော စာရင်းဝင်သူ လူလူမှာ ဒီခန္ဓာကိုယ် အလှတရားအတွက် စိတ်ရှုပ်ရသည်ဆိုလျှင် ရူးနေမည် ထင်ကြသည်။ တကယ်တမ်းကတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရှင်သန်ကာ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံအောင် တည်ဆောက်နေရသော အနေအထားတွင် ခန္ဓာကိုယ်အလှကိုတောင် ထုတ်မကြွားနိုင်တဲ့အထိ စိတ္တဓနန် တိတ်တခိုး အားငယ်ရသည်ကို မည်သူ သိမည်တဲ့လဲနော်။ ဒါကြောင့် လူလူဝတ်သော အဝတ်အစားတွေသည် ယောက်ျားဆန်တာတွေ၊ ကိုယ်လုံးမပေါ်တာတွေ များလေသည်။ Shirt ဆန်ဆန် အင်္ကျီပွလေး ဖားလျားလျားတွေနှင့် ဂျင်း(န်)တွေသည်သာ လူလူရဲ့မူပိုင်ဖက်ရှင်လို ဖြစ်နေတတ်တော့သည်။

အခုလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေပြီး နောက်ဆုံးတော့ မီးခိုးနက်ရောင် Guess T-Shirt အကျပ်လေးကို အင်ဒိုနီးရှားစပန် ချည်သားဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောထွေး အဆင်ကိုသာ သက်

သောင့်သက်သာဟန်ဖြင့် ရွေးချယ်ဖတ်ဆင်လိုက်လေသည်။ ရှေ့မှာအတိ၊ ခါးလယ်မရောက်တရောက် ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်သည့် ဆံနွယ်တို့ကိုတော့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ချထားလိုက်သည်။ အင်း ... သူ့ဆီကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးဖို့အတွက်ကတော့ သူ ကြိုက်မည်ထင်သည့် မန္တလေးထိုးမုန့်၊ ဗေဒါရွှေကြာငယ်ထွေးနှပ်၊ နှစ်ပြန်ကြော် စတာတွေကို မန္တလေးကတောင် တကူးတက မှာယူထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အင်း ... သွားဖို့ အချိန်ကျပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ် ဆိုတော့။ ဘာကျန်ဦးမလဲ။ အိုး... သေတော့မှာပဲ။ ငါ့ဆီက မွှေးရနံ့တစ်ခုခု မရလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လူလူက DKNY ဝန်းသီးစိမ်းရေမွှေးလေး ပြေးဆွတ်လိုက်သေးသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ အသားရောင်လေး ဆိုးထားတာကို မျော့တယ် ထင်ပြီး နောက်တစ်ထပ် ထပ်ဆိုးမိသေးသည်လေ။ ပြီးတော့မှပဲ လက်ဆောင်ထုပ်လေးကိုဆွဲကာ သူ့အခန်းရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး ဘဲလ်ကို တီးလိုက်သည်။

“ဝိုး ... ရောက်လာပြီပဲ”

တံခါးဝမှာ အရင်ပေါ်လာတာက သူ့မျက်နှာဖြစ်ပြီး ပြီးတော့မှ တံခါးတစ်ချပ်လုံးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့မှပဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံမြင်ရတော့သည်။ တီရှပ်အဖြူ၊ ဘတ်ဂီဘောင်းဘီတို အဖြူနက်အကွက်စိပ်လေးဖြင့် ရှင်းသန့်စိုပြည်နေလေသည်။ သူ့အခန်းလေးဟာလည်း သူ့လိုပဲ

သန့်ပြီး တောက်ပြောင်နေတာကို တွေ့ရသည်။ အင်း ... ငါ့အခန်းနဲ့များ ကွာလိုက်တာနော်။ သူ့ကို ငါ့အခန်းကို အလည်ခေါ်လို့ ခြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ရှက်စရာ ကောင်းလိမ့်မယ်။

“ရှင်အခန်းက သန့်ပြီး တောက်ပြောင်နေတာပဲနော်၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ... တော်ထာ”

“ဟင်းဟင်း ... မနက်ကမှ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားလို့ပါဗျာ”

“ဪ ... ဒီမှာ ရှင်အတွက် လက်ဆောင်ပါ။ ရှင် ကြိုက်မယ်ထင်လို့ တကူးတက မှာထားတာ”

“ဘာတွေလဲဗျာ၊ အင်း ... လက်ဖက်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေးက ထိုးမုန့်၊ ဂျယ်လီပူတင်း၊ လက်ဖက်အကြော်တွေ ကျွန်မရုံးက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် မနေ့က မန္တလေး ပြန်လာမှာမို့ ကျွန်မ မှာလိုက်တာ”

“အို ... ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော် ထိုးမုန့်မစားရတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ။ မန္တလေးက လက်ဖက်နှပ်ကလည်း ကောင်းမှာပေါ့။ ကျေးဇူးပါဗျာ တကူးတက မှာပေးလို့”

“ရှင် ... လက်ဖက်ကြိုက်ပါတယ်နော်”

“အဟင်း ... သိပ်ကြိုက်တာပေါ့”

သူက ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်ကာ ဖြေရင်း လူလူ့ဆို ထိုင်ဖို့ပြောသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့အခန်းထဲသို့ ထပ်မံဝေစဲကြည့်မိသည်။ ပစ္စည်းသိပ်များများစားစား နေခဲ့ဘဲ

ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေသလို ဂျေဆင်မရပ်ရဲ့ သီချင်းသံ တိုးတိုးကလည်း ပျံ့လွင့်လို့နေသည်။

“ခင်ဗျား ဗိုက်ဆာပြီလား။ ကျွန်တော် စပါကတီ ပြင်တော့မယ်”

“ဟုတ် ... ကျွန်မ ဘာကူပေးရဦးမလဲ”

“အဟား ... ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အားလုံး ရယ်ဒီလုပ်ပြီးသားပါ။ ဒါဆို ခဏစောင့်နော်”

လူလူကို သူက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ချန်ထားပြုပြီးနောက် နောက်ထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ရှေ့မှာ TV ဖွင့်ထားပေးခဲ့ပြီး လူလူက TV အစီအစဉ်တစ်ခုကို စိတ်မပါ လက်မပါ ငေးလိုက်။ ပျံ့လွင့်လာသော တေးသီချင်းသံတိုးတိုးလေးနှင့် အတူ တစ်စုံတစ်ရာကိုသာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သိပ်ကို သပ်ရပ် စမတ်ကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်အတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ပေးနေသည် ဆိုသော အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလဲနော်။

“မြဘုန်းရေ”

ကြည့်စမ်း ... လူကို မမြင်ရသေးဘူး။ နောက်ထဲကနေ သူ့အသံက အရင်ထွက်လာတာ။ အဲဒါ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ရင်းနှီးမှုသဘောကို ဆောင်တာပေါ့နော်။ မြဘုန်းဟု သူခေါ်လိုက်သံလေးကလည်း ဘာနဲ့မှ မတူဘဲ ထူးခြားဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအကြာမှာ သူ့မျက်နှာ ထွက်လာပြီ။ ကြည့်စမ်း ... သူ ပေထရွန် ဝတ်ထားတာ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“စားဖို့ ရယ်ဒီပဲဗျာ၊ လာလို့ရပါပြီ”

အို ... သူ့ရဲ့ Kitchen လေးနှင့် ထမင်းစားခန်း တွဲထားပုံလေးက သပ်ရပ်အဆင့်မြင့်လှသည်။ Kitchen ထဲတွင် ပစ္စည်းများများစားစား မရှိသော်လည်း သူ့အတွက်တော့ အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းလောက်သာ ထားမည့်ပုံပါပဲ။ သူက လူလူကို ခုံမှာထိုင်စေသည်။ စပါကတီနစ်ပွဲကို ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ တကယ့်ကို လှပမွှေးပျံ့ပြီး စားချင်စရာ အတိပေ။ Orange juice နှစ်ခွက်ကလည်း ဘေးမှာ အရန်သင့်။ ကြက်တောင်ပံနီညိုရောင်နှင့်အတူ အာလူးချောင်းကြော်လေးများကလည်း ပါသေး။

“စားနော် ... စပါကတီလည်းစား၊ ကြက်တောင်ပံလည်းကိုက်၊ ကြက်တောင်ပံက ပျားရည်နဲ့ ကြော်ထားတာ။ ဒီတစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်လက်ရာလေးကို ချီးမြှောက်တဲ့ အနေနဲ့ Diet မလုပ်နဲ့တော့ဗျာ ... အဟား ဟား”

သူ့ဘာသာသူ ပြောပြီး သူ့စကားသူ ပြန်သဘောကျကာ ရယ်နေသောသူ့ကို လူလူက ပြုံးငေးနေမိလေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ မရိပ်မိခင် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်သတိပေးကာ စပါကတီကို ခက်ရင်းနှင့် ရစ်ပတ်ယူရင်း စကားပြန်ဆိုမိသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်တုန်းကမှ Diet လုပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။ လူလူက စကားမဆုံးသေးဘဲ ဆက်ပြောလိုက်၍ဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ စားစရာ သောက်စရာ မရှိလွန်းလို့တောင် အမြဲရှာဖွေစားသောက်နေရတာလေ ... အဟင်း ဟင်း”

ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောပြီးနောက် လူလူက စပါကတီကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့် ဝါးလိုက်တော့ရင်း အရသာခံနေမိသည်။ သူက မစားသေးဘဲ လူလူ စားတာကို စာမေးပွဲအောင် စာရင်းကြည့်သည့် ကျောင်းသားနယ် မော့စောင့်နေသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သိပ်ပြေတာပေါ့။ ကျွန်မ ရောမ ရောက်သွားလားတောင် ထင်ရတယ်”

“ဟား ဟား... မြောက်သွားရပြီဗျာ။ ကောင်းရင် အားပါး တရသာ စားပါ”

“အွန်း ... တကယ်ပြောတာ။ ဂျူစ်ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ လိမ္မော်သီးအစစ်ကို ဖျော်ထားတာပဲ။ အိုး... တကယ်။ ကျွန်မ ဒီလောက်ကောင်းအောင် ဖျော်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စပါကတီကတော့ တကယ် ကောင်းတယ်ရှင်။ ဝံ့ကယ့်ကို ပထမတန်းစား လက်ရာပါပဲ”

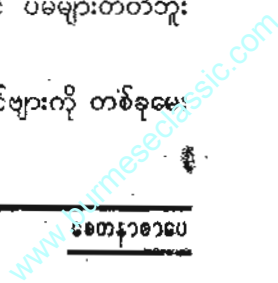
လူလူက နောက်တစ်လုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထပ်ထည့်ရင်းမှ လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြရင်း ပြောလိုက်လျှင် သူက ကျေနပ်သည့်အပြုံးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေတော့သည်။ သူ့ရဲ့ပျားရည်ကြက်ကြော်ကလည်း အထူးပဲ ကောင်းလှသည်။ လူလူသည် ကြိုက်မရက် ငှက်မရက် ဟူသည့် စကားအတိုင်း ကြက်တောင်ပံတွေကိုလည်း လက်နဲ့ပဲ အားပါးတရ ဆွဲလေသည်။ ဒါကိုလည်း သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်လိုသာနေသည်။

“ခင်ဗျား စားနေတာ တကယ် သဘောကျတယ်”

လူကိုရော သဘောမကျဘူးလား ရှင်ရယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာမေးရင်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ရယ်ချင်ရလေသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခင်မင်သော သူ့စိမ်းယောက်ျားလေး အစဦးရဲ့အိမ်မှာ ကြက်တောင်ပံ လာကိုက်နေပါလားဟု ကိုယ့်ဆိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်မိသော်လည်း ခက်တာက သူ့အပေါ်မှာ သူ့အိမ်းဆန်သည်ဟု မထင်မြင်မိခြင်းပါပဲ။ အနှစ်နှစ် အလလက ခင်မင်ရင်းနှီးနေခဲ့သူ တစ်ယောက်လို သူဟာ ကိုယ်နှင့် ကျွမ်းဝင်နေပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တည်ကြည်လေးနက်နေလေသည်။

“ကျွန်မက အစားအသောက် စားရင် ပဲမများတတ်ဘူးရှင်”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်က စိတ်မရှည်တတ်ရုံလေးပဲရှင်။ စိတ်တော့ လွယ်လွယ်မဆိုးတတ်ဘူး။”

“အဟော် ... ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျား ဟင်းမချက်တတ်ဘူး ထင်တယ်နော်လို့ ပြောမလို့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကောင်းမချက်တတ်ဘူး ပြောရမှာပေါ့၊ ကြက်ဥကြော်တာတို့၊ အသီးအရွက်ကြော် တာတို့တော့ နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား တစ်နေ့စာ စားသောက်မှုကိစ္စ အဝဝကို ဘယ် လိုစီစဉ်လဲ”

“Breakfast ကတော့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တစ်မျိုးမျိုး၊ ဝယ်ထား တဲ့ ပေါင်မုန့်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ နေ့လယ်စာကတော့ ရုံးမှာ ရှိရင်လည်း ရုံးနားကဆိုင်က မှာစားရင်စား မစားရင်လည်း အပြင်ရောက်နေရင် အပြင်မှာစား ...

ညနေစာလည်း တစ်ခါတလေ အိမ်မှာပဲ ဖြစ်သလို စားရင်စား၊ မစားရင်လည်း ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ အပြင် ထွက်စားတတ်တယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းလည်း ဒီနားတင် နေတာ။ ဒီလိုပါပဲရှင် အဆင်ပြေသလို ကြည့်ဖြေရှင်းတာ ပေါ့”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းတုဆတ်ဆတ် ညှိတ် နေလေသည်။ သူက ဘာမှမပြောတော့ လူလူကပဲ ထပ်မေးမိပြန် သည်။

“ရှင်က တကယ် တော်တယ်နော်။ ယောက်ျားလေးဖြစ် ပြီး အစားအသောက်ကို ကောင်းကောင်းစိမ်တတ်တယ်။ ဝါသနာပါတာလားဟင်၊ ဒါမျိုးတွေကျတော့ သင်ထား တာလား။ ဘယ်သူ သင်ပေးတာလဲ ...

အဟီး ... ကျွန်မ သိပ်စပ်စုမိပြီနော်”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လျှောက်မေးပြီးမှ လျှာတစ်လစ် ထုတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားသော လူလူ့ကို သူက နားလည်ဟန်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ ပထမတော့ သူ့အကြည့်နှင့် ကိုယ့်အကြည့် ချိတ်ဆက် သွယ်တန်းထားနိုင်သော်လည်း ငါးစက္ကန့်ကျော်လာ လျှင် မနေတတ်တော့ဘဲ လူလူက မသိမသာ မျက်နှာလွှဲမိလေ သည်။

“ကျွန်တော် အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်သွားတက်တုန်းက စိတ် ဝင်စားတာနဲ့ Bakery Course လေးတွေ လျှောက်တက် ထားတာပါ။ အစားအသောက်လည်း အဲလိုပဲပေါ့”

“Woo ... ရှင်က Bakery ပါ ဖြစ်တယ်လား”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစစ လုပ်ပြနေလျှင် အဲဒီပုံစံကို သိပ်အသည်းယားသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီ လူသားလေးဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တော်နေတာပါလိမ့်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ ဒီခေတ် ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ဒီလိုမျိုး ထူးခြားကျွမ်းကျင်တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်နဲ့ တူတယ်”

“တခြားသူတွေလည်း စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော် ကတော့ အကောင်အထည် ဖော်ဖြစ်တယ်ပေါ့လေ။ ခင်ဗျား မသိလို့ဗျ အစားအစာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ခြင်းဟာ လူကို Relax ဖြစ်စေတယ်။ ကိုယ် စမ်းသပ်ချက်ပြုတ်လိုက်တဲ့ အစားအစာက ဘယ်လိုအရသာ ထွက်မလဲဆိုတာ သိပ် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတယ်”

“May be ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ စားတာပဲ ဝါသနာ ပါတယ် ... ဟား ဟား”

“အဲဒါလည်း မဆိုးပါဘူး”

“ရှင် ကိတ်တွေ ဘာတွေလဲ ဖုတ်မှာပေါ့နော်”

“အဟင်း ... ခင်ဗျား အာရုံရနေလား မသိဘူး။ မနက် ဖြန် ခင်ဗျား Breakfast စားဖို့အတွက် ကိတ်တစ်လုံးဖုတ် ထားတယ်ဗျ ...

ပြန်ရင် ပေးလိုက်မလို့။ Butter Cake ဆိုတော့ ခင်ဗျား ကြိုက်မှာပါ”

“အမယ်လေး ... သိပ်ကြိုက်တာပေါ့။ ဟား ... ကျွန်မ တော့ ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းခြင်းတွေ ရောက်လာတယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ ရှင့်လို အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ ကဲ ... စားလို့ကလည်းကောင်း၊ စပါကတီတစ်ပွဲ အများကြီးလည်း ပြောသွားတာပဲ။ ဗိုက်ကို တင်းကားသွားပြီ”

“နေ ... နေ။ ဒီတိုင်းပဲ ထားခဲ့ပါ။ ရှေ့မှာ သစ်သီးစား ရင်း ခဏထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး လာ ခဲ့ပါမယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ။ ကျွန်မ ပန်းကန်တော့ ကောင်းကောင်း ဆေးတတ်ပါတယ်။ ဒါလေးတော့ လုပ်စေပါရစေ”

“အာ ... နေပါဗျာ။ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကြိုက် ပန်းကန် ဆေးပေးတယ်ဆို မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အို ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဧည့်သည်လည်း အိမ်ရှင်တစ် ယောက်တည်းဆို ကူညီခွင့် ရှိပါတယ်”

“မရှိပါဘူး”

“ရှိပါတယ်”

“မရှိ” ... “ရှိ”

မရှိဘူး ရှိတယ် စကားကို ပြိုင်တူထွတ်မိရင်း နှစ် ယောက်သား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး ပြိုင်တူရယ်မိကြလေ သည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... နှလုံးသားရဲ့ ဟိုးအတွင်း နက်ရှိုင်း တစ်နေရာက ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ထိုးခုတ်လာတာ ဘယ်လို အရာမျိုးပါလိမ့်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် Request လုပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဧည့်ခန်း မှာ ခဏထိုင်စောင့်ပေးပါနော်။ နောက် ... ခင်ဗျားအိမ်ကို ရောက်မှ ခင်ဗျားပဲ ပန်းကန်ဆေးပေါ့ ... ဟုတ်ပြီလား...”

အဲဒီကျရင် ကျွန်တော် လုမဆေးဘူး။ Promise”

သူက လက်သန်းလေးတစ်ချောင်း ထောင်ပြုပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်လျှင် လူလူ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဆီစာ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင် ဖမ်းစားရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါဟာ သူ့ရဲ့စတိုင်လ်လား။ သူဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ပါ။

အိမ်အပြန်တွင် သူ လက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက် သည့် ကိတ်မုန့်ခိုင်းခိုင်းလေးကို ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်စုံစီမိုထိုင် ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်အခန်းမှာ ရှိနေသည့် သူ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား တွေးတောမိနေသည်မှာ မလွန်လောက်ဘူး ထင်ပါသည် နော်။

(၇)

သူ့နားထဲသို့ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် အသံတစ်ခုက တိုးဝင်လာနေပြီ။ ဘာအသံလဲဟု အိပ်ချင်မူးတူး စဉ်းစားနေရပြီး မှ အခန်းတံခါးခေါက်သံဟု သေချာသွားသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ တံခါးသွားဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် မာမီ ဖြစ်နေပါသည်။ ညက သူချင်းတွေနှင့် TGIF အလုပ်ကောင်းပြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျသလို အိပ်ရာဝင်လည်း နောက်ကျခဲ့သည်။ သောကြာနေ့ညမို့ မာမီတို့ ဆီ ပြန်အိပ်ဖြစ်ကာ ဆယ်နာရီလောက်ထိ အေးဆေးနှပ်အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသော်လည်း အခု ရှစ်နာရီတောင် မထိုးချင်သေးမို့ အိပ်ရေးမဝသေးပါ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိဘဲနှင့်လည်း မာမီက တမင်လာ နှိုးမှာ မဟုတ်ဟုလည်း သိနေသဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“အောက်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် သားလေး”

“ဗျာ”

သူက မာမိုကို ဧဝေဧဝါ ကြည့်မိသည်။ မာမို
မျက်နှာတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သားရဲ့မိတ်ဆွေလို့ ပြောတယ်၊
သူ့အိမ်မှာ မြီးရှည်လုပ်စားလို့ သားက မြီးရှည်ကြိုက်တတ်
လို့ မာမိတို့အိမ်အတွက် လာပို့တာတဲ့ ...

သားနဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား။ မိုးလေးလို့ ပြော
တယ်”

“မိုးလေး ! ”

“အင်း”

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားမိသည်။
မိုးလေးကို သူ့အိမ်လိပ်စာ ပြောမပြတ်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။
သို့သော် ဧည့်သည်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီမို့ အတွေး
အမြင်တွေကို နောက်ထားကာ တွေ့ဆုံဖို့ စဉ်းစားရသည်။

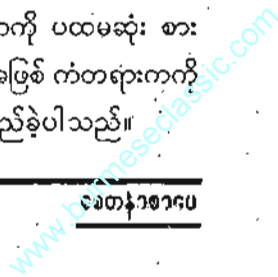
“ဟုတ် ... မာမိ။ သား မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်။ လာခဲ့
မယ်လို့ ပြောထားပေးပါ”

မာမိ ထွက်သွားချိန်ဝယ် သူက သန့်စင်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာရင်း တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို မြန်မြန်လုပ်ရသည်။
သွားတိုက်ရင်းနှင့် စဉ်းစားမိသည်မှာ သူ့ကို ဖုန်းလည်းကြိုမဆက်၊
သူ့ဆီက အိမ်လိပ်စာလည်း မသိရဘဲ မိုးလေး ရောက်လာသော
ကိစ္စကိုပါပဲ။ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်

နှစ်လိုဖွယ်ရှိပြီး၊ သူ့ပညာအရည်အချင်း၊ သူ့အသုံးအဆောင်တွေ
နှင့်မို့ တော်တန်ရုံ မိန်းကလေး တော်တော်များများက ဣန္ဒြေ
ဆောင်ထဲကနေ၍ စိတ်ဝင်စားကြတာ သူ သိပါသည်။ ဒီလိုနှင့်
နီးစပ်ရာတွေမှတစ်ဆင့် ခင်မင်သိကျွမ်းရင်း သူ့ဆီဖုန်းဆက်ကြ၊
မုန့်စားဖို့ ချိန်းကြသော မိန်းကလေးတွေ ရှိခဲ့သော်ငြား အေးအေး
ဆေးဆေး နေလိုသာသူဟာ အားလုံးကို အလိမ္မာနှင့် ကြည့်ရှောင်
ခဲ့တာ များသည်။ မိုးလေးကိုတော့ အားလုံးထဲမှာ ကလေးအဆန်
ဆုံးနှင့် အပြစ်အကင်းဆုံးလို့ ထင်ထား၍ရော၊ ချစ်စရာအကောင်း
ဆုံး ကောင်မလေးအဖြစ် သတ်မှတ်၍ မကြာခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေ ဘယ်သူ၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆို
တာ သူ လုံးဝမပြောခဲ့မိတာ သေချာပါသည်။

ဒါတောင် သူဟာ မိုးလေးကို ကွန်ဒိုမှာ သီးသန့်
သွားနေဖြစ်တဲ့အကြောင်း တမင်မပြောပြထားချေ။ ဘာရယ်ကြောင့်
ဧဟုတ်ပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်း နေတာကို တော်တန်ရုံ လူ
သေစေရပါ။ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်နီးချင်းမလေး မြဘုန်း
တို့တော့ နေ့လယ်စာတောင် ဖိတ်ကျွေးမိတာတော့ အကန့်တစ်ခု
ဆုံးလေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ရှိတတ်သူ
မြဘုန်းကတော့ သူ့အခန်းသို့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာခွင့်ရှိ
သည်။ သူ့မျက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော လက်ရာကို ပထမဆုံး စား
သောက်ခွင့်ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကံတရားကကို
အဲဒီလို ဖြစ်လာစေသည်ဟု သူက ပိုယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး T ရုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်း(နီ) ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို အမြန်ကောက်လဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တကယ့်ကို မာမီနှင့် စကားထိုင် ပြောနေသော မိုးလေးမှ မိုးလေးပါပဲ။ သူ ဆင်းလာတာ မြင်သော အခါ သူမက လက်လှမ်းပြသည်။

“မိုးလေး ... မောနင်းပါ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်၊ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာ ပြီဖြစ်သော ဧည့်သည်မို့ သူက ရွှင်လန်းစွာပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ သည်။ သူ့ နှုတ်ဆက်ပုံကြောင့် မိုးလေးရဲ့ မျက်နှာ ပို၍ဝင်းပသွား သည်။

“မိုးလေးကြောင့် အိပ်ရာက နိုးသွားရပြီ ထင်တယ်။ အဟင်း ... ဆောရီးပါနော်။ မိုးလေးကလည်း Breakfast အစီဆိုပြီး လာပို့တာမို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ နေ့လယ် ပြန်အိပ်မှာပေါ့။ တကူးတကပါလား မိုးလေးရယ်၊ အားနာလိုက်တာ”

သူက မိုးလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွင်ဝင် ထိုင်ရင်း မာမီကိုပါ မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။ မာမီကတော့ သားလူပျိုလေးရှိရာအိမ်သို့ မလာစဖူး အလာထူးသည့် မိန်းကလေး ကို စိတ်ဝင်တစား ဆန်းကြယ်နေမှာ သေချာမည် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာအားနာစရာ ရှိလို့လဲ ဆီဇာရဲ့။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူဟာ ဒီမှာ အန်တီကလည်း မန္တလေးမြီးရှည် ကြိုက်တယ်တဲ့။

ဘာအသားနဲ့ ကြိုက်မှန်းမသိလို့ ကြက်ရော ဝက်ရော နှစ်မျိုးလုပ်လာခဲ့တယ် ...

မိုးလေးလက်ရာ အစစ်ပါ။ ဟင်း ဟင်း ... အန်တီ လည်း သုံးဆောင်ချီးမြှင့်ပေးပါဦးနော်။ ပြီးရင် comment ပေးပါဦး”

“ဪ ... အေး၊ ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်၊ ကောင်းပါပြီ”
“မာမီ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ သားရဲ့မိတ်ဆွေ ကေသက်မိုးလျာတဲ့။ သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မိုးလေးလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဟုတ်ပါပြီ”

မာမီက ဤမျှလောက်သာ ပြောသော်လည်း မျက်နှာ ကတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြပါသည်။ ပြီးတော့ သားတို့ အေးဆေးစကားပြောကြလေဟုဆိုကာ မိုးလေး တို့ပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ထထွက်သွားသည်။

ဒီတော့မှ သူမက သူ့ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့် လာကာ ...

“ညက တော်တော်ကဲခဲ့တယ်ထင်တယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း”

သူက လှပစွာ တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ လူ့စိတ်သဘော ကို အကဲခတ်မိ၍ပါ။ လူဆိုတာ တစ်ဖက်သားကို ပြောချင်တာ တွေ သိပ်များနေလျှင် ကိုယ့်ဟာကွက်တွေကို မေ့လျော့သွားတတ် သည် မဟုတ်ပါလား။ ညက သူ Bar မှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေ

သောပုံများက Instagram မှတစ်ဆင့် မိုးလေး တွေ့ခဲ့သည်။ Like တောင် လာလုပ်ခဲ့သေးတာပဲလေ။ ညက နှစ်နာရီလောက် မှ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့သူဟာ စနေနေ့မနက် တော်တော် နောက်ကျ တဲ့အထိ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်တော့မယ်ဆိုတာ ပြောနေစရာမလို အောင် နားလည်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ တကယ်ကို စေတနာရှိလို့ စားစေချင်လို့ဆိုလည်း အိပ်ရာက မနိုးခိုင်းဘဲ မုန့်ပဲပို့သွားတာက သူ့ရင်ကို ပိုလှုပ်ခတ်စေမည် ထင်ပါသည်။

“မိုးလေး တွေ့တာပဲ မဟုတ်လား”

သူ ဘာကိုဆိုလိုချင်လဲဆိုတာ သူမ သဘောတော့ ပေါက်သွားသည် ထင်လေသည်။ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား မလို ဖြစ်ပြီးမှ ဘာမှမသိဟန် ချက်ချင်းပဲ ဆောင်လိုက်နိုင်သည်။

“မိုးလေးက ဆီစာ မြီးရှည်အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုလို့ သတိ ရပြီး လာပို့တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲလောက် တကူးတကကြီးဆိုတော့ အားနာတယ်”

“အိုး ... ဘာအားနာစရာရှိလဲ။ ဆီစာနဲ့ မိုးလေးကြားမှာ အားနာစရာရှိလို့လား”

သူက ဘာပြောရမှန်း မသိတော့စွာနှင့် ပခုံးကိုသာ တွန့်မိတော့သည်။ မိုးလေးရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကိုသာ ညွှန်ပြရင်း သောက်လိုက်ပါဦး ဆိုရသည်။ သူမက ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ငှက်ရောင် သူ စိတ်ဝင်စားနေသော အကြောင်းအရာကို စကားစ၊ လာသည်။

“ဆီစာအိမ်ကို မိုးလေး ရောက်လာတာ surprise မဖြစ်ဘူး လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့။ မိုးလေးကို ကိုယ် အိမ်လိပ်စာ details ပြောမပြထားဖူးဘူးလားလို့”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆီစာက လျှို့ဝှက်တာကုံး။ အိမ်လာလည်မှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အိမ်က နည်းနည်းစည်းကမ်းကြီးလို့ပါ”

“ဟင် ... ရနတုန်းက အန်တီက အေးဆေးပါပဲ”

“ဪ ... အိမ်လာတဲ့ စည်သည်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံတာပေါ့။ သဘောကောင်းတာနဲ့ စည်းကမ်း ကြီးတာက မတူဘူးလေ”

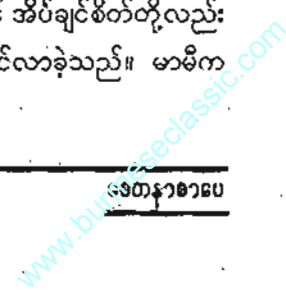
“ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း Breakfast သွားစားလိုက် ဦး။ မြီးရှည်တွေ ပွမသွားခင်။ မိုးလေး ပြန်တော့မယ်”

“အင်း ... ကောင်းပြီလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးလေး”

“ကျေးဇူးတင်ရင် များများစား။ မိုးလေးက ဆီစာ ကြိုက် တတ်မှန်းသိလို့ မေမေဆီက သေချာသင်ပြီး ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားရတာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ များများစားပါမယ်”

“သူက မိုးလေး ပြန်သွားလျှင် အိပ်ချင်စိတ်တို့လည်း လွင့်ပါးသွားရပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မာမိက သူဝင်လာတာနှင့် လှမ်းမေးလေသည်။

“သားလေး ... မြီးရှည် စားမလား”
 “အင်း ... စားတာပေါ့။ မာမီရော စားလေ။ မစားဘူးလား”
 “နည်းနည်းစားတာပေါ့ကွယ်”
 “သားကတော့ များများစားတော့မယ်။ အိပ်ရေးမဝလို့ ဝိုက်ဆာနေပြီ မာမီရာ”

အိမ်က အဒေါ်ကြီးက ဟင်းရှည်ပူပူ၊ ရှမ်းမုန့်ညင်းချဉ်နှင့်အတူ မြီးရှည်နှစ်ပွဲ လာချပေးသည်။ သူက မာမီကိုတစ်ပွဲ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း သူ့မြီးရှည်ကို တူဖြင့်နယ်ဖတ်လိုက်သည်။ အင်း ... မိုးလေး ကိုယ်တိုင်လုပ်သော လက်ရာတဲ့။ ဒီ အိမ်အိမ်ကောင်မလေးဟာ ဒီလိုတွေလည်း ဖြစ်သတဲ့လား။

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မာမီ လက်ရာလောက်တော့ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“ကောင်းပါတယ် သားရဲ့။ ဒါနဲ့ သားနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုအခြေအနေလဲ”

“အာ ... ဘယ်လိုအခြေနေမှ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်။ မာမီလည်း မြင်သားပဲ။ ရိုးရိုးသားသား အဆင့်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက သားကို ခင်တွယ်ပုံပဲ။ သားဘက်ကရော”

“သားဘက်က သူ့ကို မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားတာပါ။ တစ်ခါတလေ သူနဲ့ Show သွားကြည့်တာ ရှိတယ်။ သားသူငယ်ချင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့ပေါ့။ မုန့်စား ဘာညာ ရှိပါတယ်။ လူငယ်အထာလေးတွေပေါ့ မာမီရာ။ တွဲဖြစ်ကြတယ်ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ နောင်ကြီးတွေ မရှိပါဘူး”

သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားကို မာမီက သဘောတကျ ရယ်မောလေသည်။ သူကတော့ ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဘုရားဟောတရားနှင့် အညီပါပဲ ပစ္စုပ္ပန်မှာ စိတ်ထားပြီး မြီးရှည်ကို အားပါးတရ အားပေးလိုက်သည်။ မာမီကလည်း သူ့စားတာကိုမြင်ပြီး သွက်သွက်စားရင်း မေးလာသည်။

“သား တစ်ယောက်တည်း ဟိုမှာသွားနေတာ သူသိလား”

“ဟင့်အင်း မာမီ။ သား တော်ရုံလူကို ပြောမပြဘူး။ မိန်းကလေးတွေဆို ပိုတောင် မပြောပြသေးတယ်”

မာမီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဘာမှထပ်မပြောတော့ချေ။ သူက အဲဒီစကား ပြောပြီးမှ သူ့အခန်းကိုသိရုံ တင်မက ရောက်လာဖူးသော၊ သူ့လက်ရာ စပါကတီကိုတောင် စားဖူးသွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားလေသည်။ ရှေ့ဆံပင်အတိ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း၊ ကျောလယ်ဆံနွယ်ရှည်များနှင့် ဟောလိဝုဒ်မင်းသမီး ကိတ်နီဟန်ဆန်နှင့် တစ်ချက် တစ်ချက်တူသူ “မြဘုန်း”ဟူသည့် မိန်းကလေး ဒီမနက်စာ Breakfast ဘာစားမှာပါလိမ့်။

(၈)

“တင်းတောင် ... တင်းတောင် ... တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

အဆက်မပြတ် တီးနေသော ဘဲလ်သံသည် လူလူရှဲ့နားထဲသို့ တရစပ်ဝင်ရောက်လာပြီး အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ ဘယ်သူများ ဘဲလ်လာတီးနေလဲဟေ့။ လူလူ့အခန်းကို ဘဲလ်တီးသူဟာ ရှားပါးပါသည်။ သိပ်များများစားစားမရှိ၊ အိုး ... ဟိုတစ်ယောက်လား။

ဟိုဘက်အခန်းက ကိုလူချောကို တွေးမိသွားသော အခါ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲလူးလိမ့်မိပြီး ထကြည့်မိသည်။ တီရှပ်အဖြူလက်ရှည် အပါးသား၊ ချည်သားဘောင်းဘီအဖြူတို့သာ မသိမသာကျေလျက် မျက်နှာက အိပ်ရေးဝနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပြည့်ဖူးနေသည်။ တစ်ညလုံး Air Con နှင့် အေးစိမ့်နေအောင် ကွေးထားသဖြင့် မျက်နှာက အဆီပြန်မျက်ခွက်တော့ ဖြစ်မနေချေ။

“တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

ဪ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ လာပါပြီဟဲ့။ လူလူက အိပ်ရာထလျှင် လုပ်နေကျအတိုင်း ရေသန့်တစ်ဘူးကို ကောက်မော်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ Sunday Morning မှာ ဟိုဘက်အခန်းက ကိုလူချောများ Breakfast လာစားဖို့ နှိုးသလားကွယ်။ လူလူက ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။ ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

ဟင် ... ဘာလဲကွ။ လူလည်း မရှိဘဲနဲ့များ။ လူလူက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် ...

“ဝါး ... ဟား ... ဟား”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... ကုလားနဲ့ ငါနဲ့ ငုတ်တုတ်”

“ဟား ဟား ... ကုလားနဲ့ ရှင်နဲ့ ငုတ်တုတ် ဘာလုပ်?? ခွီး ခွီး”

မိုက်ကိုနှိပ်ကာ လူလူ ယောင်သွားပုံကို တဟီးဟီး တခွီးခွီး ရယ်နေသော စိမ်းကို အမြင်ကတ်စွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အမယ်လေး ... ရင်ခုန်သံလေးရယ် ... ဖလူ ... ဖလူ။ ဒီကတော့ ဟိုဘက်ခန်းက ကိုလူချောလားလို့။

“မိန်းမစုတ် ... ငါ့ကို စောစောစီးစီး ဘာလာစားနေတာလဲ”

“စားရမှာက ရှင် စားရမှာ။ အမယ်လေး ... မစောစီးတော့ဘူး၊ ကိုးနာရီ ထိုးနေပါပြီ၊ ခုထိ အိပ်နေတုန်းလား”

“သေဦးမယ် ... ငါ့မှာ ရုံးပိတ်ရက်လေးပဲ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရတာ။ အဲဒါက ဘာတွေတဲ့။”

တံခါးဖွင့်ပေးရင်း စိမ်းက အိမ်ထဲကို စတီးလ်ချိုင့်သုံးဆင့်ချိုင့်နှင့်အတူ ခြင်းတစ်ခြင်းပါ ကိုင်ဆွဲရင်း ဝင်လာကာ စကားပြောရင်း၊ တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း၊ စိမ်းကလည်း ဧည့်သည်မဟုတ်သူပီပီ မီးဖိုဆောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်လမ်းလျှောက်ဝင်သွားသည်။ စားပွဲတွင် ချိုင့်နှင့် ခြင်းကို ချရင်းဆိုသည်။

“အိမ်မှာ မန္တလေးနန်းကြီးသုပ် လုပ်စားလို့ဟေ့။ ရှင့်ကို သတိရလို့ စားစေချင်လို့။ ကျုပ်တောင် မစားဘဲ ဒီရောက်မှ အတူစားဖို့ ထည့်လာတာ”

“Woo! နန်းကြီးသုပ်၊ ဒေါ်စန်း လက်ရာလား။”

စိမ်းတို့အိမ်က သတ်တမ်းရင့် စားဖိုမှူး ဒေါ်စန်းဟာ မန္တလေးသူ စစ်စစ်ကြီးမို့ မန္တလေးအစားအသောက်များ စိစဉ်ချက်ပြုတ်ရာတွင် ထိပ်တန်းဖြစ်လေသည်။

“အေးပေါ့ဟဲ့။ သူ မချက်လို့ ဘယ်သူချက်မှာလဲ”

“Woo! လှုပ်လို့ရပြီ xxx လှုပ်လို့ရပြီ xxx သားစိုးနဲ့ ဖိုးချစ် ပေါင်းရင် xxx ”

လက်နှစ်ဖက်ကလည်းခွန်၊ တင်ပါးကိုလည်း လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ ဂဏန်းသွား သွားရင်း ပေါပြနေသော လူလူကို စိမ်းက တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။

“မိန်းမ ... နန်းကြီးသုပ် ဆိုတာနဲ့ မြူးပြီး ပေါသွားလိုက်တာ။ သိပ်ပေါမနေနဲ့။ မြန်မြန်မျက်နှာသွားသစ်၊ ရှင့်ကို ပြောစရာလည်း ရှိသေးတယ်”

“အေးပါ ... ဝိုးစ် ... ကိုယ့်မနက်ခင်းလေး ဝဲရီးမြူးတီးသွားပြီကွာ။ ဟား ဟား။”

လူလူက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာရင်း ဘေဇင်မှာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ရှူးတစ်ရွက်ကို ရွတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး မျက်နှာပေါ် အသာဖိတို့ရင်း အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အားကိုး ချစ်ခင်ရသော စိမ်းက စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ပွဲများကို အဆင်သင့် ဝာညီခင်းထားပြီးချေပြီ။ ဓာတ်ဘူးသေးလေးထဲမှတစ်ဆင့် လူလူ အလွန်ကြိုက်သော လက်ဖက်ရည်ချိုဆီမိုလေးကိုပင် ပန်းကန်လုံးထဲ ထည့်နေသည်။

“အားပါး ... ဟင်းရည်ကကို ရှယ်ပဲ”

ကြက်တောင်ပံ၊ လည်ချောင်းရိုး၊ ခြေထောက်ရိုးများ နူးအိနေသော ကြက်ရိုးဟင်းချို ပူပူနွေးနွေးအနံ့က လိုက်တက်လာသည်။ လူလူက ကြက်သွန်နီအကွင်းကြီးများ ထပ်ထည့်ကာ သံပရာရည်ညှစ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ထပ်ထည့်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် အားပါးတရ နယ်လေသည်။ ငါးဖယ်လေးနှင့် နန်းကြီးတလုတ်တို့ မြည်းကြည့်လိုက်လျှင် လျှာဖျားမှာ အရသာက ဆိမ့်တက်သွားသည်။

“အိုး ... ယမ်မီ ... ယမ်မီ”

“ဟဲ့ ... ယစ်မီ မနေနဲ့။ ပြောစရာရှိတယ်”

“အေး .. ငါလည်း နင့်ကို ပြောပြစရာရှိတယ်”

ပြောစရာနှင့် ပြောပြစရာ စကားတို့အကြား ဘာ ကွာလဲတော့ မသိချေ။ လူလူသည် ပန်းကန်ထဲက နန်းကြီးသုပ် ကို ခက်ရင်းနှင့် ပတ်ရွေ့လိပ်ယူရင်းမှ တစ်နေ့က စပါကတီစား ခဲ့ရုံကို သတိရသွားသည်။ နန်းကြီးသုပ်နှစ်ပွဲစာက ပိုနေသေး သည်မို့ ဘေးခန်းက ကိုလူချောထံ တစ်ပွဲပွဲရင် ကောင်းမလား။ အင်း ... အစားကောင်း စားရရင် ဘယ်သူ့ကို သတိရတတ်တယ် ဆိုလား။

“ရှင်က ဘာကိုပြောပြီး ပြဦးမှာလဲ”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ...”

“ကဲ ... ဘယ်က စပြောရမှန်း မသိရင်လည်း ကျုပ်ပဲ အရင်ပြောမယ်၊ ရှင် စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စ ကောင်းကောင်းသိ ခဲ့ရပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ... မိစ္ဆာမ အကြောင်းလေ”

“အာ ... အဲဒီမိစ္ဆာအကြောင်းဆို စောစောစီးစီး လာမပြော နဲ့ဟာ၊ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ စောစောစီးစီး ငါအကုသိုလ် ပွားမိရင် ငါပဲကျက်သရေယုတ်ဦးမယ်၊ အပုပ်ချိန်ကျမှ ပြော”

လူလူက တကယ်ပဲ အဲဒီလို အယူရှိသူတည်း။ မနက်စောစောမှာ ဒေါသထွက်အောင် သူများမကောင်းကြောင်း မပြောမိအောင်၊ အကုသိုလ်မပွားမိအောင် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်း လေသည်။ နေ့ခင်းကျမှ အတင်းတုပ်ချင် တုပ်မယ်ပေါ့နော်။

“အမယ်လေးဟဲ့။ ကဲ ... ဒါဆို ရှင်ပြောပြမယ့် အကြောင်း ကရော သိပ်ကျက်သရေရှိတယ်ပေါ့”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ... ဟာ ဟ”

လူလူက သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ဟာ စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်လာရင်း နန်းကြီးသုပ်တစ်ဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်စဉ်းစားမိ သည်။ အို ... စိမ်းလည်း ရှောက်နေတုန်း သူ့ကို တစ်ခါတည်း သွားဖိတ်ပြီး နန်းကြီးသုပ် ကျွေးလိုက်ရင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း စားနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို တကယ်ပဲ ပစ်မထားနိုင်တော့ပါဘူးနော်။ တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ ကျွေးဇူးပေါ့လေ။

“နင် ဒီမှာ ခဏနေဦး”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လဲ”

စိမ်းရဲ့စကားတောင် မဆုံးသေးခင် လူလူက အိမ် ရှေ့သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိ၊ အခန်းထဲက Extension ph: လည်း မသိသဖြင့် လူကိုယ်တိုင်သာ အခန်းတံခါး သွားခေါက်ရတော့မည်။ သူ့အခန်းက ဘဲလ်ကိုတီး လိုက်လျှင် ဘာလုပ်ရှားမှုမှ မကြားပါ။ နီးများ မနီးသေးလို့လား။

လူလူက သိပ်အားနာမနေဘဲ ဘဲလ်ကို တရစပ် နှိပ်လိုက်သော်လည်း ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရပါ။

“အင်း ... လူမရှိတာနဲ့ တူတယ်”

လူလူက ထပ်မကြီးစားတော့ဘဲ အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စိမ်းက လူလူကို နားမလည်သလို ပြူးကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲဟယ်၊ ရှင်ကလည်း တကယ့်အနောက်ပါပဲ”

“သူ မရှိဘူး ထင်တယ်ဟ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုဘက်အခန်းက ကိုလူချောလေ”

“ဟဲ့ ... အနှောက်မရယ်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။

မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းနဲ့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

လူလူက လက်ဖက်ရည်ချိုလေး တစ်ချက်မြို့လိုက်ရင်း စိမ်းကို လိမ္မော်သီးတွေ ပြုကျန်သွားသော လိမ္မော်ရောင်ညနေခင်းမှ အစပြုကာ တစ်နေ့က စပါကတီဇာတ်လမ်းအထိ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်လေသည်။ အားလုံးအပြီးတွင် စိမ်းရဲ့ မျက်လုံးမှာ ချောင်းသာက ပုစွန်မျက်လုံးလောက် ပြူးထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒီတော့ ရှင်တို့က ... ရှင်တို့က ... တော်တော်

ဟုတ်နေကြတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ... အမယ်လေး ...

ရှင်တွေများတောင် ဖိုးသိုးဖပ်သပ် ဖြစ်ရပါတယ်”

“တိတ်စမ်း ... နင် သူ့ကို မြင်တောင်မမြင်ရသေးဘဲနဲ့”

“အမယ်လေး ... မြင်စရာ မလိုပါဘူးဟယ်။ ရှင်ပါးစပ်ကနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို တခုတ်တရ ပြောတာ ကျုပ်ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒါပထမဆုံးပဲလေ။ ရှင်ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေကို ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စကားထဲထည့်ပြောဖူးလို့လဲ။ ပြောရင်တောင် နားထောင်တာမှ မဟုတ်တာ ...

ဟဲ့ ... ဘာလဲ၊ အဲဒီအဆင်က တော်တော်မိုက်တာပေါ့နော် ... ဟုတ်လား၊ တောက် ... ငါလာတဲ့နေ့မှ သူက မရှိဘူးလို့ဟယ်”

“အင်း ... သူ့အိမ် မြန်သွားတယ်နဲ့တူတယ်”

လူလူက အဲဒီစကားကို တိုးဖွဖွ ရေရွတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးမိလေသည်။ စိမ်း ပြောသလို ဘယ်လောက်မိုက်တဲ့ ယောက်ျားကိုဖြစ်ဖြစ် တခုတ်တရ စကားထဲ ထည့်မပြောဘူးသော လူလူအတွက် သူဟာ ထူးခြားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မွန်ရည်သော အပြုံး၊ ခေတ်မီစတိုင်လ်ကျသော သူ့သွင်ပြင်ဟန်ပန်နှင့် ပညာတတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟန် ဆန်နေသော သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ် ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ရှင် ... သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

စိမ်းရဲ့မေးခွန်းကို ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် လူလူက နန်းကြီးသုပ်တစ်လုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်သွင်းရင်း

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်လေ။ တည်ကြည်သလောက် Charming ဖြစ်သော သူ့ရုပ်သွင်လေးကို ငြိတွယ်မိနေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံရမည်သာဖြစ်သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ် တာတော့ အမှန်ပဲ”

“မိန်းမ ! ရှင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပါပြီ”

လူလူက အထူးတလည် ငြင်းဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ပန်းတစ်ချက်သာ တွန့်လိုက်လေသည်။

“သူ့အကြောင်း ရှင် ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

“အထွေအထူးတော့ မသိဘူး။ သူက အင်ဂျင်နီယာ၊ သူတို့ဆောက်နေတဲ့ ပရောဂျက်နဲ့ နီးရဲနေရာမှာ သူက လာနေတာ၊ သူ့မိဘတွေအိမ်လည်း ဒီမှာရှိတယ်တဲ့၊ သူ့ ကြည့်ရတာ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်လာသူပီပီ နည်း နည်းတော့ ဘိုဆန်ပုံပဲ။ ဒါကြောင့် မိသားစုနဲ့ မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာနေ၊ နေတာ ထင်တယ် ... ဘိုဆန်ဆို နာမည်ကိုက ဆီစာ တဲ့ကိုး”

“ဘာ”

“အမယ်လေးဟဲ့ ... လန့်လို့ သေတော့မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ၊ တကတည်းမှပဲ”

ကိုယ့် feel နဲ့ကိုယ် လက်ဖက်ရည်လေး မော့ရင်း စကားပြောနေသော လူလူရဲ့ နောက်ဆုံးစကားအဆုံးမှာ ဖြတ်အော်

လိုက်သော စိမ်းရဲ့ “ဘာ” ဟူသည့် အသံကြီးကြောင့် မော့နေသည့် လက်ဖက်ရည်တောင် သီးထွက်တော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဆီစာ ... ဟုတ်လား။ ရှေ့အခန်းက ဘဲနာမည်က ဆီစာ”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါပဲလား ... ဒီနာမည်ပဲလား”

“ဒီနာမည်ပါပဲ။ အဲ ... ငါ သိတာတော့ အဲဒါပဲလေ၊ တခြားနာမည် ရှိသေးလားတော့ မသိဘူး။ ဒီနာမည်က သူ့အမေက ပေးထားတာလို့တောင် ပြောထားသေးတာပဲ”

“ဟုတ်နေလောက်ပါပြီ၊ ဒီနာမည်မျိုးဟာ ဒီလောက် ဆင် တူကြီးတော့ နှစ်ယောက်မရှိနိုင်ဘူး။ လူလူမ ... ရှင်မကြား ရျင်လည်း ဟိုကျက်သရေတုံးမလေးနာမည် ပြောရတော့ မှာပဲ။ ရှင် စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ ကေသက်မိုးလျာ တွဲနေတဲ့ဘဲဟာ ဆီစာတိုးဘုန်းဝေ ... တဲ့လေ”

“ဘယ် ... လို”

လူလူရဲ့ ဘယ်လိုမှာ သွက်သွက်လက်လက် ထွက် သွားသော ဘယ်လိုမဟုတ်ဘဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရသလို တိုးတိတ်အေးစက် စွာ ထွက်သွားသော အသံဖြစ်သည်။ ဘုရားရေ ... ချစ်ခင်လေး မြတ်ဖွယ်ကောင်းသော ဆီစာနှင့် မိစ္ဆာလူဝင်စား ကေသက်မိုးလျာ ဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်မိသွားကြပါလိမ့်။

“ဟိုတစ်ခါ၊ ကျုပ် SS မှာ တွေ့လိုက်တာ ဆီစာပဲလေ။ ရှင့်ကိုတောင် ပြောသေးတာကော။ ဘဲက မိုက်ပါတယ်ဆိုတာ။ ရှုပ်ပါလည်း မိုက်သလို ဘက်ဂ်ရောင်းဒီက ပိုတောင် မိုက်သေးတာဟာ။ ကေသက်မိုးလျာတို့ ကော်နဲ့ကပ်ထားသလို ဆွဲကပ်နေမှာ မြင်ယောင်သေးတော့ ...

ဘယ်သူ့သားလို့ ရှင် ထင်လဲ။ ဝန်ကြီးသားဟော။ ပြီးတော့ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးက ဒိတ်ဒိတ်ကြံတွေ ချည်းပဲ။ တကယ်ကို မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးကို ရှင်ကျက်သရေတုံးလေးက တက်ချိုင်ထားတာ”

စိမ်းရဲ့စကားတွေကို နားထောင်နေသော လူလူနှုတ် ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် မဲပြုံးရိပ်က တဖြည်းဖြည်း ထင်လာပြီး မျက်လုံးထဲတွင် မိုးသားတစ်ယောက် မရူမလှ သေဆုံးနေပုံကို တရေးရေး ပြန်မြင်လာသည်။ သွားပါပြီကွာ ... ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံမည်ဟု ထင်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက်နေ့ အစတစ်ခုကတော့ အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုးသွားခဲ့ရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာ ဒီနေ့ မဟုတ်လည်း နောက်ရက်တွေ ကြုံတွေ့ရဦးမယ့် အမှန်တရားတစ်ခု မဟုတ်လား။ စောစောသိရတော့ လူလူအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်ရသည်။

“ရှင် ... အဆင်ပြေတယ်နော်”

ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ခဏလောက် အသက်မဲ့သူလို ငြိမ်သွားသော လူလူကို စိမ်းက မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ မေးသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ပြန်လည်

ထိန်းချုပ်နိုင်သွားပြီဖြစ်သော လူလူက အေးဆေးဆိုသော သဘောနှင့် လက်ကာပြလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်မော့နေမိသည်။

“တစ်ချက်တော့ confirm လုပ်ကြည့်ဦးပေါ့။ ရှင် ဆီစာရဲ့ နာမည်အရင်းကို မေးလိုက်ရင် သိသွားမှာပါ ...

ရှင်က အဲဒီဘဲကို Great ဆိုတာ မရိပ်မိဘူးပေါ့!”

“သူ့ပုံစံကို မြင်တာနဲ့ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ပညာတတ် အသိုင်းအဝန်းက ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းမိတယ်လေ။ ကျန်တာတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ ...

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ အခု ဒီပွဲမှာ ဒီသုံးယောက်ရဲ့ Link ကို ငါ အရင်ဆုံး သိတာပဲ။ သူတို့တွေ ဘယ်အချိန်မှာ သိသွားမလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက မိစ္ဆာ လူဝင်စားထက် တစ်ပန်းသာနေပြီ ဆိုတာပဲ”

“ရှင်ဆီစာ ကြည့်ရတာ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသလိုပဲ”
“တွဲပစေလေ။ တွဲပါစေ ရည်းစား ဖြစ်နေရင်တောင် ငါက ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... ရှင် ...”

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို နင် ကြည့်ရတော့မယ်လေ စိမ်း”

လူလူအသံသည် ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် မာန်ပါ ခွဲလေသည်။

(၉)

နေသိပ်မပွင့်ပေမယ့် ရာသီဥတု သာယာသလိုရှိသည့် တနင်္လာနေ့မနက်တွင် လူလူတစ်ယောက် နောက်တွဲဆံထုံးတစ်ခု ရဖို့အရေး ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဒီနေ့ ရုံးမှာ meeting ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပါဝင်သည့် meeting နဲ့ တိုင်း သို့မဟုတ် လူကြီး အဘ စတာတွေနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရတိုင်း မြန်မာဝတ်စုံကိုသာ တန်ဖိုးထား ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော လူလူမှာ ဒီနေ့လည်း လူစုံ meeting မို့ တစ်နေ့က Online ကြည့်ထားသော နောက်တွဲဆံထုံးကို ကြိုးစားပမ်းစား ထုံးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါ့အပြင် ဒီထက်ပိုသည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုလည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ဆီဇာနှင့် ကေသက်မိုးလျာတို့ရဲ့ ပထမ သက်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို သိပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် လူလူ သက်စာအရာအားလုံးကို ခမ်းနားလှပစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သည်။ သုံးယောက်ရဲ့ Link တွင် ဒီ Link ကို လူလူတစ်ယောက်ကသာ ပထမဆုံး သိနေခြင်းကလည်း ကံတရားရဲ့ကြီးမြတ်သော လက်ဆောင်ဟု လူလူက မှတ်ယူလေသည်။

ဆီဇာလို မွန်ရည်သန်ပြန်သော ယောက်ျားသည် ကေသက်မိုးလျာလို ဘီလူးမနှင့် နှည့်နှည်းလေးမှ မထိုက်တန်ဘူးဟု မှတ်ယူထားသော လူလူအတွက် ဆီဇာရဲ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်ဖို့သည်သာ အလုပ်နှင့်ထပ်တူ တန်ဖိုးထားရသော တာဝန်တစ်ရပ်လို ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဆီဇာအနားကို တစ်စ တစ်စ တိုးကပ်သွားဖို့ရာအတွက် တမင်ဖန်တီးထားသော မတော်တဆတိုက်ဆိုင်ခြင်းများကိုသာ အသုံးပြုပါမည်။

“အိုး ... ခေ”

ဆံထုံးလေးက သပ်ရပ်စွာ ပြီးသွားသောအခါ လူလူက ရွှေရောင်ပန်းကလစ်လေးတစ်ခုကို နားရဲ့အနောက်ဘက်၊ ဆံထုံးအစပ်နားတွင် ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။ အဝါနုရောင် ပိုးရင်ပုံးလက်ပြတ်နှင့် အောက်ခံအနက်ပေါ်မှာ အဝါရောင်ကနုတ်ချိတ်လိုင်း သေးသေးလေးတွေ ပါဝင်သော ချိတ်လုံချည်ကို တွဲဖက်ဝင်ဆင်ထားသော လူလူပုံမှာ နှစ်လက်မဒေါက်ချွန်လေး နှီးလိုက်လျှင် အတော့်ကို ကြောရှင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ဇယ်တွေ ပြင်သလို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြင်ထားသော မိတ်ကပ်သားသည် လူလူရဲ့အလှကို ထူးခြားစွာ ပုံပိုးပေးထားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လူလူက MK အိတ်အနက်ကို ပန်းမှာချိတ်လွယ်ကာ ပြင်ဆင်ထားသောဖိုင်ကို ကိုင်ဆောင်ရင်း လက်မှနှာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်း ... ဒီအချိန်ဆို ကွက်တိဖြစ်လောက်ရဲ့။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာရင်း သူ့အခန်းဆီသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်သောအခါ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသေးချေ။ ဒါပေမဲ့ ခဏနေရင် သူ ထွက်လာတော့မယ် ဆိုတာ လူလူ သိသည်။ လူလူသည် ဓာတ်လှေကားတစ်စင်း ဆင်းလာအောင် ခဏစောင့်လိုက်ပြီး နာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပေါ်တီဂိုအောက်မှ ဖြတ်ပြီးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒီအချိန်ဆို သူ ကားပါကင်ထဲ ရောက်ကာ ကားကို စက်နှိုးပြီး ထွက်လာလောက်ပြီ။ သူ့လိုအချိန်တိကျသူနှင့် ချိန်ကိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ ဒီတစ်ခုကတော့ သိပ်စိတ်ချမ်းသာရတယ်နော်။

ခပ်မတ်မတ်နှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရမည့်အစား ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေသော လူလူရဲ့ခြေလှမ်းတို့ ဂိတ်ဝန်းမရောက်မီမှာပဲ နောက်က ဟွန်းသံတစ်ချက် ကြားရလျှင် လူလူ ရဲ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတို့ ကော့တက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးပါ။ နောက်ထပ် ကားဟွန်းတီးသံတစ်ချက်နှင့်အတူ သူ့ကားက လူလူဘေးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“မြဘုန်း”

အဲဒီခေါ်သံ ကြားမှပဲ လူလူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ခင်မ ဝမ်းမြောက်နိုင်သော သူ့ရဲ့မျက်နှာ ဝင်းပပကို တွေ့ရသည်။

“ဪ ... ရှင်”

သူ့ကို အခုမှ တွေ့ပုံမျိုးဖြင့် ဩော်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရှင်ပါလားဟူသော သဘောဖြင့် လက်ညှိုးထိုးလိုက်လျှင် သူ့က လူလူကို မေးဆတ်ရင်း လှမ်းမေးသည်။ “

“ကားရော”

“ဪ ... ကားက အမျိုးတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေရလို့ ခဏငှားထားရလို့ပါ”

ဟာ ဟာ။ အေးတာပဲ။ အမြင်ကတ်ရ၍ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့သော အမျိုးထဲက ဘယ်သူဆေးရုံရောက်မလဲ။ ရောက်စမ်း။ ပါးစပ်နဲ့တော့ ဒီမှာအရောက်ပို့လိုက်ပြီ။

“ဪ ... ဒါများ၊ ကျွန်တော့်ကို လာပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု Taxi နဲ့ သွားမလို့လား။ လာပါ ... တစ်ယောက် တစ်လှည့်ပေါ့”

လူလူကတော့ ပဲတွေများပြီး ငြင်းမနေဘဲ အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းဆတ်ကာ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ တစ်ခါတလေမှာ ယောက်ျားတွေဟာ မြဲစိတွေထက် ပွင့်လင်းဆတ်မိသော မိန်းကလေးတွေကို ပိုနှစ်သက်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ တွန့်မသိပ်သိတာပေါ့ရှင်။ Wno! ကြည့်ပြာရောင် Arrow Shirt၊ ခေါင်လံပန်အနက်ဖြင့် သူ့ပုံစံက သိပ်သားနားလို့ နေတာပါပဲလား။

“အမျိုးက ကားကို ဒီတစ်ရက်တည်း ယူတာလား၊ နောက်ရက်တွေရော”

၁၁၆

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကြည့်စမ်း ... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းသော သူငယ်လေးပါ။ ဒီမေးခွန်းကိုမေးဖို့ မမေ့မလျော့ ရှိခဲ့သည့် သူ့ကို မြတ်နိုးစိတ်သည်မှအပ ပေါ့နော်။

“ဆေးရုံက တစ်ပတ်လောက် တက်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ရပါတယ် ... ကျွန်မ နောက်နေ့ Black Taxi ခေါ်ထားမှာပါ။ ရုံးသွား ရုံးပြန်ပေါ့”

“အာ ... မခေါ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကားကြိုလိုက်လို့ ရတာပဲ။ အပြန်လည်း ကျွန်တော် ကြိုပေးပါ့မယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ။ ရှင်ရုံးက ကျွန်မရုံးထက် အရင်ရောက်တာကို”

“ဒါက အရင်ရောက်တဲ့လမ်းက သွားတာကိုး။ ခင်ဗျားကို အရင်ပို့ရမယ် ဆိုရင်တော့ မြဘုန်း ရုံးကို အရင်ရောက်မယ် ပြည်လမ်းဘက်ကို ထွက်မှာပေါ့။ အဲဒီလောက် အံ့များကြီး မတွေ့ပါနဲ့ မြဘုန်းရာ”

သူ့ရဲ့အဆုံးသတ်စကားနဲ့အတူ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ လင်းလက်တောက်ပတဲ့ ရောင်စဉ်တန်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် လူလူ့ရှင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ချကျေနပ်သွားပြေဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတို့၏ မွေးရာပါ ဗီအေရ သူ့မျက်ဝန်းထဲက တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်လေးဟာ လူလူ့အတွက် သူ့ရှင်ထဲက ထူးခြားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာဟု အလိုလို ခံစားသိရှိနိုင်သည်လေ။

“ဪ ... ဒါဆို ရှင်က ကျွန်မကား ပြန်မရမချင် ရုံးပို့ရုံးကြို လုပ်ပေးမယ်ပေါ့”

သူက ဘာမှမဖြေတော့ဘဲ လူလူ့ဘက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ကာ မခိုးမခန့်လေး ပြုံးပြလိုက်လျှင် အဲဒီအပြုံးထဲ စီးမျောသလို ခံစားသွားရလေသည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ ကေသက်မိုးလျာကို သတိရသွားသောစိတ်ကြောင့် ခါးသီးကျွမ်းရှ သွားရသည်။ ကေသက်မိုးလျာကို အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဟု ယူဆခဲ့ပေမယ့်လည်း ခုချိန်မှာ သူမဟာ သမ္မတသားနှင့် ယူတော့မယ် ဆိုရင်တောင် လူလူ တစ်ယောက် လျှော်ပေးနိုင်သွားသည်အထိ လူလူ့စိတ်အာရုံကို တိမ်းညွှတ်စွာ ဖမ်းစားနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျားနှင့် နူးညံ့သော တစ်စုံတစ်ရာဆီသို့ ခံစားသွားကြရမည့် အကူးအပြောင်းကာလတွင် အာရုံနောက်ကျစရာ ကေသက်မိုးလျာကို လျှော်ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သော်လည်း သူမနှင့် လူလူ့ရဲ့ ရေစက်သည် လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်မှာ မပြီးခဲ့တဲ့ ဒီအချိန်ထိ ပါလားဟု ဝမ်းနည်းစွာ သိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ဒီတိုက်ဆိုင်မှုအတွက် တော့ လူလူ့ စိတ်မကောင်းပါ။

“ဝေး ... မြဘုန်း”
“ဟင် ... အင် ... အင် ... ဘာပြောလိုက်တာလဲ”
“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာ မကြားဘူး ထင်တယ်”

“ဆောရီး ! ကျွန်မ အလုပ်အကြောင်းနည်းနည်းစိတ်ရောက် သွားလို့”

“ဪ ... ရလား၊ ကျွန်တော် စကားပြောလို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“အဟင်း ... ဖြစ်ပါတယ် ပြောပါ။ ခုနက ဘာပြောလိုက် တာလဲ”

“ဪ ... Traditional ဝတ်ထားလို့လေ၊ အဲဒါ နည်းနည်း များ ဆန်းနေလားလို့”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့က ရုံးမှာ Meeting ရှိလို့ ပါ။ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ Meeting ရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘ တို့နဲ့ သွားတွေ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ဝတ်စားရလေ့ ရှိပါတယ် ...

အငတ်အစားနဲ့ပါ “ဂါ” ရတယ်ပေါ့ရှင်”

“What do you mean that ... အဘ and ဂါ”

သူက တကယ့်ကို တိုးရစ်တစ်ယောက်နယ် လက် တခါခါ ခေါင်းတခါခါနှင့်မေးလျှင် လူလူက တဟက်ဟက်နှင့် သဘောတကျ ရယ်မောမိလေသည်။ သူက အဲဒါကိုပဲ အထူး ကဆန်းဟန်ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေလျှင် ရယ်နေတဲ့ကိုယ်တောင် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင် ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျား ရယ်တာ သဘောကျလို့ပါ။ ကြည့် ကောင်းလို့”

အင် ... အဲလိုကြီး ပေါ်တင်ပြောရလား။ ဘယ် လောက်ပဲ ခေတ်မီတက်ကြွတဲ့ မိန်းကလေးပဲပြောပြော ကိုယ် သဘောကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ခုလို ပေါ်တင်ချီးကျူး တော့လည်း အနည်းငယ်တော့ ရှက်သွေးဖြာရသည်ပေါ့နော်။ လူလူက ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပဲ သူက ဆက်ပြောလာလေသည်။

“တချို့မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့ မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရဲကြဘူးလေ၊ ပြုံးရုံပဲပြုံး တာတို့၊ နှုတ်ခမ်းကို လက်နဲ့ကွယ်ရယ်တာတို့ စသဖြင့် အဲလိုမျိုးပေါ့ ...

မြဘုန်းကျတော့ အဲလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် လိုက်တာလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျတာပါ။ ကျွန်တော် က ရယ်တာကို ပဲများပြီး ရယ်တာတို့၊ ထိန်းသိမ်းပြီးရယ် တာတို့ကို မကြိုက်ဘူးဗျ။ တစ်ခုခုကို သဘောကျလို့ ရယ်ရင် ဘာမှဟန်မဆောင်ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် တာကိုပဲ ကြိုက်တယ်”

သူက ဖီလင်တွေကို တရုတ်တလျား ရှင်းပြနေစဉ် ကာလအတွင်း လူလူမှာ သူ့ကိုငေးနေရလေသည်။ သူ့ စကားဆုံး တော့မှ ကမန်းကတန်း ပြုံးပြရသည်။

“ကျွန်တော် မေးတာ ဖြေဦးလေဗျာ”

“ရှင်က ခုခေတ် ဝေါဟာရတွေ၊ ဗန်းစကားတွေနဲ့ နည်း နည်းဆေးတယ် ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားဆီက ပြန်သင်ရမလို့ပဲ”

အံ့မယ် ... ဒါက ဘာစကားလဲ။ သူများကို အထာပေးတာလားနော်။ အင်း ... လူလူတော့ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် တွေးတတ်တဲ့ လိပ်မကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ။

“အဘ ဆိုတာ ရာထူးကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခေါ်တာရှင်။ တော်တန်ရုံလူကို အဘ မခေါ်ဘူး။ ‘ဂါ’တယ် ဆိုတာက တော့ ဂါရဝပြုတာကို အဖျားဆွတ်ခေါ်တဲ့ ဗန်းစကားတစ်ခု ပါရှင်။ သိပ်ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဪ ... အဲလိုလား၊ တစ်ခါတလေ ဆိုက်ထဲက တချို့ လူတွေပြောတဲ့ ဗန်းစကားတွေ နားမလည်လို့ဗျ။ မြဘုန်း ကြည့်ရတာတော့ ခေတ်နဲ့တော်တော်လိုက်လျောညီထွေမှု ရှိတယ် ထင်တယ်နော်”

“အဟင်း ... အဲဒီလို ထင်နေရလား။ အင်း ... အဲဒါလည်း စိမ်းကြောင့် ဖြစ်မှာပါ”

“စိမ်း ! ”

“ဪ ... စိမ်းဆိုတာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေ။ ကျွန်မ ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော Best Friend ... Close Friend ။ စိမ်းရဲ့အစ်မက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတော့ စိမ်းက ရုပ်ရှင် အသိုက်အဝန်းနဲ့ နီးစပ်တယ်။ အဲဒီတော့ Update တွေ လည်း စိမ်းကတစ်ဆင့် သိရတယ် ...

မဟုတ်ရင် ကျွန်မလည်း ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်ထဲ ခေါင်းစိုက် နေတာ။ အလုပ်မှာ ဘယ်လိုတိုးတက်အောင် လုပ်ရမလဲ။ ဘာပညာ အသစ်တွေ ဆည်းပူးရမလဲ။ အဲဒါပဲ အမြဲတွေး တောနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက Wokerholic လား”

“အင်း ... ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မကိုဆိုရင် အလုပ် ထဲမှာ လက်ဖျားခါကြတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အလုပ်က လွဲပြီး အာရုံဝင်စားစရာလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မမှာ အဖေ မရှိဘူး အမေမရှိဘူး မောင်လေးမရှိဘူး၊ မိသားစုဆိုတာ မရှိဘူးလေ ...

ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်တွေ ဂျုံးဂျုံးကျပြီး ဆောက်တည် ရာမရ ဖြစ်ချိန်မှာ အလုပ်နဲ့ပဲ ဘဝကို ပြန်တည်ဆောက်ခဲ့ ရတာ။ ကျွန်မ အလုပ်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်။ အလုပ် သာမရှိရင် ဘဝကြီး မရှိတော့လောက်တဲ့အထိ ဖြစ်နေလို့ စိမ်းက ဘေးကနေ Balance ဖြစ်အောင် ညှိပေးရတယ် လေ ...

ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်က အလုပ်ဆိုတော့လည်း ကောင်းကျိုးကတော့ ကျွန်မဟာ သူဌေး ဘယ်လိုမှ လက် လွှတ်မခံနိုင်တဲ့ မန်နေဂျာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပေါ့။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက ကျွန်မမြေ ကျွန်မလက် ဖြစ်လာတာ”

“ခင်ဗျား တော်တော် တော်တာပဲနော်”

“ဟင်း ... အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အလုပ်မှာ တော်လား၊ မတော်လား တခြားမကြည့်နဲ့။ ခင်ဗျားမျက်နှာက အလုပ်အကြောင်း ပြောတာတောင် တောက်ပရွန်းလက်နေလိုက်တာ။ ချစ်သူ အကြောင်း ပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အလုပ်ဆိုတာ ကျွန်မချစ်သူပဲလေ”

အဲဒီစကားကို သူက အထူးအဆန်းတစ်ခု ကြားရ သည့်နယ် မျက်နှာပင့်ကာ လှည့်ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ဘာကို တွေးမိမှန်းမသိ တွေးမိကာ “ခုထိပေါ့ ... လေ” ဟု ပြန်ပြောလိုက် တာကို ရုတ်တရက် နားမလည်ခဲ့ချေ။ ပြန်မေးဖို့ကလည်း ရုံးနား ရောက်နေပြီမို့ သူ့ကို လမ်းညွှန်ရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရသည်။

အလုပ်ဆိုတာ ကျွန်မချစ်သူ ဆိုသည့် စကားလုံးကို ခုထိပေါ့လေဟု သူ ပြန်ပြောခဲ့တာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်များလဲ။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ထိုအပြောလေးကို ပြန်တွေးမိတိုင်း နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေး ကော့တက်ရုံ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားတာ ဟာ အခါနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမည်ဟု ရေတွက်မိခဲ့သည်။

(၁၀)

ကော်ဖီကို တစ်ခွက်မော်၊ ညောင်းနေသော မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်၊ ခိုင်နေသောဇက်ကို တရွတ်ရွတ်ချိုးချ လိုက်သောအခါ သူ ဝရန်တာမှာထွက်ပြီး လေညှင်းခံဖို့ လိုအပ်နေ ပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့် ဖတ်နေသောစာအုပ် ကိုချကာ ကော်ဖီခွက်ကိုယူရင်း ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အလုပ်အတွက် လိုအပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာစာများ ပြန်ဖတ်နေ ခြင်းအတွက် အာရုံစိုက်မှုက ဘယ်လောက်တောင် ထည့်ထားမိ လဲဆိုလျှင် သတိထားမိချိန်မှာတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာ ထုံကျင်နေပြီလေ။

ညှော်ခန်းကနေ ထွက်လိုက်လျှင် ဝရန်တာ လေသာ ဆောင်လေးသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဆယ့်တစ်ထပ်အမြင့်က ည ဆယ့်တစ်နားရီထိုးခါနီး ရှုခင်းသည် ရွှေတိဂုံကို ဝေးဝေးက မှုး ဆွဲရကာ လေနှုအေးနှင့် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ညဉ့်နက်ပြီမို့ လူသူသံ ကားသံ တိတ်ဆိတ်ကာ အေးမြမြလှပညာ ကို သူက တစ်ခဏတော့ ပျော်ဝင်နစ်ချောနေမိသည်။

ပျက်စနဲ့ဆို ဝရန်တာဘေးဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်မိလျှင် ဘေးဝရန်တာလေးမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ။ သူ့အခန်းနှင့် မြဘုန်းတလူရဲ့အခန်းသည် အပြင်ဘက်အဝင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပေမယ့် သူတို့က တိုက်ရဲ့အစွန်ဆုံးဘက်ခြမ်းမို့ အခန်းတည် ဆောက်ပုံ အနေအထားအရ မြဘုန်းတလူနှင့် သူဟာ ဘေးဝရန် တာချင်းက ကပ်ရပ်ကျပေသည်။ သူသည် ဘယ်သူမှမရှိသော ဝရန်တာလေးကို ဝေးရင်း သူမကို သတိရလာသည်။ အခုဆိုလျှင် ကြာသပတေးနေ့ည ဖြစ်သည်။ တနင်္လာနေ့တည်းက သူမကို ရုံးပို ရုံးကြို လုပ်ပေးခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုအတိုင်း အတာသည် တစ်စ တစ်စ မြင့်တက်လာခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိဖို့ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ချစ်မိ သွားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလား ဆိုတာတော့ တော်တန်ရုံခွဲခြား နိုင်ကြမည် ထင်သည်။ မြဘုန်းတလူဆိုသော လွတ်လပ်ပေါ့ပါး သည့် မိန်းကလေး နောက်တစ်နည်း မိသားစုမရှိသဖြင့် အလုပ် နှင့်သာ ဘဝကို တည်ဆောက်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို သူ ချစ်မိသွားမလား ဆိုတာကတော့

“တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

“ဟင် ... ဘဲလ်သံပါလား”

သူက မသေချာ၍ သေချာအောင် ထပ်၍နားစွင့်မိ သည်။ အဝင်တံခါးနှင့် ဝရန်တာဟာ တည့်တည့်ပဲမို့ ဘဲလ်သံဟာ မသဲမကွဲ မဖြစ်ပါ။ တစ်ဖက်က ထပ်နှိပ်သောကြောင့် ပီပီသသ ထပ်ကြားရသည်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဒီအချိန်ကြီး။

“တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

ဟော ... ထပ်တီးပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက် လျှင် မျက်နှုံးပင့်မိသွားရပြီး တံခါးကို ချက်ချင်း ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“မြဘုန်း”

သူက တအံ့တဩ ရေရွတ်ကာ သူမကို ကြည့်လိုက် မိသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီချိန် သူ့ကို လာရှာတာ ဘာအတွက် များပါလိမ့်။ သူမကတော့ ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်ဘဲ တီရှပ် ပန်းရောင်အကျပ်လေး၊ အင်ဒိုနီးရှားဆင် ဘောင်းဘီပြာလွင်လွင် ဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ဆံပင်များကို ထိပ်တွင် ဖြစ်သလိုထုံးဖွဲ့ထား သောကြောင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ဆံနွယ်များက ကပို ကရို ကျနေပုံက တစ်မျိုး အမြင်ဆန်းနေစေလေသည်။

“မြဘုန်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ အခန်းမှာလေ ရုတ်တရက်ကြီး မီးပျက်သွားလို့ပါ။ အဲဒါ ရှင့်အခန်းမှရော ပျက်လားလို့”

“ဟင်အင်း ... ကျွန်တော့်အခန်းမှာ မပျက်ပါဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်လေ မီးလာနေတာပဲ”

သူက ဧည့်ခန်းထဲသို့ မြင်သာအောင် ကိုယ်ကိုရိုပြီး ပြလိုက်သည်။ သူ့အိမ်က ဧည့်ခန်းထဲတွင် လင်းထိန်နေတာကို မြင်ပြီးမှ သူမက နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့ကာ ...

“ကျွန်မ စာဖတ်နေတုန်း မီးက ဖျတ်ခနဲဆို ပျက်သွားတာ”

“ဟုတ်လား... ကျန်တဲ့အခန်းတွေလည်း လာမှာပါ။ ဟိုမှာ ဝင်းထဲကမီးတွေလည်း လင်းနေတာပဲလေ။ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။”

“ကျွန်မလည်း မသိလို့ ရှင့်ကို အကူအညီ လာတောင်းတာ လေ”

“အဟက် ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်က လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ အားနာနေလို့ပါ။ မြဘုန်း အခန်းကို လိုက်ရမှာ အားနာလို့”

“ဟင် ... အားနာစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ မဟုတ်ရင်ကျွန်မက အမှောင်ထဲမှာ တစ်ညလုံး နေနေမှာပေါ့”

“အိုခေ ... ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်။ ခဏလေး ကျွန်တော် ဓာတ်မီးယူလိုက်ဦးမယ်”

သူက အားကောင်းသည့် ဓာတ်မီးကြီးကိုယူကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမက ရှေ့ကဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်သော်လည်း မှောင်မည်းနေသည်မို့ ဘာမှ မမြင်ရပါ။ သို့သော် ဖွေးရနံ့ပျော့ပျော့လေးတစ်ခုက သင်းပျံ့နေ ပြီး တစ်နေရာက မီးလင်းနေသည်ကို မြင်ရတာမို့ သူမကို လှည့် ကြည့်လိုက်လျှင် အလိုတိုင်း ပြောလာသည်။

“ကျွန်မ Aroma Therapy အမွှေးဖယောင်းဆီ ထွန်းထား တာပါ”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့်ကိုး။ အခန်းထဲတွင် လာမင် ဒါရနဲ့က ခပ်သင်းသင်း မွှေးပျံ့လျက် ရှိနေသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူ့စိတ်ထဲတွင် နှလုံးခုန်သံက ပိုကျယ်လာသလို ခံစား လာရပါသည်။ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုထိန်းကာ သူမကို စကားပြောရသည်။

“မိန်းခလုတ်က ဘယ်နားမှာ ထားတာလဲ။ ဪ ... ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ အတူတူပဲ နေမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ် ... ဒီဘက်မှာပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မိန်းချပြီး စစ်ကြည့်ပေးမယ်”

“ဟုတ် ... ကျွန်မ ဓာတ်မီးကိုင်ပေးပါ့မယ်”

သူမက ဓာတ်မီးကိုင်ပေးချိန်မှာ သူက မီးခလုတ် တွေကို စစ်ဆေးသည်။ ဖျူစိကို စစ်ဆေးသည်။ သူ ထင်တာ မလွဲပါ။ ဖျူစိပြတ်သွားတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူက မီးသေတ္တာ Box လေးကို ပြန်ပိတ်ရင်း သူမဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ဖျူစိပျက်သွားတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ရှင် ပြန်ဆက်မှာလား ဟင်”

“အသစ် ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပြန်လုပ်ပေးကြည့် မယ်။ ဒီဟာကတော့ သုံးလို့မရတော့ဘူး”

“ဟင် ... အသစ် ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူး ဝါဘူး။”

“ဒီလိုပါပဲ။ အခန့်မသင့်ရင် ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“အာ ... ပြဿနာပဲကွာ။ ကျွန်တော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးလို့လား။”

“မ ... မရှိပါဘူး။ ဟို ... ဘာ ... ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ရပါတယ် ကျေးဇူးပဲ”

ဓာတ်မီးကို ရှိုးကော်စီပေါ်တွင် တင်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်က နံရံမှတစ်ခန်းလုံးသို့ ဖြာကျနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကပိုကရိုဆံထုံးနှင့် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျ သလိုပုံစံနှင့် ရပ်နေသော သူမပုံစံကို မြင်ရတာ တစ်ခုခု လွဲမှားနေသလို ခံစားရသည်။

“ခင်ဗျား အိပ်တော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ မီးသုံးစရာ သိပ် မလိုတော့ပါဘူး။ ဪ့ Air Con မရှိရင် မအိပ်တတ်လို့ လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မဟုတ်ပါဘူးဟု ဖြေသော်လည်း သူမရဲ့အသံက သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှပါ။ ခါတိုင်း သွက်လက်တက်ကြွ ကာ Active ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မီးပျက် သွားတာနှင့် မျက်နှာလေး ငယ်သွားရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူမဆီမှာ သူ မသိသော ထူးဆန်းမှုတစ်ခုခု ရှိနေလားဟု အာရုံ ရလာရပါသည်။

“အဟင်း ... ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲတော့ မသိဘူး။ ညကြီး မင်းကြီး ရှင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ် သွားပြီ။ အိုခေပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့ ...”

ရှင် နားတော့လေ။”

သူမက အခုမှ သတိဝင်လာသူ ပုံစံမျိုးဖြင့် သွက် လက်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြောလေသည်။ သူ အကဲခတ်နေတာ ကိုလည်း ရိပ်မိသွားပုံ ရပါသည်။

“ခင်ဗျား အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ပြေပါတယ်။ အဟင်း ... မီးမလာတာက လွဲလို့ပေါ့”

“ဓာတ်မီးယူထားလေ။ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ မနက်ကျရင် မီးမလာတော့ ခင်ဗျား Breakfast စားဖို့ အခက်အခဲရှိမှာပဲ။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ Breakfast လာ စားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက သူ့ကို အခန်းတံခါးဝထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေး သည်။ ဓာတ်မီးကိုတော့ မယူထားပါ။ သူမမှာ Emergency Light လေး နှစ်ခုရှိသည်ဟုဆိုကာ သူ့ဓာတ်မီးကို ပြန်ပေးလိုက် လေသည်။ ဝှတ်ဒိန်ကဟု နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းသူ ပြန်လာတဲ့ အထိ သူ့ရဲ့စိတ်မှာ မတင်မကျ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ မီးပျက်တာကို

မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို ခုမှပဲ တွေ့ဖူး၍ ပဲလားတော့ မသိ။ သို့သော် သူလည်း ဘာမှမတတ်သည်မို့ အိပ် ဖို့ကြိုးစားရလေသည်။ အိပ်ရာပေါ် တက်လုံလာ Dim Light မှိန် မှိန်လေးကို ထွန်းထားပြီး အေးစိမ့်နေသော အခန်းထဲဝယ် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခေါင်းချတာနှင့် အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လူးလွန်နေမိလေသည်။

လာဗင်ဒါရန့် သင်းပျံ့နေသော အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရော အိပ်လို့ပျော်ပါ့မလား။ မီးပျက်တာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်နေသော မြဘုန်းသည် ခါတိုင်းက သူ တွေ့ဖူးသော မြဘုန်းတလူ မဟုတ်သည့်နယ် တခြားတစ်ယောက် ကို တွေ့ရသလိုမျိုး ခြားနားနေလေသည်။ သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ နာရီကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲ တွင် သူမ အိပ်မပျော်သေးဘူးဟု ဘာကြောင့် ယုံကြည်နေမှန်း မသိပါ။ သူမ အဆင်ရော ပြေရဲ့လား။ ဘာဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာ ကို စိတ်ပူပန်စွာ ဆယ့်ငါးမိနစ်နေပြီးလျှင် သူက ဖုန်းကိုယူပြီး သူမဆီ ခေါ်နေလိုက်တော့သည်။ ဖုန်းကို တော်တော်နှင့်မကိုင်ဘဲ ဖုန်းကျခါနီးမှ ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ ကိုင်လိုက်လျှင် သူက အထော တကော မေးမိသည်။

“မြဘုန်း ... ဟယ်လို”
“ဆီ ... ဆီ ... ဇာ”

သူမ အသံက တစ်စုံတစ်ရာကို နာကျင်နေဟန်မို့ သူက ပို၍စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမဘာ တွေ့များ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

“မြဘုန်း ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”
“ကျွန် ... ကျွန်မ ... ဖန် ... ဖန်ခွက်ကွဲတွေ စူး ... ပြီး”
“ဘယ်လို ... ဖန်ခွက်တွေ စူးတယ် ... ဟုတ်လား”
“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်”
“အာ ... တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ နေဦး ... ခုပဲ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျား တံခါးလာ ဖွင့်ပေး၊ အဲ ... ဖြည်းဖြည်းလာနော် သတိထားလား”
“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမအသံက ကလေးတစ်ယောက်နယ် သနားစရာ ကောင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ သူက လေလိုလျှင်မြန်သောအဟုန် ဖြင့် သူမအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ တဲလ်တီးလိုက်ပြီးတော့ မီးပျက်နေတာကို သတိရကာ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ခဏ ကြာသောအခါ သူမက တံခါးလာဖွင့်ပေးပါသည်။ ဓာတ်မီးအလင်း အောက်ထဲတွင် သူမမျက်နှာသည် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရ မှန်း သိသာစေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ် ! ... အင်း ... ဒီလိုလုပ်ပါ။ မြဘုန်း ... ကျွန်တော့်အခန်းကို လိုက်လာခဲ့။ အဲဒါ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။”

အဲဒီကျမှ ဒဏ်ရာတွေကို သေချာမြင်ရမယ်။ နောက် ... ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆေးသေတ္တာလည်း ရှိတယ်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူ့နောက်မှ ပါလာသည်။ သူ့အခန်းထဲရောက်၍ မြင်လိုက်ရလျှင် သူမရဲ့ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးတွင် ဖန်ကွဲစများ စူးပြီးစိုက်ဝင်နေတာ၊ သွေးစတချို့ ထွက်နေတာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မြဘုန်းရယ်”

သူက သူမကို ဆိုဖာတွင် ထိုင်စေပြီး ရေတစ်ခွက် သွားငဲ့ရင်း မေးလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကိုမြင်မှ အနည်းငယ် သက်သာရသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

“ကျွန်မ ထမင်းစားခန်းထဲကို ရေပုလင်းသွားယူတာ၊ အဲဒီမှာ ဟို ... ရုတ်တရက်လန်ပြီး ဖန်ခွက်ကို တိုက်မိပြီး ဖန်ခွက်ကျကွဲသွားတာ။ ဒါနဲ့ မနက်ကျမှပဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်မယ်ဆိုပြီး ရေဘူးယူပြီး ပြန်လာတော့ နံကို ခလုတ် တိုက်မိပြီး အဲဒီဖန်ခွက်အကွဲတွေပေါ် လက်ထောက်ကျပြီး လဲသွားသေးတာ ...

အဲဒါ ရှင် ဖုန်းမဆက်ခင်ကလေးတင် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ရှင်ဖုန်းသံကြားတော့ ကျွန်မ တကယ်ကို ဝမ်းသာသွားတာ”

သူက သူမကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ သက်ပြင်းမသိ မသာ ချမိသည်။ ဆေးသေတ္တာကို သွားယူလာရင်း သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“အရမ်း နာနေလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် စူးနေတဲ့ ဖန်ကွဲစလေးတွေ ဆွဲထုတ်မယ်နော်။ မအော်နဲ့ ... ဖြစ်လား”

သူက အရက်ပျံ့ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ဝှမ်းစမှာ အနည်းငယ်တို့ရင်း မေးလိုက်လျှင် သူမက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖန်ကွဲစတွေကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ပလယာအသေးစားလေးကိုလည်း ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“အင်း ... ဖြည်းဖြည်းတော့ လုပ်နော်”

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူမကိုသာ တစ်ဇွက်ကြည့်ပြီး အားပေးပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ လက်ဖဝါးဖြန့်ထားသော သူမရဲ့လက်ကို မကိုင်ဘဲ ဖန်ကွဲစကို နုတ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ အဆင်မပြေပါ။ သူမရဲ့ ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်ကိုကိုင်ပြီး သေချာနုတ်မှ ရမည်။ ဒါကို ခွင့်တောင်းပြီးပဲ ကိုင်ရမလား၊ ဆရာဝန်တွေလို ခွင့်တောင်းစရာမလိုဘဲ ဘာသိဘာသာ ကောက်ဆိုင်လိုက်ရမလားဆိုတာ သူက ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားလက်ကို ထိန်းကိုင်ပြီး ဆွဲနုတ်မှရမယ် ထင်တယ်”

“အင်းပေါ့ ... ရပါတယ်။ ရှင် အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ”

သူက သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ နေသော မှန်ကွဲစ လေးစလောက်ကို သွက်သွက်လက်လက်ပဲ

ဆွဲနုတ်ပေးလိုက်သည်။ သတ္တိကောင်းပုံရသော သူမမှာ တစ်ချက်မှ မအော်ဘဲ အကြိတ်ခံနေလေသည်။ ဖန်ကွဲစတွေထုတ်ပြီးသောအခါ အရက်ပျံ့နဲ့ တိုမှပဲ ထွန်ထွန်လူးတော့လေသည်။ သူ့ကိုင်ထားသောလက်ထဲက ဇွတ်ရုန်းနေသဖြင့် သူက သူမလက်ကို တင်းတင်းလိုက်ဆွဲထားရတာက ရယ်ချင်စရာ ကောင်းလှလေသည်။

“ဟား ဟား ... လက်ကို အတင်းမရုန်းနဲ့လေ မြဘုန်းရဲ့”

“အား ... စပ်တယ် ... စပ်တယ်။ ဖလူး ... ဖလူး”

သူမက စပ်တယ်ဆိုရင်း လက်ဖဝါးကို လေနှင့်တဖူးဖူး မှုတ်နေသေးသည်။ ရှုံ့မဲ့နေသော သူမရဲ့ ရယ်ချင်စရာပုံစံကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိရင်း ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာဟု တွေးမိသွားလျှင် ရင်မှာ ဖျတ်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။ သူက သူမကို မလုံမလဲနှင့် တစ်ချက်ကြည့် သူမက သူ့ကို တစ်ချက်အကြည့်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပို၍နွေးထွေးနီးကပ်သွားသလို ခံစားရပါသည်။

“ဟို ... ဟို”

“ဘာလဲ ... မြဘုန်း”

“24 Hours ဖွင့်တဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုခုကို သွားချင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ... ကျွန်မ နောက်ကျောမှာ ဖန်ကွဲစတစ်စ ဖိုက်နေတယ် ထင်တယ်”

“နောက်ကျော ! ”

သူက ပါးစပ်အပေါင်းသားနှင့် အံ့ဩသွားရသဖြင့် သေချာအောင် ထပ်မေးမိသည်။

“နောက်ကျောမှာ ဖန်ကွဲစ ဖိုက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ စူးပြီးနာနေတယ်၊ လက်ပြင်နားမှာ ထင်တယ်”

“ဟင် ... အဲဒါကို ဆေးရုံသွားမလို့လား။ ကျွန်တော် နုတ်ပေးမှာကို ရှက်လို့လား”

“ဟို ... အဲလိုလည်း ...”

“မရှက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်လို့ သဘောထားလိုက်လေ၊ ဆရာဝန်ရှေ့ရောက်လည်း ခင်ဗျား ချွတ်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာဝန်ရှေ့ရောက်လည်း အင်္ကျီချွတ်ရမှာကို ပြောတာ”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ဟိုက ဆရာဝန်ပဲ၊ ရှင်က ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ”

“ရော် ... တော်တော်ခေါင်းမာပါလား။ လက်ပြင်နားက ဖန်ကွဲစကို ထုတ်ပေးရတာ ဘယ်လောက်များ အရှက်ကြီးစရာ လိုလို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျား စွပ်ကျယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုးတစ်လုံး အင်္ကျီဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းဝတ်ရင်တောင် အဆင်ပြေပါတယ်... ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်မ သွားလဲခွဲပါမယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

သူမက ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ပဝါ တစ်ထည်ပတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ပဝါကို ဖယ်လိုက် သောအခါ မီးခိုးရောင် ကြိုးတစ်လုံးအင်္ကျီလေးနှင့် သူမရဲ့ဘယ် ဘက်လက်ပြင်မှာ နှစ်ဝင်စူးနေသော ဖန်ကွဲစများကိုလည်း တွေ့ ရလေသည်။

တစ်လက်စတည်းမှာ အံ့သြစရာကိုလည်း တွေ့မြင် လိုက်ရသေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြဘုန်းရယ်”

“ကျွန်မ ခလုတ်တိုက် လဲကျရင် လက်နဲ့ထောက်၊ နောက် ကျောနဲ့လည်း ဖိမိသွားတာ”

“မြဘုန်း ... ခင်ဗျား နောက်ကျောမှာ”

“အဟင်း ... အဲဒါက ဒီလောက် အံ့သြစရာကောင်းလို့လား ဆီဇာရဲ့”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကြည့်စမ်း ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလောက်လှတဲ့ တက်တူးမျိုး မမြင်ဖူးဘူး။ တော်တော် လက်ရာမြောက်တာပဲ။ ဒါ ... ဒါ ... ခင်ဗျား ... ဘယ်မှာ ထိုးတာလဲ။ ဘာပုံလဲ ... နဂါးလား”

ဆေးဆရာ ဒေါက်တာ တဖြစ်လဲ သူဟာ နောက် ကျောက ဖန်ကွဲစဆူးကို နုတ်ဖို့ထက် သူမရဲ့ ဖြူဖွေးနူးညံ့လှပ သည့် ကျောပြင်ထက်က နဂါးပုံတက်တူးကို အတော်ကြီးစိတ်ဝင် စားသွားရလေသည်။ စိမ်းမြလှပကာ အတော်လက်ရာမြောက်သော

နဂါးသည် ကဲနုတ်အနွယ်နွယ်ဖြင့် သူမကျောမှာ တကယ်အသက် ချင်နေသည့်အလား အသက်ဝင်လွန်းနေသည်။ သူမကိုလည်း အတော်စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆွဲနုတ်တော့မယ်နော်”

“အင်း”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်ဖဝါးကို နုတ်သလောက် မကြာ တော့ချေ။ ဆွဲနုတ်အပြီး အရက်ပျံလောင်း၊ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့် ပြီးချိန်ဝယ် အချိန်က ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူလည်း အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့သလို၊ သူမလည်း အိပ်ချင်သည့် ပုံ မပေါ်ပါ။ သူက ထင်မြင်ချက်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်မလား”

“ဟုတ် ... အဟင်း ... ဗိုက်တောင်ဆာလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဗိုက်ဆာလား၊ ဘာစားချင်လဲ”

“ဟင် ... ရှင့်မှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဪ ... ရယ်ဒီမိတ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဆာရင် ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်လေ”

“အဟင်း ... အားနာပေမယ့် ကျွန်မ ညစာလည်း ကောင်း ကောင်းမစားရလို့ပါ”

အားနာပြီးလေးနှင့် အဆုံးသတ် ပြောလိုက်သော သူမရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးသောအခါ သူက ပင့်သက်တစ် နှက် ရှိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းကလေး ဘဝကို ဘယ်လိုရန်ကန်ခဲ့ရ

မှန်း မသိပေမယ့် သနားစရာကောင်းတယ်ဟု သူ့နှလုံးသားက ကရုဏာသက်နေမိသည်။

“အိုခေလေ၊ လာ ... Kitchen ထဲ သွားရအောင်။ ခင်ဗျားက TV ကြည့်နေ ကျွန်တော် ကြေးအိုးအတူ လုပ်ပေးမယ်”

“ဘယ်လို ! ကြေးအိုးအတူ ... ဟုတ်လား။ ဟက် ... ဟက် ... ကြားလိုက်ရရင် အဆန်းချည်းပါလား”

“အင်း ... ပြီးရင် သိရလိမ့်မယ်”

သူက သူမကို Kitchen ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်စေသည်။ ရီမုဖြင့် TV ဖွင့်ပေးလိုက်သော်လည်း သူမက TV မကြည့်ဘဲ စားပွဲမှာမေးထောက်ပြီး သူ့ ပြုမူလှုပ်ရှားနေပုံတွေကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငေးနေတာမို့ သူကပဲ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း စကားစ၊ လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတက်တူးအကြောင်း နည်းနည်းစပ်စုလို့ရမလား”

“ဗျားဗျားစပ်စု”

သူမစကားကြောင့် ကြာဆံထုပ် ဖောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မေးစေ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်ထောက်ပြီး သူ့ကို အကြီးကြီးပြုံးပြနေသော သူမကို ခင်ဖိုကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတိုင်းကို ချစ်စရာကောင်းတယ်ဟု သတ်မှတ်နေမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ဒီတက်တူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောပြပါဦး”

သူက မုန်ညင်းဖြူသုံးရွက်ကို ဓားဖြင့်လှီးဖြတ်ကာ ရေလုံထဲ နှစ်လိုက်သည်။ ငါးဖယ်လုံး ငါးလုံးကို ဆူနေသော ရေခွေးထဲ ပစ်ထည့်သည်။ ညနေက သူ ကြော်ထားသော ကြက်ရင်အုပ်ကို အသားတွေနွာသည်။ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း စကားပြောသည်။

“ဒီတက်တူးကို ကျွန်မ ဂျပန်မှာ ထိုးခဲ့တာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဒီလောက် လှနေတာကိုး”

“ဒီအရုပ်က ရေနဂါးရုပ်လေ၊ ရေနဂါးကို ကနတ်နဲ့ရောထိုးထားတာ၊ တကယ်တော့ တက်တူးထိုးတယ်ဆိုတာကိုယ် အရမ်း Crazy ဖြစ်တဲ့၊ သဘောကျတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အရာတွေကိုထိုးတာ ပိုကောင်းတယ်လေ ...

ကျွန်မက Dragon ကို အရမ်း ကြိုက်တယ်။ စနေသမီးမို့လည်း ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ နောက် ... ရေနဂါးရဲ့ သဘောသဘာဝကိုလည်း ကြိုက်လို့၊ သူက အထီးနဲ့အမတွေ့ရင် တွဲကြည့်တယ်။ စိတ်တိုင်းကျရင် သဘောကျရင် သေတဲ့အထိ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားကြတယ်တဲ့။ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပေါ့၊ အဲဒါကို သဘောကျလို့ ထိုးထားတာ”

“ဪ... ရေနဂါးက အဲဒီလိုတဲ့လား။ ကောင်းလိုက်တာ။ ဂျပန်ဆိုတော့ ယာကူဇာတိုင်းဝင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်... ဟား ဟား”

သူက ရယ်မောပြောဆိုရင်း ရေခွေးဆူထဲသို့ ကြာဆံ ထည့်လိုက်သည်။ Chicken Sausage ကို ဓားနှင့်တစောင်းလေး တွေ လှီးဖြတ်ပြီး အိုးထဲထည့်လိုက်သည်။ အသားမှုန့်များဖြူးထည့် ကာ ခွေလိုက်ရင်း အဖုံးပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ မုန့်ညင်းဖြူများ ကို ရေစင်အောင်ဆေးပြီး စစ်ထားလိုက်သည်။ ကြက်သွန်ဖြိုတ် နည်းနည်း လှီးချွတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ... ရှင်ပြောရင် ယုံမလား မသိဘူး။ ကျွန်မ ကယာကူဇာတို့ ဘာတို့ အဲလိုသိပ်သဘောကျတာ။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဟောင်ကောင်ဂျက်မကားတွေ အရမ်းကြိုက် တာ။ အရမ်းကြည့်ပြီး အဲဒီထဲကလို သိပ်ဖြစ်ချင်တယ် ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဲဒီလို ဂန်းစတားတွေကို အရမ်းသဘောကျတာ”

“ကဲ ... ဂန်းစတားတွေလည်း ကြေးအိုးတော့ ကြိုက်မှာပါ ဗျာ၊ ရော့ ... သုံးဆောင်လို့ ရပါပြီ”

သူက သူမရှေ့သို့ ပန်းကန်လုံးကြီးနှင့်အတူ ကြွေ ဇွန်းတစ်ချောင်းတပ်ကာ စတီးလ်တူကိုပါ ချပေးလိုက်သည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံစေစွာဖြင့် ငါးဖယ်လုံးကို အချဉ်တို့လို့ ရအောင် ချီလီဆော့ထပ်ပန်းကန်လေးပါ ချပေးလိုက်လေသည်။

“Woo! ဒါ ကြေးအိုးအတူတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ... စားကြည့်”

သူမက မျက်ခုံးပင့်ကာ ညာလက်က ကြာဆံနှင့် အရွက်ကိုညှပ်လျက် ဘယ်လက်က ဇွန်းနှင့်ဟင်းရည်ကို သောက် သည်။ သူမတော့ သူမ ဘာပြောမလဲဆိုတာ မမှိတ်မသုန် အကဲ ခတ်နေလေသည်။

“အိုး ... ကောင်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ဆိုင်ကလက်ရာနဲ့ မတူပေမယ့် ဒါက မအိပ်ပဲ သောက်လို့ ပိုကောင်းတယ်၊ တစ်ခါမှ မစားဖူးဘဲ အသစ်လိုပဲ၊ ရှင် သိပ်တော်တာပဲ”

“အဟင်း ... တကယ်က ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စေတနာကြောင့် စားလို့ကောင်းသွားတာ နေမှာပါ။ ရယ်ဒီ မိတ် ကြာဆံထုပ်ထဲကို အိမ်မှာရှိတဲ့ အသား၊ ငါးဖယ်လုံး နဲ့ အရွက်တွေ ဘာတွေ ထည့်လိုက်တာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကြေးအိုးအတူလို့ ပြောတာ”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်လက်ရာက တကယ် စားကောင်း ပါတယ်၊ ကြည့်ရတာ လက်ဆိပ်ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်နော်၊ အဟင်း ... ကောင်းလိုက်တာ”

သူမက ပြောလည်းပြော၊ အားပါးတရလည်း စား သည်မို့ သူက သဘောတကျနှင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ သူမ မိုက် ဆာနေသည်မို့ များများပြုတ်ပေးထားသော ကြာဆံပန်းတန်ကြီး မှာ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြောင်သွားလေသည်။ ပန်းကန်သွားဆေး

မည် လုပ်နေသဖြင့် လက်မှဒဏ်ရာကြောင့် သူက မဆေးဖို့ ဇွတ် တားရကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ သွားပြန်ထိုင်ခိုင်းရသည်။ သူက တော့ နွားနို့နှင့်နပ်ပျော်လာသော ကော်ဖီနှစ်ခွက် ယူလာကာ သူမရှေ့မှ တစ်ခွက်ချပေးလိုက်လျှင် သူမက အားတုံ့အားနာဟန် နှင့် ပြောလေသည်။

“အဟင်း ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးမိပြီ ထင်တယ်နော်”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် တကယ် လိုအပ်မယ့် အကူအညီမျိုးမို့ပါ”

“ရှင်မိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားရှိလား မသိဘူး။ ကျွန်မ ဒီည အတွက် တကယ်ကို သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေခဲ့တာ။ ကျွန်မ အမှောင်ကို အရမ်းကြောက်တယ် ဆီဇာ။ မှောင်ရင် ကျွန်မ စိတ္တဇ ဖြစ်လာတယ် ...

ကျွန်မက အခန်းထဲမှာ မီးတွေထိန်လင်းနေအောင် ဖွင့်ထားမှ အိပ်ပျော်တဲ့သူ၊ လုံခြုံစိတ်ချတဲ့သူ ဆီဇာရဲ့။ ကျွန်မဖေဖေဆုံးပြီး သိပ်မကြာခင် မောင်လေးလည်းဆုံး သွားတဲ့အချိန်၊ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချောက်ချားခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ အများကြီး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ရူးမလို့ ငိုကြွေးခဲ့ရတယ်။ ဒီပရက်ရှင်တွေ ဝင်ခဲ့တယ် ...

အဲဒါကြောင့် ခုနက အမှောင်ချိန်တွေမှာ ကျွန်မ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်နေ တုန်နေမိတာ။ အထိတ်ထိတ်

အလန့်လန့်နဲ့ ဟိုတိုက် ဒီတိုက်နဲ့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ရတဲ့အထိ ပါပဲ”

သူမစကားအဆုံးတွင် သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ကာ မြဲဘုန်းရဲ့မျက်နှာကိုသာ ငေးနေမိတော့သည်။ ဘဝမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဘယ်လောက်တောင်များ အမှောင်ညတွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရလဲ မိန်းကလေးရယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကရုဏာသက်လွန်းလှစွာ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ သူမကတော့ ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်လိုက်တာ ပေါ့သွားသည့် အလား ကော်ဖီကို ကောက်မော့လေသည်။

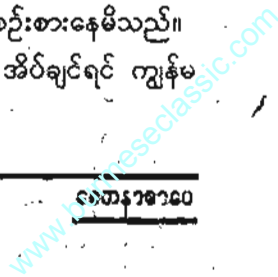
“ကော်ဖီတ ကောင်းလိုက်တာ။ ခပ်ဆိမ့်ဆိမ့်လေး။ နို့ အရသာရတယ်။ အဟင်း ... ရှင်က ကျွန်မပြောသလိုပဲ တကယ် လက်ဆိပ်ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်”

“အဟင်း ... ကြိုက်တယ်”

သူမက ထက်ထက်မိုးဦးအိုက်တင်လို ပခုံးတစ်ဖက် တွန့်ကာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောလေသည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီကို တစ်မိမိမိ အရသာခံသည့် ပုံစံမျိုးနှင့် သောက်နေတော့ သည်။ သူကလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်မော့ရင်း မြဲဘုန်းရဲ့ဘဝဇာတ် ကြောင်းကို မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေမိသည်။

“ရှင် မနက် ရုံးသွားရဦးမှာမှလား။ အိပ်ချင်ရင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“မအိပ်ချင်ပါဘူး။ မြဘုန်း အမှောင်ထဲမှာ နေရဲလို့လား”
“အင်း ... ဒီလိုပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှပေါ့။ ခုတော့ ဆီစာနဲ့ စကားပြောလိုက်တာရော၊ ကြေးအိုးအတူစား၊ ကော်ဖီသောက်ရဆိုတော့ စိတ်သက်သာ ရသွားပါပြီ ...

ကျွန်မ နေရဲပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ညလုံး စကားပြောနိုင်ရင် ဒီမှာပဲထိုင် စကားပြောလေ”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်း မသိ တွေဝေနေပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ရှင် မနက် ရုံးတက်ရဦးမှာမှလား။ ကျွန်မက မနက်ဖြန် ရုံးမသွားတော့ဘူး။ အိပ် မယ် ... ဟီး ဟီး”

“အိပ်မယ်” ဆိုသော စကားကို တစ်လုံးချင်း ပီပီ သသ ပြောကာ တကယ်ကို စိတ်ခုံးခုံးချ ပြောဟန်မို့ သူက သဘောတကျ ပြုံးမိသည်။

“မြဘုန်း ကြည့်ရတာ အအိပ်လည်း မက်ပုံပဲ။ မဟုတ်ရင် တော့ စိတ်မဆိုးနဲ့”

“ဟား ဟား ... ဆိုးပါဘူး၊ အအိပ်လည်း မက်တယ်၊ အစားလည်း မက်တယ်။ အလုပ်တွေပြီးလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကျေနပ်အားရပြီဆိုရင် နေ့တစ်ဝက်နီးပါး အိပ်ပစ် တယ်။ အိပ်ရာကနီးလာရင် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လျှောက်စားပစ်တာပဲ။ ကျွန်မဘဝ

မှာ ခင်တွယ်စရာ သိပ်များများစားစားမှ မရှိတာရှင်။ ဒီတော့ အာရုံဝင်စား ဓာတ်ကျတာက အိပ်တာရယ် စား တာရယ် အလုပ်ရယ်ပဲ ရှိတော့တယ်”

သူက သွက်သွက်လက်လက် ပြောပြနေသော မြဘုန်း ရဲ့မျက်နှာလေးကိုငေးရင်း ရင်ခုန်နှုန်းတွေ တဒိတ်ဒိတ် တိုးလာ သလို ခံစားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး မိန်းက လေးပါလားဟု သတ်မှတ်ရသော မြဘုန်းတလူတည်းဟူသော လမင်းတစ်စင်းတွင် သူမ အခင်တွယ်ရဆုံးက အအိပ်နဲ့အစား ဆိုပါလား။

အချစ်ဆိုသော အရာကို သူမ ယောင်လို့တောင် မိတ်မဝင်စားသေးဘူးဟု သူ မာန်တက်ချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စပ်စုတယ်လို့မထင်ဘူးဆိုရင် မြဘုန်းရဲ့ ဘဝအကြောင်းကို သိချင်မိတယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မြဘုန်းက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးကာ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မ မပြောပြချင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျား မယုံကြည်ရတဲ့ မိတ် ဆွေလို့ ထင်နေလို့လား”

သူ့ရဲ့ ဘုတောတော စကားသံကို သူမက မျက်ခုံး မျက်လုံးပြူးပြူး တဟက်ဟက် ရယ်မောလေသည်။ ပြီးတော့

မှ သူ့ကို ရွန်းလဲသော အကြည့်များဖြင့် ပြုံးတုံ့တုံ့ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“တချို့အရာတွေဟာ ဒီအတိုင်း ပြောပြတာထက် အချိန် တစ်ခုပေးပြီး အချိန်ကျလာမှ ပြောတာက ပိုရသမြောက် ပါတယ်”

“အင်း ... ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော်က မြဘုန်း အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြဘုန်း ပြောချင်စိတ်ရှိတဲ့ အချိန်မှပြောတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

သူမက ဒါပေါ့ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းဆတ် ပြုံးပြသည်။ ကော်ဖီကုန်သွားသောအခါ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။ သူလည်း အိပ်ရာထဲလှဲကာ အိပ်ပိုကြိုးစား ပေမယ့် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ပြန်ခါနီး သူမ ပြောသွားသော ရေနဂါး တက်တူးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ် ဆိုတာကို တွေးရင်း လှပလွန်းသော ရေနဂါးတက်တူးကို မြင်ယောင်ရင် မိုးလင်း၍ အလင်းရောင် ရောင်နီလာသောအချိန်မှာ သူ အခြေ ထုတ်မိတာက မြဘုန်းတလူ တည်းဟူသော မိန်းမပျိုလေးထံ ရျစ်မိနေပြီဟူသော သေချာခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

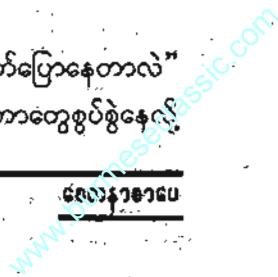
(၁၁)

“အိုမိုး ... အိုမိုး ... ဘာရယ် ... ဘာရယ် ... ရှင့်တက်တူး ကို သူ မြင်သွားခဲ့တယ် ... ဟုတ်လား”

ကိုရီးယားရူး၊ K Pop Crazy စိမ်း တစ်ယောက် ကိုရီးယားလို အိုမိုး ... အိုမိုး ... အော်ဟစ်နေပုံကို လူလူက ဆူရှီ လေးတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းထည့်ရင်း အရသာခံကြည့်နေ မိသည်။ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်မှာ စိမ်းနဲ့ချိန်းပြီး ဂျပန်ဆိုင် သို့ နေ့လယ်စာ လာစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“နေ့စမ်းပါဦး၊ ရှင့်တို့တွေ တစ်ညလုံး သူ့အခန်းထဲမှာ မိုးလင်းခဲ့ကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား။” အမယ်လေး ... ဘုရားသခင်။ ဘုရားသခင်သာ သိမြင်နိုင်တော်မူမယ့် အမှန်တရားပါ”

“ဟဲ့ ... တိတ်စမ်း။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
“အေးလေ ... ကျုပ်ကရော ရှင့်ကို ဘာတွေစွပ်စွဲနေလို့

လဲ။ ဘုရားသခင်သာ သိမယ့် အမှန်တရားပါလို့ ပြောနေတာ”

“နင့်မျက်လုံးက ငါ့ကို ပေါက်ကရဲတွေ ထင်နေတယ်ဆိုတာ ပြသနေတယ်”

“မပြသပါဘူးဟယ်၊ သိပ် Romantic ဖြစ်တဲ့ အချစ်ဇာတ်ဝင်ခန်းလေးကို နားထောင်ရတော့မလားလို့ပါ”

“အေး ... နင် ကြည့် ကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး တောထဲမှာ ရောက်သွားလည်း ဘာမှ မဖြစ်တာမျိုး အပြင်မှာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံထားလိုက်”

လူလူက ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး ရေညှိဟင်းချိုကို သောက်နေလျှင် စိမ်းက မျက်နှာအိုက်တင် တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်သည်။

“အေးပါ ... ကျုပ်က ရှင်ကို နောက်နေတာ သိရဲ့သားနဲ့ ဒါဆို ရှင် သူ့ကို ဒီတက်တူးရဲ့သစ္စာကို ပြောပြလိုက်သေးလား”

လူလူက သောက်လက်စခွန်းကို ဟင်းချိုးပန်းကန်ထဲ ပြန်ချလိုက်ကာ စိမ်းရဲ့မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း စိမ်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

“စိမ်း”

“ဘာတုံး”

“နင် ဉာဏ်ကောင်းအောင် ရုံးပတ်သီး များများစားရင်စား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကလေးတွေသောက်တဲ့ နို့ထရိုပလပ်စ် သောက်ရင်လည်း သောက်လိုက်”

“ဘာ ... အမယ်လေး ... ရှင် လူကို ဘာလိုင်းကြီး လာဝုန်းနေတာပဲ”

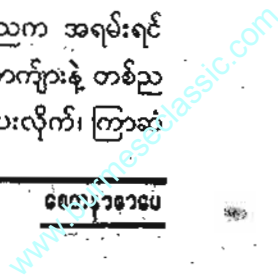
“ဝုန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နင် ဉာဏ်နည်းလို့ ပြောနေတာ။ ညကြီးသန်းခေါင် သူ့အခန်းထဲမှာ သွားထိုင်ပြီး ငါ့ရဲ့ တက်တူးသစ္စာအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲဟဲ့။ နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်း ... ရှင်ကို ရေလာဖို့ မြောင်းပေးတယ် ထင်သွားမှာနော့”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ဒါ သုံးဟဲ့ ... နော်။ ဒါလေးကို မကြာခဏ သုံးသုံးပေး၊ သံဈေးတက်နေမယ်”

လူလူက နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြပြီး နှုတ်ပြန်စားဖို့ တူကိုကောက်ကိုင်သည်။ စိမ်းက မျက်စောင်းထိုးဆွသည်။ ပြီးတော့ ငါးအစိမ်းကို ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်း နှိုးထည့်ရင်း ဝူးဝူးဝါးဝါး စကားပြောပြန်သည်။

“ဟယ် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင် အဲဒီညက အရမ်းရင်ခုန်ခဲ့ရမှာပေါ့နော်။ ဒီလောက်မိုက်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ တစ်ညလုံးနီးပါး အတူရှိပြီး ရှင်ကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်၊ ကြာဆံ

ပြုတ်ပေးလိုက်၊ ကော်ဖီဖျော်ပေးလိုက်နဲ့၊ အမယ်လေး ...
ကြယ်တွေကိုရော အတူတူ မငေးခဲ့ကြဘူးလား။”

“ကြယ်ငေးဖို့ကတော့ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဟယ်၊ မဝေးတော့
တဲ့ တစ်နေ့ပေါ့ ... ဟာ ဟာ”

“အောင်မယ် ... ရှင်က သူ့နဲ့ တစ်နေ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွား၊
မယ်လို့ တကယ် ယုံကြည်ထားတယ်ပေါ့”

စိမ်းရဲ့စကားကို ပြန်မဖြေခင် လူလူ့ရဲ့ မျက်လုံးထဲ
တွင် ဆီဇာရဲ့ပုံရိပ်တို့က ထင်ဟပ်လာသည်။ သူ့အခန်းကို
ရောက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မရိုးသားသော
မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်ခဲ့သည်ဟု ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်ပါ။ ကြင်နာ
နွေးထွေးသော မျက်ဝန်းများဟုသာ နာမည်တပ်လိုလေသည်။
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူ့နဲ့တွေ့လျှင် လိုက်ဖိုပျော်ရွှင်သော ခံစားချက်
ကို ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မခံစားဖူးဘဲ သူ့နဲ့ကျမှ ခံစားရသည်ဆို
လျှင် ဒါဟာ အချစ်ဟု လက်ခံ၍ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အင်း ... ထင်တာပဲ”

“ရှင် ... ကေသက်မိုးလျာကိုရော မေ့ထားနေပြီလား။”

“တော်စမ်းပါ။ အဲဒီ ကျွန်သရေမရှိတဲ့ နာမည်ကို ဘာလို့
ထည့်ပြောရတာလဲ”

“ဪ ... မပြောလို့ ရမလား။ ရှင်က အချစ်ရေယာဉ်
ကြောမှာ နစ်ချောပြီး အရေးပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်
ကို မေ့ထားမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ ...

ကေသက်မိုးလျာဟာ ရှင်ထက်အရင် ဆီဇာတိုးဘုန်း
ဝေနေ့ ပတ်သက်တဲ့သူ ဆိုတာလည်း သတိရဦး။”

“သေချာတာကတော့ ကေသက်မိုးလျာက ဆီဇာ ဖျော်တိုက်
တဲ့ တော်ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်ဖူးမယ် မထင်ပါဘူး။”

“အင်းပါ ... ကျုပ်က ရှင်ကို စိတ်ပူလို့ သတိပေးတာ”
“ငါ သိပါတယ်။ အဲဒီမိန်းမကို ဆီဇာ မချစ်ဘူး။”

“ဟား ဟား ... ရှင်က သေချာလှချည်လား။”
“မိန်းမတွေမှာ ကိုယ့်ကို ပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားကိစ္စနဲ့

ယှဉ်လာရင် Six scence တစ်ခု ရှိတတ်ကြတယ် ...
တစ်ခါတလေမှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို

ဦးနှောက်နဲ့ အကဲခတ်ရုံတင်မက နှလုံးသားနဲ့ပါ အကဲခတ်
ရတယ်”

“ဟား ... တယ်မိုက်တဲ့ ဒိုင်တွေပါလား။ ကြိုက်သွားပြီကွာ”
“သူ ... ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ ငါ သိတယ်၊

ဘယ်အရာမှ မသေချာတဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ချစ်တယ်
လို့တော့ ငါ တရားသေ မပြောနိုင်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံး

ထဲမှာ သမုဒယအရိပ်တွေ မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့
စိတ်ထဲမှာ ငါ ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း အလိုလို ခံစားသိရ

တယ်လေ ...

သူ ငါ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေ မေးတယ် စိမ်း။ ငါ
ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတယ်၊ ဒီလို တစ်

ယောက်တည်း နေရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ သူ စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... ရှင် ပြောပြလိုက်လား”

“မပြောပါဘူး၊ ဒီအချိန်က ပြောဖို့ အချိန်အခါ မကျသေးဘူး။ ကေသက်မိုးလျာ အတွက် ငါ သိမ်းထားတဲ့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ပဲ”

“ဟင့် ... ရှင်ကလည်း တက်တူးသစ္စာကြောင်းလည်း မပြော၊ မိသားစုအကြောင်းလည်း မပြောဘဲနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေကြလဲ”

“ဒီလိုပဲ တခြားအကြောင်းတွေပေါ့။ ဒီမှာ စိမ်းရဲ့ ... နင် မြဲမြဲမှတ်ထား၊ စကားဆိုတာ များများမပြောတာ ကောင်းတယ်။ သိထားသလောက် မပြောတာ ကောင်းတယ်။ အခြေအနေ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းရဲ့တန်ဖိုးက အတက် အကျ ရှိတတ်တယ် ...

လူဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါကို ကောင်းကောင်းနားလည်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“အမယ်လေး ... မိလူလူရယ်၊ ရှင်နဲ့ကျမှပဲ နိုင်ငံရေးလုပ်နေတာ ကျနေတာပဲ။ အချိန်အခါတွေရော၊ ပြောသင့်မပြောသင့်တွေရော။ ဘာတွေမှန်းမသိ ရိုးရိုးလေး မရှိဘူး။ ကျုပ်ကတော့ အဲလောက် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ နားမလည်ဘူး”

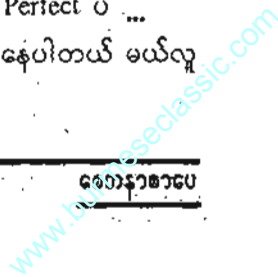

“မာယာများတဲ့ လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒါတွေနားလည်မှဖြစ်မယ် စိမ်း။ ငါလည်း လောကကြီးရဲ့ အကြောင်းကို မသိသေးခင်ကတော့ အရာအားလုံးကို ရိုးစင်းစွာ တွေးခဲ့တာပဲလေ။ ရိုးသားဖြူစင်တိုင်း ကံကောင်းခြင်းတွေ အမြဲရောက်လာမယ်လို့ထင်ရင် နှင် မှားသွားမယ်”

ခံစားချက်တွေနှင့် နှင့်သီးစွာ ပြောနေသော လူလူ့ကို စိမ်းက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ဒီ သူငယ်ချင်မလေးဟာ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် လောကဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရပြီး ဒီလိုအခြေအနေရောက်အောင်လည်း သူ့ဘာသာ ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ဘေးကနေ အတူကြီးပြင်းလာသည့် စိမ်းက အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော စိမ်းကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်သည်။ လူလူဟာ အရည်အချင်းရှိပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ရှင်အတွက် အမြဲဆုတောင်းပေးနေမှာ၊ လူလူ ... ကျုပ် ရှင်ကို သာယာတဲ့ဘဝလမ်းခရီးကို လက်တွဲဖော်အစစ်အမှန်နဲ့ လျှောက်စေချင်တယ်။ ဆီဇာက ရှင်ကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ သူနဲ့သာဆို ရှင်ဘဝကြီး Perfect ပဲ ...

အား ... ကျုပ် ဆုတောင်းပေးနေပါတယ် မယ်လူရယ်”

“ဟား ဟား ... ငါ့မှာ ယုံကြည်ချက် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အရာရာကို သွေးအေးဖို့လည်း ငါ ကျင့်ယူနေတယ်”

“အင်း ... အရာရာကို သွေးအေးတယ် ဆိုရင်တောင် ရှင် ကေသက်မိုးလျာကို တွေ့ရင်တော့ သွေးအေးနိုင်မယ် မထင်ပေါင်”

“ဟက် ... ဟက်၊ ဒါဆိုရင်တော့ နင် မှားသွားပြီ စိမ်း၊ ငါ အဓိက သွေးအေးချင်တာ အဲဒီမိန်းမ ရှေ့မှာပဲ”

“ဘယ်လို !”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို အရင်လို တွေ့ရင် မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးချင်စိတ် ရှိရင်တောင် မထွေးဘဲ ပြုံးပြနိုင်ဖို့ ငါ ကျင့်ထားတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ရှင် ဘယ်တုန်းက ဒီလိုပြောင်းလဲ သွားတာလဲ”

“ဆီဇာဟာ ကေသက်မိုးလျာနဲ့ ပတ်သက်တယ် ဆိုတာ သိရပြီးတည်းက၊ နောက် ဆီဇာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါက on the elephant ဆိုတာ သိရပြီးတည်းက၊ အကွက် များစွာ ကျောနေတဲ့ ငါဟာ သူ့ကို သွေးအေးအေး ဆက် ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်သုံးသပ်မိတယ် ...

အရင်တုန်းက ငါ့ပုံစံဆိုတာ ကေသက်မိုးလျာကို တွေ့ရင် ပူလောင်ပြီး သူ့မျက်နှာ မမြင်ချင်လို့ ရှောင်သွား ရတာလေ။ ခုတော့ အဲဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီ မိန်းမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြုံးပြဦးမှာ”

“အေး ... ကောင်းတယ်ဟာ။ တကယ်တမ်း ရှင်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲမှာ သူပဲ ဖြစ်ရမှာလေ။ ရှင် ဒီလို ပြောင်းလဲလိုက်တာ သိပ်မှန်တယ်”

“စိတ်ချ ! ဒီက ရှေ့လျှောက်ငါက မှန်တာတွေပဲ လုပ် တော့မှာ၊ မှန်တာတွေဆိုတာထက် ပရိုဆန်ဆန်တွေပေါ့ ဟာ”

ဆူရှိတစ်ခုကို ကောက်ဝါးရင်း ကိုရီးယားရေညှိ ထမင်းလိပ်ကို သွားသတ်ရမိသည်။ သူ့ကို လူလူဆီသို့ နီးကပ် လာအောင် ဖန်တီးရာတွင် သူ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့်နည်း လမ်းများနှင့်သာ သူ့နှလုံးသားထဲ နေရာဝင်ယူနိုင်ဖို့ လူလူ ဆန္ဒ ရှိလေသည်။ ထင်မှတ်မထားတဲ့ Surprise တွေကို မကြာခဏ ဖန်တီးပေးခြင်းသည် လူတစ်ယောက်ကို အကြီးအကျယ် ဖမ်းစား စေတတ်သော စိတ်ပညာရပ်တစ်မျိုးဟု အပြည့်အဝ လက်ခံ ယုံကြည်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ ...။

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

ဖုန်းကို Silent လုပ်ထားသော်လည်း Vibration ကြောင့် စားပွဲပေါ်မှာ တုန်ခါလာလျှင် သူက မသိမသာ ငဲ့ကြည့် မိသည်။ Moe Lay ဟူသော နာမည်ပေါ်နေသည်မို့ ဘာမှမထူး တော့ဘဲ meeting က ပြီးသွားသည်မို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ သိမ်း ဆည်းကာ ထိုင်ခုံမှအထမှာပဲ Vibration သံကို ပြန်ကြားရပြန် သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက ဖွင့်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ပြော ... မိုးလေး”

“ပြော လုပ်မနေနဲ့လေ။ မိုးလေးက ဆိုင်စောင့်ရောက်နေ ပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ခြောက်နာရီ ချိန်းထားတာလေ၊ ခုမှ ငါးနာရီဆယ်ငါးပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ ညနေဆို traffic က အရမ်း ကျပ်တတ်လို့ အရမ်းကို ဝိရိယထားပြီး ထွက်လာတာ။

စောစောရောက်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆီဇာကို ထွက် လာခဲ့ပါတော့လားလို့ ပြောတာ။ ခုနကလည်း ဖုန်းမကိုင် ဘူး”

“ဪ ... meeting လုပ်နေလို့ မိုးလေးရဲ့။ ခုလေးတင်ပဲ ပြီးသွားတာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ထွက်လာခဲ့တော့လေ။ မိုးလေးတစ် ယောက်တည်း”

“ဟုတ်ပြီ။ ကိုယ် ခဏနေ ထွက်လာခဲ့မယ်။ ဒါပဲနော်”

သူက ဖုန်းချလိုက်ရင်း ပခုံးတွန့်မိသည်။ ဒီမိုးလေး လည်း မလွယ်တဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။ ခုတလော သူမနဲ့မတွေ့ဖြစ် သလို၊ သူလည်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သဖြင့် ဒီနေ့ သူ့ရုံးကအပြန် Fuji မှာ ဟော့ပေါ့ကျွေးဖို့ တောင်းဆိုထားသည်မို့ ခြောက်နာရီ မှာ တွေ့ကြုံဖို့ ချိန်းထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရုံးက တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းမှာမို့ Fuji ကို ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ရောက်နိုင်လေ သည်။ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို လက်စသတ်ရင်း မြဘုန်းကို သတိရမိသေးသည်။ ဒီတစ်ပတ်တော့ သူမရဲ့ကား ပြန်ရသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အပို့အကြိုတာဝန် မရှိတော့ပေမယ့် အရင်တစ်ပတ်က သူမကို ကြိုရမည့်အချိန်များ နွေးထွေးတောက်ပခဲ့ဖူးတာ ပြန်သတိ ရမိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အရင်က သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော တွဲလာ တွဲသွား မှန်စားခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးများကို တဖြည်း

ဖြည်းနှင့် ခပ်ခွာခွာနေလာခဲ့သည်မှာ မိုးလေးကိုတောင် သူ အဆက်အသွယ် သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေးဘက်က တော့ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်တာ၊ မုန့်စားဖို့ ချိန်းတာတွေ ရှိဆဲ ပင် ဖြစ်လေသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားရင် တော့ ဒီလိုသွားတာ ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ကိုယ် Propose မလုပ်မှာ သေချာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူက နှစ်ယောက်တည်း တွဲသွားတွဲလာ သိပ်မလုပ်ချင်တော့ ပါ။

အတွေးတွေ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ပဲ Fuji Restaurant သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မိုးလေးက ဟော့ပေါ့စားမယ်ဟု ပြော ထားသဖြင့် သူက ဟော့ပေါ့စားသည့် အခန်းသို့ လျှောက်ဝင်လာ ခဲ့သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝေရှာဖွေနေတုန်းမှာပဲ သူ့ကို ထိုင်မျှော် နေဟန်ရှိသည့် မိုးလေးက ထိုင်ရာမှထကာ လက်လှမ်းပြလေ သည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပြီး မိုးလေးရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပြုံးနှင့် ထပ်နှုတ်ဆက်ကာ သူမရှေ့က သူမရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် မိုးလေးဆီကပဲ စကားသံ ထွက်လာလေသည်။

“အင်း ... ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်နော် ဆီဇာရယ်”

“ကိုယ် အခုတလော အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ”

“အဲဒီလို ပြောမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား”

“ဪ ... တကယ်ပါ မိုးလေးရယ်။ တလောက ရုံးမှာ ကျွန်လေးတွေ တက်နေတာရှိလို့ ဟောင်ကောင်က လူကြီးပါ ရောက်နေတာနဲ့ ကိုယ်တို့ ဒီရက်ပိုင်း meeting တွေ ဆက်တိုက် ရှိနေတာ”

“အင်း ... ဆီဇာတို့ လုပ်နေတဲ့ ပရောဂျက်ကလည်း အကြီးကြီးဆိုတော့ အင်းပေါ့လေ ပင်တော့ ပင်ပန်းမှာပဲ နော်”

မိုးလေးပုံစံက ကရုဏာသံလေးနှင့်ဆိုလျှင် ဒီလို တော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟု သူက ပြုံးရသည်။ သူမ ငဲ့ပေး ထားသော ရေတစ်ခွက်ကို မော်သောက်နေစဉ် မိုးလေးက ပွက် ဆူလာသော ဟင်းရည်ထဲသို့ သားငါးတို့ကို ထည့်ပြုတ်နေသည်။ ထည့်နေရင်းမှ သူ့ကို စကားဆက်ဆိုလေသည်။

“အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ကိုယ့်အတွက် relax time တို့၊ Gym time တို့တော့ ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုတွေရော ဆီဇာမှာ ရှိရဲ့လား”

“အင်း ... ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်။ အလုပ်မှာ သိပ်ပင်ပန်းလာရင် အိမ်ရောက်တာနဲ့ မာမီချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေစားပြီး မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ များနေတယ် မိုးလေးရဲ့”

“ဟင် ... ဒီလိုဆို ဝ,လာတော့မှာပေါ့။ အဲ ... ဝ,တာက နောက် Healthy life Style ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲနော်။ မိုးလေးက ဆီဇာကို အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ဆီဇာကို Gym လာဆော့ဖို့ ခေါ်မလို့ ... မိုးလေးလည်း သွားဆော့တော့မလို့လေ”

တကယ်တော့ သူဟာ တစ်ပတ်မှာ လေးရက် ငါးရက်လောက် သူတို့ Condo က Gym မှာ သွားဆော့ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မိုးလေးကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

“အင်း ... မိုးလေးဆော့ရင် ဆော့ပါ။ ကိုယ်က traffic ကို စိတ်ပျက်လွန်းလို့ အိမ်မှာပဲ ကစားဖို့ စီစဉ်ထားတော့တာ။ ရေလည်း အိမ်မှာပဲ ကူးဖြစ်တယ်”

“ဟင် ... အိမ်မှာကစားတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံ ဘယ်ရမလဲ။ Trainer နဲ့မှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံ၊ သူက Train လုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက မိုးလေးရဲ့စကားကို ဟက်ဟက် ပက်ပက်ပဲ ရယ်မိလေသည်။ ဒီကောင်မလေး ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ရယ်ရတယ် မဟုတ်လား။

“ကိုယ့်မှာ လိုချင်တဲ့ပုံစံလို့ မရှိပါဘူး မိုးလေးရယ်။ ကိုယ်က Celebrity မှ မဟုတ်တာ။ Body အရမ်းလှနေတာမျိုး ကိုယ်က တမင်မလိုချင်တာ”

“အမယ်လေး ... တမင်မလိုချင်တာပဲ ရှိရသေးတယ် ... ခစ် ခစ်”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်ပြောနေတာ၊ အင်း ... အသားတွေ ရပြီထင်တယ်။ အရွက်ထည့်လိုက်မယ်”

သူက အရွက်တွေထည့်ပေးနေတုန်းမှာ မိုးလေးက သူ့ကို အကဲခတ်နေတာကိုလည်း သတိထားမိပေမယ့် မသိချင် ယောင်ဆောင်နေမိသည်။ မိုးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရဲ့ခံစားချက် ဆိုတာ ဟိုး၊ စတွေ့ခါစကတော့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ခံစားချက် ချိုးပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားပီသတဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာက သင့်တင့်လျောက်ပတ် ရှုပျော်ဖွယ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ တွဲရတာ စိတ်ကို Relax ဖြစ်စေခဲ့တာတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဒါဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တို့ရဲ့ ကနဦးကြားကာလမို့ ဒီလို အပြောရောင်ကနေ လည်း ပန်းရောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားတာလည်း ရှိလည်း ရှိတတ် သလို မရှိလည်း မရှိတတ်။ ဘယ်လိုအထာတွေနဲ့မှ အိပ်မက်တွေ ပေးခဲ့လျှင် လိပ်ပြာသန့်ခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အခုချိန်မှာတော့ သူ ဘယ်လမ်းကို လျှောက်တော့ ဆည် ဆိုတာကို သဲသဲကွဲကွဲ သိမြင်လာပြီးချိန်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ် မရှိဘဲ မတွေ့ချင် ဆော့ချေ။

“ဆီဇာက ဘာလို့ ဘော်ဒီမလှချင်ရတာလဲ”

“အင်း ... မပြောတတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ အဲလို အဖုဖု အထစ်ထစ်တွေနဲ့ မကြိုက်တာပဲ ပြောရမလား။ သာမန် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နဲ့ ကြည့်ကောင်းရင် တော်ပြီလေ။ အဆီပိုတွေ ဘာတွေ မရှိရင် တော်ပြီ။ သိပ်မလှချင်ဘူး...”

အဓိကက ကိုယ် ကစားတယ်ဆိုတာ ကျန်းမာရေး ကောင်းဖို့၊ သက်လုံကောင်းဖို့ပါ မိုးလေးရဲ့။”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ရော့ ... စားလို့ရနေပြီ၊ စားပါ ဦး၊ စားရင်း ဆက်ပြောတာပေါ့။”

မိုးလေးက ပန်းကန်လုံးထဲသို့ Hot Pot ထည့်ပေး ရင်း သူ့ကိုကမ်းပေးသည်။ သူက သင့်ခံယူဟု ဆိုရင်း ဝက်နား ရွက်တစ်ဖတ်ကို ဆော့ထဲနှင့်တို့ကာ စားလိုက်သည်။

“ဆီဇာကို မိုးလေး တောင်းဆိုစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“အင် ... ဘာများလဲ”

“မိုးလေး တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောမှာလား”

“ဟော် ... မိုးလေးရယ်၊ မိုးလေး တောင်းဆိုတာက ကိုယ် လိုက်လျောနိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်ဦးမှကိုး”

“ဟင့်အင်း ... ဆီဇာ တတ်နိုင်တယ်”

အပိုင်သေချာနေသော ခိုင်ရွှေဝါထီဆိုင် ကြော်ငြာလို ပီပီရိရိ တတ်နိုင်နေသော မိုးလေးကို သူက တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်ရင်း စားလက်စ တူကိုတောင် ချထားပြီး သူမကို စကား ပြောဖို့ အားယူမိလေသည်။

“ကဲ ... ပြောကြည့်ပါဦး မိုးလေးရယ်။ ဘာလဲ ဆိုတာ တိတိကျကျ သိရမှ ကိုယ် တတ်နိုင်မတတ်နိုင် သိမှာပေါ့”

“မိုးလေးနဲ့အတူတူ ဝယ်လ်ဒင်တက်ပေးဖို့ပါ။ ကဲ ... ဘာမှ အပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ဆီဇာ တတ်နိုင်တယ် ဟုတ်တယ်မှလား”

“ဝယ်လ်ဒင် ! ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့လူတွေရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ကိုယ် မတက်ချင်ပါဘူး မိုးလေးရယ်”

“ဘယ်သူနဲ့မှ သိစရာမလိုဘူးလေ။ မိုးလေးနဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးရုံပါ”

သူက စိတ်လေသွားသဖြင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့ ဘဲ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ တူကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ အစားစားတာပဲ ကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆီဇာ။ မိုးလေး ပြောတာ လက်ခံလားဟင်”

“ဝယ်လ်ဒင်က ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီလကုန် ဆန်းဒေး”

“ဪ ... အဝေးကြီး လိုသေးတာပဲ။ အခုနေ ကတိပေး ရင်တောင် အဲဒီအချိန်ကျ ဘာကိစ္စပေါ်ပြီး ကိုယ် မကူညီ နိုင် ဖြစ်ဦးမလဲ ဆိုတာ မသိရဘူးလေ”

“ဟွန်း ... လုပ်ပြီ၊ ဆီဇာနော် ... ခုတလော မိုးလေးကို သိပ်စိမ်းတာပဲ၊ ဘာတွေ လေစိမ်းတိုက်နေလဲ မသိတော့ပါ ဘူး”

မိုးလေးက စိတ်မကောင်းသည့် အသံလေးနှင့် အားပျော့စွာပြောလျှင် အဲဒီလိုကျတော့လည်း သူက အားနာသွားရသည်။ အခုချိန်မှာ သူ့ဘာသာ အေးဆေးစွာ နေချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေသော်ငြားလည်း အရင်ကတော့ မိုးလေးဆိုတာ သူလည်း စိတ်လိုလက်ရ ခင်ခင်မင်မင် တွဲခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးပဲ မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနားမှ ခွာချင်ရင်လည်း သူမရဲ့ သိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် ခွာတာက အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဟု သူ နားလည်ရပါသည်။ အင်း ... တရားဝင်ရည်းစား ရမသေးသရွေ့တော့ ကြည့်ကျက်ပြီး အကွက်ရွှေ့ရမယ့် ကိန်းပါပဲ။

ချက်ချင်း ဝင်လာသော သတိဖြင့် မိုးလေးကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံတော့မည်မှန်း သိလိုက်သောအခါ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကို မသိမသာ စတင်ခံစားရပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ခံစားမှုကို တောင့်တလာသည်။ အဲဒီအခါမှာ မျက်လုံးထဲ ပြေးမြင်မိတာက တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုရင် သူမဟာ ဘယ်သူများလဲ။

(၁၃)

လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မှာ သားရေး သမီးရေး၊ ခိသားစုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စတာတွေ ပြည့်နုတ်နေတဲ့ အချိန်လည်း ရှိသလို အဲဒါတွေကို ရှင်းထုတ်စရာမလိုပဲ space ကာလလေး တစ်ခုရှိမှ ရေရှည်အဆင်ပြေမည်ဆိုတာ ဆီဇာရဲ့အယူအဆပဲ ဖြစ်လေသည်။ လူတိုင်းတွင် space ဆိုတာ ရှိရမည်။ စိတ်ထဲက space ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်က နေရာတစ်ခု space ပဲဖြစ်ဖြစ်ရှိမှ lifestyle က ညီညွတ်မျှတမည်ဟု သူက ယူဆလေသည်။ အခုလည်း သူ့ရဲ့ space လေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လျှင် ခံစားမှုက မရိုးဘဲ အေးမြလတ်ဆတ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းက ထွက်လိုက်လျှင် မကျဉ်းမကျယ် ဝရန်ဘာလေးဟာ သူ့အတွက် ဒီအိမ်က space ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ရာထဲမှာ လုံနေတာတောင် သူ့ရဲ့ space မဟုတ်။ ဒီဝရန်ဘာလေးမှာထွက်ပြီး ညရဲ့လေပြည်ကို ရှူရှိုက်ရတာ၊ ကြယ်တွေကို ဆေးရတာ၊ တိတ်ဆိတ်သော အသံကို ခံစားတာ စသဖြင့် အဲဒီ

အဆိုက်အတန့်လေးဟာ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ကိုရော၊ အဆုတ်ကိုရော သန့်စင်စေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ နှလုံးသားကို သန့်စင်စေခဲ့တာ ကတော့ သူမနှင့် တွေ့မှပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီဝရန်တာလေးကို သူ ထွက်ရပ်သည့်အခါတိုင်း တစ်ဖက် ဝရန်တာမှာ သူမ ရှိလေမလား ဟု အမြဲစောင့်ကြည့်ခဲ့ရသော်လည်း သူမကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ ရ။ သူ့ဘက်ကလည်း မြဘုန်း ဝန်ရတာကို ထွက်လာပါလားဟု ဘယ်တော့မှ ခေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ ရေရေရာရာ မဖြေရှင်းတတ်ချေ။

ရင်ထဲရှိတာကတော့ သူ့ရဲ့ space လေးမှာ သူမ ဘာသာ အလိုအလျှောက် လာရောက်တိုက်ဆိုင်တာကိုပဲ မျှော် လင့်ရင်ခန့်လေသည်။ ညမှာတိုက်ခတ်လာသော ကာဗွန်ဒိုင်အောက် ဆိုက်စ် နည်းပါးသော လေပြည်တွေကို ရှူရှိုက်ရင်း နားထဲမှာ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလျှင် သူက ဝေ့ဝဲရှာဖွေမိသည်။ ချောင်း ဟန့်သံလိုလို၊ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သလိုလိုနှင့် ဘယ်ကထွက် လာမှန်းမသိသော အသံကို ရှာဖွေနေရာမှ သူ့မျက်လုံးက တစ်ဖက် ဝရန်တာရဲ့ထောင့်လေးမှာ မှီလျော့ဖြေ ထိုင်နေသော လူရိပ်သဏ္ဍာန် ကို သွားမြင်သည်။

ဒါ ဘယ်သူလဲ။ မြဘုန်းရဲ့ဝရန်တာမှာ မှီလျော့ဖြေ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပုံဟာ မြဘုန်းမှလွဲပြီး တခြားသူ မဖြစ်နိုင် ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ မြဘုန်းကို အမှောင်ထဲမှာမှ ရုတ်တရက် သူ မမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြ ... ဘုန်း”

သူက ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်မိလျှင် တစ်ဖက်က လူးလွန် လာသည်။ မြဘုန်းက သူ့ကို ကျောပေးထားသည်မို့ သူမကလည်း သူ ရပ်နေတာကို မြင်မှာမဟုတ်ချေ။ ခုတော့ သူ ခေါ်လိုက်သံ ကြောင့် သူမက လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒီဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့် လိုက်လျှင် အလင်းရောင်သဲ့သဲ့အောက်မှာ သူမရဲ့မျက်နှာကို မြင် လိုက်ရသည်။ မြဘုန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ညအလင်းအောက်မှာပဲ အရည်လဲ့နေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ့စိတ်ထဲ ဖိုးထိတ်သွား ရသည်။

“မြ ... မြဘုန်း”

“ဪ ... ဆီ ... ဇာ ...”

သူမက သူ့ကိုမြင်သွားတော့မှ လူးလဲထသည်။ ဪ ... ဆီဇာလို ပြောလိုက်သံက ပုံမှန်အသံ မဟုတ်ဘဲ ခပ် အစ်အစ် ဖြစ်နေသည်။ သူမ ငိုနေတာလား။ ဘာထွေခံစားနေရ တာလဲ။ သူ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရင်ထဲ တစ်ချက်နှင့်သွားရ သည်။ မိဘမရှိ၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည် နေရသော ဒီမိန်းကလေးမှာ အခက်ခဲ အပင်ပန်းဆုံး အချိန်တွေ လည်း ရှိမှာပဲ။

“မြဘုန်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလား၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ပြေပါတယ်”

ပြောပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေသံက ခပ်အစ်အစ်၊ ခပ်အုပ်အုပ်မို့ သူက မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျား ငိုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“မငိုပါဘူး”

မငိုပါဘူးဟုဆို၍ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရမလို ဖြစ်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မျက်ရည်ပဲ ကျတာ”

“ဘယ်လို ! ဘာထူးလဲ မြဘုန်းရယ်၊ အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မတူပါဘူး၊ ငိုချင်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာပြီး ငိုချင်တဲ့စိတ်က တကယ်ဖြစ်လာတာ။ အဲဒီအခါမှာ ငိုချလိုက်ရတယ်ဆိုတာဖြစ်တာ။ မျက်ရည်ကျတယ် ဆိုတာကတော့ ငိုချင်တဲ့ ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ် မရှိလည်း တခြားထိခိုက်စရာ တစ်ခုခုနဲ့ မျက်ရည်က သူ့အလိုလို ကျလာတာလည်း ရှိတာပဲ”

အသံခပ်အစ်အစ်နှင့် စူပုပ်ပုပ် ရှင်းပြနေသော မပီဝိုးတပါး သူမရဲ့မျက်နှာကို မသဲမကွဲ လိုက်ဖမ်းကြည့်ရင်း ဘာအရောင်မှ မပါသော မိတ်ဆွေစိတ်နှင့်တောင် သူမရဲ့လက်လေး တစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

“မြဘုန်းမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ကျွန်တော်ကို ပြောမပြချင်တာလား၊ ပြောပြချင်ပေမယ့် ပြောဖို့ကောင်းပါ့မလားလို့ တွေ့ဝေနေတာမျိုးလား”

သူမက တစ်ခဏ ငြိမ်သက်သွားကာ စဉ်းစားသလို ရှိသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို ငေးမောစွာ ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွေက စိုလက်ပြီး ဆံနွယ်တွေက လေးနှင့်တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပဲနေပုံ၊ တီရှပ်အနက်၊ ချည်သားဘောင်းဘီပွပွကို လေတိုးတိုက်ခတ်သဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ခဏ်နေပုံကအစ သူ့မျက်လုံးထဲဝယ်ကဗျာတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေသည်။

“ပြောမပြချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြောဖို့မသင့်ဘူးလို့ တွေးနေတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ”

သူမဘာသာ ဘာဖြစ်ချင်နေမှန်း မသိသော သူမလေးကို သူက ချစ်စနိုးဖြစ်စွာပဲ ဟက်ခနဲ ရယ်မိလေသည်။ သူ ရယ်တာကို သူမက အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေပုံကို သူက တော်တော်အသည်းယားသွားရသည်။ သူမကို အခါများစွာက သွက်လက်တက်ကြသော ပုံစံမျိုးနှင့်သာ အမြဲမြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ခုလို အူကြောင်ကြောင် ကြောင်တောင်တောင် မျက်ဝန်းလေးများကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးစိတ် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မြဘုန်းကို တစ်ခုမေးမယ်”

မေးလေ ဟူသော ပုံစံဖြင့် သူမက မေးဆတ်ပြသည်။

“မြဘုန်းစိတ်မှာ Space ရှိလား”

“Space ! ”

သူမက သံယောင်လိုက် ရေရွတ်ရင်း မျက်မှောင်လေး မသိမသာကြွတ်သွားပုံထောက် Space နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိဘူးဟု ယူဆထင်မြင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် တွေးမိတဲ့ အတွေးတစ်ခုပါ။ Space ဆိုတာ ကျောင်းသားကျောင်းသူပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ရှင်မပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တယ်။ စိတ်ရဲ့ Space ပေါ့။ နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရင်းနဲ့ပဲ Space တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရမယ်။ Space မရှိရင် လူက မွန်း ကျပ်လာမယ် ...

ဥပမာ ... အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဟာ အိမ်အလုပ် တွေနဲ့ အရမ်းပင်ပန်းပြီး မီးပူတိုက်ရင်း ကိုရီးယားကားလေး ထိုင်ငေးပြီး ဘဝအမောတွေ တစ်နာရီလောက် မေ့သွားတာ သည်လည်း သူ့ရဲ့ Space ပေါ့။ Taxi သမားတစ်ယောက် အံ့နာကြေး မရသေးလို့ စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ သူကြိုက်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် FM ကလာလို့ သူ စိတ်ပါလက်ပါ လိုက် ဆိုနေချိန်ကလည်း သူ့ရဲ့ Space ပဲ ...

ကျွန်တော် မေးချင်တာ မြဘုန်းရော အလုပ်ထဲမှာ အဲဒီလို Space တွေ ရှိလားလို့”

“အင်း”

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေပုံကိုကြည့် ရင်း သူက ခိုးပြုံးမိသည်။ အဲဒါကိုက မင်းကို ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ Space ပဲလေ မြဘုန်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိ စိတ်ရှုပ်ထွေး မှုထဲက ခဏထွက်လာစေတဲ့ Space တစ်ခုပေါ့။

“ရှိတာပေါ့”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး သွက်သွက်လက် လက် ပြန်ပြောပုံကြောင့် သူက လှစ်ခနဲ ပြုံးရသည်။ ချစ်ဖို့ ကောင်းပေစွ။ အင်း ... ပြောပါဦး ဟူသော ပုံစံဖြင့် သူက မေး ဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်ထဲမှာ ခေါင်းကိုက်နေရင် စိမ်းနဲ့ချိန်းပြီး ကိုယ်အရမ်းကြိုက်တဲ့ အစားအသောက်တစ်ခုခု ထွက်စား လိုက်တာ ကျွန်မရဲ့ Space ပေါ့ ...

အာရုံတွေ သိပ်ညောင်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ညောင်း လာပြီဆို မာဆတ်ဝင်ပစ်လိုက်တာလည်း Space ပေါ့”

“အင်း ... မြဘုန်း ပြောတာတွေက ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ တယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆိုတော့ သိပ်တော့ လက်မခံ ချင်သေးပုံပဲ”

“အဟင်း ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ Space ဆိုတာ အပြင်ကိုတောင် ထွက်စရာမလိုတဲ့ ကိုယ့်အနားမှာ ပဲ Space ကို ဖန်တီးထားတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ အပင်လေးတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ကို ရေလောင်းပေးတာ ဆေးထည့်ပေးတာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်တာ ကျွန်တော့် Space ပေါ့”

“ဪ ... ရှင်က အပင်စိုက်တာလည်း ဝါသနာပါတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ဖိစီးမှု အရမ်းနည်းတဲ့ လူတွေကို လေ့လာဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ဝါသနာပါတဲ့အရာ တော်တော်များများ ရှိတဲ့လူတွေ ဖြစ်တာကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်မလည်း အအိပ်နဲ့အစား ဝါသနာပါတယ်လေ”

“ဟင် ... ဟား ဟား ဟား”

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ၊ လှောင်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ အဲဒါက ဝါသနာလို့ ပြောလို့ ရလို့လားလို့ စဉ်းစားမိတာပါ”

“ဟွန်း... ကျွန်မဝါသနာပါတာ နောက်နှစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ပြောပြ”

သူက ဝရန်တာလက်ရန်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်ကာ ကိုယ်ကိုခါးကိုင်းထားတာဖြစ်ပြီး သူမမျက်နှာကို မော့ငေးနေသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ဆံနွယ်တွေကို တစ်ဖက်သို့ အကုန်စုသိမ်းလိုက်ဟန်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ်နယ် ခံစားနေမိသည်။

“အနုပညာခံစားတာရယ်၊ Gym ကစားတာရယ်”

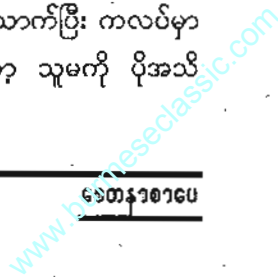

“ဟုတ်လား ... အနုပညာ ခံစားတာ ဘာတွေများပါလိမ့်”

“ရှင်က တစ်နေ့က ကျွန်မအခန်းကို မီးပျက်တုန်းရောက်လို့ မမြင်ရတာ။ ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ပန်းချီကားတွေရှိတယ်။ ပန်းချီကြိုက်တယ်၊ နောက် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ကိုရီးယားစီးရီးစ်တွေ စွဲတယ်၊ သီချင်းနားထောင်တယ်၊ စာဖတ်ရတာ ကြိုက်တယ်။ Real Life, Raal Stories လို့ စာအုပ်မျိုးတွေ အရမ်းကြိုက်တယ် ...

Gym ကတော့ ကျွန် Fitness ဖြစ်ဖို့အတွက် စိတ်ဖိစီးတာတွေ သိပ်များလာရင် အရမ်းပြေးပစ်လိုက်ပြီး နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပေါက်ထွက်တော့မလို့ မောဟိုက်သွားရတာကို ကြိုက်တာ”

သူမက စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြနေလျှင် သူက သဘောတကျ ငေးနေရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း Gym မှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ယူထားသော သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အဆီပိုဟူ၍ တစ်စက်မှမရှိဘဲ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိလှသည်။ ကိုယ် စိတ်ဝင်စား ရန်ခွန်မိသော မိန်းကလေးမို့ ဇနီးတင် မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့စိတ်ထွက်ပေါက်တွေက မိမိရဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို Upgrade လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေမို့ သူ ချီးကျူးလေးစားရသည်။ စိတ်ဖိစီးလာရင် အရက်သောက်ပြီး ကလပ်မှာ သွားက,လိုက်တယ် ဆိုတာထက်စာရင်တော့ သူမကို ပိုအသိအမှတ်ပြုချင်သည်။

“မြဘုန်းရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေက တကယ့် အမှန်အကန်တွေ ချည်းပဲ”

“မိဘမရှိ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားချင်း မရှိပေမယ့် ရှိတဲ့ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းကလည်း ကောင်းတဲ့သူတွေ မဟုတ် ကျတော့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျရတဲ့ အချိန်တွေရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်နဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါက်တာမတင်ဝင်းရဲ့ စာအုပ်လေးကို ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးထားတာ ရှိတယ် ဆီဇာ ...

ရှင် ပြောသလိုပဲ။ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ညစ်လာရင်၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များလာရင် ထွက်ပေါက်တစ်ခု လိုအပ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်။ အန္တရာယ်မရှိတဲ့ ထွက်ပေါက်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ စဉ်းစားပြီး Gym ဘက်ကို အာရုံစိုက် ပစ်တာပဲ။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရတဲ့ဘဝမှာ လောကခံကို ကြံကြံခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ကျန်းမာနေ မှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်မှ ဖြစ်မှာလေ”

အဲဒီစကားကိုတော့ သူမက မှဲ့ပြုံးလေး အနည်းငယ် စွက်ပြီး မြောတာဖြစ်ပါသည်။ ခင်ဗျား ဘာတွေခံစားနေရလဲ မြဘုန်းရယ်။ ခင်ဗျား ဘေးမှာ မဆုံးနိုင်တဲ့ အကြင်နာတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးချင်လိုက်တာ။

“မြဘုန်းမှာ အခက်အခဲတစ်ခုခု ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆို ကျွန်တော် ကူညီပေးချင်တယ်”

“ဟင့်အင်္ဂီ ... ကျွန်မမှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး”
“ကျွန်တော့်ကို အားနာလို့လား၊ ကျွန်တော် ...”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေးဘဲ သူမက ဖြတ်ပြော သည်။

“အားနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီရှေ့မှာ ရှင်ကို ကျွန်မ အား မနာစတမ်း အကူညီတောင်းခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲလေ”

“အဲဒါဆိုလည်း ...”

“အဲဒီလို အခက်အခဲမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ ဆီဇာ ရယ်။ ကျွန်မမှာ ဒီလို တင့်တောင်းတင့်တယ် နေနိုင်ဖို့ အလုပ် အရမ်းကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ကို ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလို့ သဘောထားပြီး စိတ်နှစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ သူဌေးကလည်း အရမ်းအားကိုး မြောက်စားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင် စဉ်းစားကြည့် ဆီဇာ။ မိဘအုပ်ထိန်းသူ မရှိတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဒီလိုအောင် မြင်ဖြစ်ထွန်းလာရင် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ များလာရင် လူတွေက ချီးကျူးဖို့ထက် သွားပုပ်လေလွင့်ပြောဖို့က အရင်တွေ ကြည့်ကြတာပါ။ သူ့စိမ်းထက် အမျိုးတွေက အရင်ပြော မှာ”

သူက လေးလေးနက်နက် နားထောင်နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြမိသည်။

သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်လည်း နိုင်ငံခြားသားနဲ့ လက်တွဲအလုပ် လုပ်နေတဲ့ သူပဲ။ နိုင်ငံခြားသားလက်အောက်မှာ ချွန်ထွက်နေအောင် တော်မှရတယ်။ ကျွန်မက ဒီနိုင်ငံရဲ့သဘောသဘာဝ လူကြီး လမ်းကြောင်းတွေ ကျွမ်းကျင်တယ်။ တရုတ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရပြီဆိုတာနဲ့ တရုတ်စာ ပြေးသင်တယ်။ အဘတွေ ဆီမှာ လုပ်ငန်းပရောဂျက်တွေရအောင် ပေါင်းကူးပေးနိုင် တဲ့ ကျွန်မကို သူ့ဌေးက ဘယ်လောက်မြှောက်စားမလဲ၊ ရှင် စဉ်းစားကြည့် ...

ကျွန်မက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေကို ပြည့်နေအောင် ဖြည့်နေတဲ့သူလေ။ ကျွန်မကို သူ့ဌေးရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီတွေကတောင် လိုချင်နေတာ၊ ဒီလိုမိန်းမ တစ်ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာလာတာ အရည်အချင်းစစ် တစ်ခုကြောင့်လို့ လူတွေ မြင်မပေးနိုင်တာ တော်တော်ဆိုး တာပဲ ...

မြင်မပေးနိုင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့လူတွေ အောင်မြင်လာရင် မုဒိတာပွားမပေးနိုင်ဘဲ ဘယ်လိုအပုပ်ချ ရမလဲဆိုတာ ရှာကြံပြောထွက်ကြတာကို အံ့ဩတာပါ”

ပြောရင်း သူမအသံက တုန်ယင်လိုက်ဝင်သွားလျှင် သူက အခြေအနေတစ်ခုကို သဘောပေါက်ရပါသည်။ အလုပ်မှာ တော်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ များလာသော သူမကို သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာ ပုတ်ခတ်မှုတွေ ရှိနိုင်မည်ဟု သူ ယူဆသဘော ပေါက်ရသည်။

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား မျက်ရည်ကျနေရတာလား မြဘုန်း”

သူက သူမမျက်နှာကို နှင့်နှင့်သီးသီး စိုက်ကြည့်ပြီး မေးမိလျှင် သူမက သူ့ကို တန်ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေနှင့် တည့်တည့်ဆုံရတိုင်း ရင်ခုန်သံတွေ ပူနွေးလာ တာ သူ မခံစားဘူးသေးတဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါမည်။

“ခင်ဗျားကို မနာလိုလို့ ပြောတဲ့သူတွေရဲ့ စကားကို ဘာ လို့ ဂရုစိုက်နေမှာလဲ။ အခု ဒီလို မျက်ရည်ကျနေတာကို သူတို့သိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမလဲ”

“အို ... သူတို့ရှေ့မှာတော့ ကျမလားရှင့်။ မော်ချီနေတာ ပေါ့။ အဲလို မော်ချီပြီး ဝင်ဒါမိယာထဲက မြေကွက်ကို ဝယ်ခဲ့လို့ ဒီလို သပုပ်လေလွင့် ပြောတာ”

“ဝင်ဒါမိယာထဲက မြေကွက် ! ”

“ဟုတ်တယ်။ တလောက ပရောဂျက်အကြီးတစ်ခု ကျွန်မ ရအောင်လိုက်ပေးလိုက်လို့ သူ့ဌေးပေးတဲ့ ဘိုးနပ်စ်ရယ်၊ ကျွန်မက စုထားတာလေးတွေ ပေါင်းပြီး အဲဒီမြေလေး ဝယ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မ အိမ်ဆောက်ပြီး ငှားစားဖို့ပဲ စိတ်ကူးရှိတာ။ တစ်ယောက်တည်မို့ သွားနေဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး။ တကယ်တော့ အဲဒီမြေကို ကျွန်မအဒေါ်က လိုချင်နေတာ။ သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံက မပြည့်သေးလို့ ပိုင်ရှင်ကလည်း ငွေလိုနေလို့ထုတ်တာ။ သူ ငွေမပြည့်တာ ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ ...

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ ငွေပေးတော့ ကျွန်မကို ရောင်းတာပေါ့။ ဒါကို ကျွန်မကပဲ သူဌေးကီပင်ဖြစ်နေလို့ ဝယ်နိုင်တာဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့ ပြောသွားတာ ဆိုတာလေ အိမ်ရှင်အရှေ့မှာပါ။ ရှင်ပြောသလို ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုပေမယ့် အဲလောက်ကြီး အောက်ကန်းကျကျ စော်ကားနေတော့လည်း ကိုယ့်ထက် အကြီးမို ဘာမှလဲ လုပ်မရ စကားများ ရန်ဖြစ်ရုံအပြင် ပိုတာမို့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်ညစ်လို့ပါရှင်”

တကယ့်ကို စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် တုန်ခါသွားသော နောက်ဆုံးစကားသံကြောင့် သူ့ရှင်ထဲ တော်တော်ပဲ မကောင်းဖြစ် သွားရလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူမရဲ့သိက္ခာတရားကို သူ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိတာကတော့ မျက်ကန်းအချစ်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်ပါ။ သူမကို သူ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူမ တကယ် ရိုးသားစစ်မှန်တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆိုတာကို ပေါ့။

“စိတ်မညစ်နဲ့ မြဘုန်း”

“.....”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်တယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပုံမှာ အသည်း ယားစရာ။ သူ့ရှင်ထဲတွင် နွေးပြီးလို့က်ဖို လာပါသည်။ ရင်ထဲက လှိုက်ဖိုခံစားချက်ဟာ မျက်လုံးမှာ ဘယ်လိုအရိပ်ယောင် ထင်နေ သလဲတော့ မသိချေ။

သူ့ကိုကြည့်နေသော မြဘုန်းရဲ့ အကြည့်တို့မှာ တဖျပ်ဖျပ် လက်လာပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက စူတော့မလို တရွရွဖြစ် လာသည်။

“ရှင် ယုံတာ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ယုံတာ မယုံတာ ခင်ဗျားအတွက် အရေးမပါ ဘူးလား မြဘုန်း”

သူ့အသံက တိုးခတ်ခတ် လေပြည်က ခပ်သဲ့သဲ့။ ညက ပိုတိတ်ဆိတ်ပြီး ပိုအေးမြလာသလို သံလိုက်လို ဆွဲငင်သော တစ်စုံတစ်ရာကလည်း သူနဲ့ သူမအနားကို ရစ်ပတ်နှောင်တွယ် နေသလို ခံစားစေရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ် ယောက်ကြားက ဆွဲငင်သော သမုဒယသည် အတော်ထူးဆန်း သော အတွေ့အကြုံဟု သူ သတ်မှတ်ချင်ပါသည်။

“ဘယ်သီမလဲ”

သူမက ဆူနဲ့နဲ့ဖြေပုံကို သူ အတော်အသည်းယား သွားရလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစရာများကြား မှ သူနဲ့ ရင်ခုန်ရသည့် အခိုက်အတန့်ဟာ ရင်ခုန် Space ဖြစ်ခဲ့ မယ်ဆိုရင် သူ ဝမ်းမြောက်ပါမည်လေ။

“ကဲ ... ထားပါ။ ခင်ဗျားက လောလောဆယ် မြေတွေ ဘာတွေ ဝယ်ပြီး ထောနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းလေး ဘာလေး ချက်မကျွေးချင်ဘူးလား”

“ဟင် ... ကျွန်မမှ မချက်တတ်တာ။ ဝယ်ကျွေးမယ်လေ။
ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စိမ်းနဲ့ပါ
မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အင်းပါ ... မချက်တတ်သေးတော့လည်း ဝယ်ကျွေးတာပဲ
စားရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ဟင်းချက်သင်ပေး
ချင်သေးတယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြဲလိုက်တာကို သူက
ယောင်ပြီး ငေးမောနေပြီးမှ နှစ်ယောက်သား တဟက်ဟက်ရယ်
မောမိကြလေသည်။ ထိုနေ့ညသည် သူ့အတွက် လှပချိုမြိန်သော
ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့သလို သူမအတွက်လည်း စိတ်ပြေလက်ပြေ ဖြစ်
ခဲ့သည်ဆိုလျှင် နောင်လည်း အမြဲပဲ အဲဒီလိုဖြစ်စေဖို့ ဆန္ဒများ
ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

(၁၄)

“ဘယ်တော့ လာခေါ်မလဲကွယ် xxx အလှတွေ ပြင်ထား
တယ် xxx ရင်ခုန်လွန်းအားကြီးလို့ ခေါင်းညိတ်မိပါတယ်”

စိမ်းက ခေါင်းဖြီးရင်း လှပြီးသား ပြင်ပြီးသား
မိတ်ကပ်ဒင်းအပြည့် မျက်နှာကို တသသ ထပ်လုပ်နေရင်း
သီချင်းအော်ဆိုသည်မို့ လူလူက တဟားဟားရယ်ရင်း အရူးမဟု
သူ မကြားအောင် ရေရွတ်မိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမက ကြား
ဖြစ်အောင် ကြားကာ facebook သုံးနေသော လူလူ အနားသို့
ဆွေခနဲ ရောက်လာတော့တာဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... ဖုန်းမဆက်သေးဘူးလား”
“ဪ ... မိန်းမရယ်။ နင် ငါ့ဆီကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ
တည်းက ရောက်လာတာ သူ ဖုန်းဆက်တာ နင် ကြားလို့
လားဟဲ့”

“သိဘူးလေ ... မတ်စီများ ပို့လားလို့”
“မတ်စီလည်း မပို့ဘူး၊ ကျုပ်စီလည်း မပို့ဘူးဟေ့”

စိမ်းကို ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောရင်းမှ လူလူသည် စားဖွဲ့ တင်နာရီလေးကို မသိမသာ စွေစောင်းကြည့်မိသည်။ ဆီဇာကို လူလူက စိမ်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရင်း နေ့လယ်စာကျွေးမည့် အစီအစဉ် ကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်လေသည်။ အပြင်မှာ စားမနေပါနဲ့တော့ အိမ်မှာပဲ သူ တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးမည် ဆိုသဖြင့် လူလူကလည်း နှစ်ခါတောင် မပြောရချေ။ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံလိုက်ပြီး စိမ်းကို အိမ်ခေါ်ထားကာ သူ့က စားသောက်ဖို့ ရယ်ဒီဖြစ်လျှင် ဖုန်းဆက်လိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ အဲဒီအချိန်ကို facebook သုံးရင်း ဒူးနှုတ်စောင့်နေမိလေသည်။

“ဟဲ့ ... ရှင်က အဝတ်အစား မလဲသေးဘူးလား”
“ဘာလဲ ... ဒါ သိပ်စုတ်ပြတ်နေလား”

စိမ်းက လူလူ ဝတ်ထားတာကို ထက်အောက်စုန်ဆန် ကြည့်လေသည်။ လူလူသည် မီးခိုးရောင်အောက်ခံမှ နက်ပြာရောင် ကြယ်လေးတွေ ဖြန့်ကျဲထားသော Guess T-Shirt အကျပ်လေးကို ဂျင်းတစ်ထည်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဝတ်ဆင်ထားတာဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေကို ထိပ်မှာ Donut Bun ဆံထုံးထုံး တင်ထားသဖြင့် ရှင်းလင်းကြော့မော့နေသည်။ Gym ကို သေအောင်ဆော့ထားသဖြင့် အဆီပိုတစ်စက်မရှိ ကြည့်လင်ဝင်းစက်နေသော အသားအရေဖြင့် တကယ်တော့ လူလူဟာ ဘာမှပြင်စရာမလိုပဲနဲ့တောင် ဟောလီးဝုဒ်က Celebrity တွေလို ထင်ရှားသိသာနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“စုတ်တော့ မပြတ်ပါဘူး”

စုတ်တော့ မပြတ်ပါဘူးဟု ညောင်နာနာပြောသူ စိမ်းကတော့ Crazy Colour အစိမ်းရောင် ဇာဂါဝန်တို့ဖြင့် ရူပါတွေ ဖွင့်ထားပုံကို လူလူက ရယ်ချင်စိတ် မျှိုသိပ်ထားရသည်။ စိမ်းက မင်းသမီးညီမလို့ မပြောရဘဲ သူသည်လည်းပဲ မင်းသမီးတစ်ယောက်လို အမြဲထင်ရှားလှပအောင် ပြင်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားဖို့ဆိုတာကတော့ အလှအပတစ်ခုတည်းနှင့် ရမည်မထင်ပါ။

“အနီးဆုံး မင်းလေး တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တယ် xxx
အနီးဆုံး မင်းလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တယ် xxx
အိပ်မက်ဆိုး မက်နေတုန်းမှာ”

ဒီသီချင်းသံက ဘယ်သူ့ဆီကလာသော Ring Tone သံဆိုတာ သိစွာနှင့် လူလူက ဖုန်းကို ချက်ချင်းဖွင့်လိုက်သည်။ စိမ်းကလည်း ပြူးပြူးကြီး လှမ်းအကဲခတ်နေသည်။

“ဟယ်လို”
“BBQ စားဖို့ ကြွရန်ပါ ခင်ဗျား”

“ဟေ ... BBQ လုပ်တာလား”
“အမယ်လေး ... လန့်လိုက်တာ။ ဘာလဲ BBQ မကြိုက်ဘူးလား”

လူလူမရဲ့ “ဟေ” ခနဲ အော်သံကြီးကြောင့် သူ့က “အမယ်လေး” တ,တာကို လူလူက တဟားဟား အော်ရယ်မိလေ

သည်။ စိမ်းက သိချင်စိတ်ဖြင့် နားရွက်ကြီးက ကားတက်နေသည်။

“ကြိုက်တာပေါ့။ အလကား နေရင်းတောင် ဒီနားက တောဝင်ယူနန်မှာ အကင်တွေ သွားသွားစားနေတဲ့ဟာ။ အိုခေ ... ဒါဆို ကျွန်မတို့ ခုပဲလာခဲ့တော့မယ်နော်”

လူလူက ဖုန်းချလိုက်ပြီး စိမ်းကို သွားစို့ဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့ပြလိုက်သည်။ စိမ်းက ထလိုက်လာရင်းမှ မေးလာသည်။

“ဟဲ့ ... ရှင့် Ring Tone က ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပေးထားတာလဲ။ ငါ သိနေတယ်နော် ... ဟင်း။ ဘာလဲ ... အနီးဆုံး မင်းလေး တစ်ယောက်သာ ဟိုဘက်အခန်းမှာ ရှိတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ဟင်း”

“ဟက် ... ဟက်”

“မိန်းမ ... ရှင့်ရုပ်ကြည့်ရတာ မချို့မချင်နဲ့၊ ပြောစမ်း ... ရှင်တို့ ဘယ်အခြေအနေထိ ခရီးပေါက်နေပြီလဲ”

“အမယ်လေးတော် ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်နော်။ ဟဲ့ ... နင့်ကို ငါ အထူးမှာမယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ပေါက်ကရတွေ ပေါ့သွမ်းသွမ်းစကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ ဟိုက ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင်မယ်။ သူနဲ့ ငါနဲ့က အိမ်နီးနားချင်း အပျို လူပျိုတွေ တစ်ယောက်တည်းစီ နေကြတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အထာလေးတွေနဲ့ကိုယ် နေကြတာ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မရှိန်အောင် တရင်းတနီးပြောဆို ဆက်ဆံကြပေမယ့် သိက္ခာပိုင်း စောင့်စည်းမှုတွေရှိတယ်”

“အေးပါဟယ် (နှာခေါင်းသံ လုပ်သံဖြင့်) အမယ်လေး ... အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော့မယ့် လေသံနဲ့ ဟင်း ... အတည်အခန့်ကြီးတွေလည်း သိပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ မလိုက်ဖက်လွန်းလို့ပါ”

“သေဦးမယ် ... ရှူး၊ တော်တော်”

သူ့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူလူက လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ စိမ်းကို အသံတိတ်စေပြီး ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်ပဲ သူက လာဖွင့်ပေးပါသည်။ WOO ခနဲ မအော်မိအောင်ပင် သူ့ရဲ့အိမ်နေရင်း ဖက်ရှင်လေးက အဆင်ပြေလှသည်။ လူလူလိုပဲ Hang Ten T-Shirt မီးခိုးရောင်လေးကို ရနိုင်ပုဆိုး အံနက်ရောင်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်ဆင်ထားပုံက မျက်လုံးထဲ အေးသွားစေသည်။ သူ ပုဆိုးဝတ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးသဖြင့် ထူးဆန်းစွာဖြင့် ပါးစပ်ကတောင် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရလေသည်။

“အင် ... ပုဆိုးနဲ့ ဘာနဲ့ပါလား”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်တယ်။ လာပါ ... ကြွပါခင်ဗျ”

သူက စိမ်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းဆတ်ကာ အပြုံးနှင့် ဖိတ်ခေါ်လျှင် ဟိုမမကား တော်တော်အူရွေ့သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့် အသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ် ... အခန်းလေးက သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေတာပဲနော်။
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေတယ်ရယ်လို့တောင်
မထင်ရဘူး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... တစ်ယောက်တည်း နေရာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“ဪ ... အိမ်စောင့်နတ်လည်း ရှိသေးတယ်လို့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်က နောက်တတ်သားပဲ”

“ဟာသညာဏ် ရှိတာပါဗျာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောလက်စနဲ့ ကိုယ့်နာမည်လေးတွေ
ကိုယ်ပြောပြီး မိတ်ဆက်လိုက်ကြပါလား”

လူလူက လက်ပိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြော
လိုက်လျှင် စိမ်းက မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။ သူကတော့
လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ရိုးရိုးသားသား ဖိုးသခွားပုံနှင့်
ရယ်နေပုံမှာ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသူ၏ နှလုံးသားမှသည်ပါ။

“ကျွန်တော်က ဒီက တစ်ယောက် စိမ်း ဆိုတာကို မြဲဘုန်း
ပြောပြောနေလို့ နာမည်ကို ရင်းနှီးနေပါပြီ”

“ကျွန်မကလည်း မိလူမ ပြောလို့ ဆီဇာ ဆိုတာကို ရင်းနှီး
နေတာ ကြာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“ဟာ ... ဟာ ... မိလူမ ! ”

“အို ... အလကား၊ အဲဒီမိန်းမက အဲဒီလိုပဲ လျှောက်ခေါ်
နေတာ။ သူ့ကျတော့ နတ်စိမ်းလို့ခေါ်ရင် မကြိုက်ချင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ကျုပ်နာမည်က နတ်စိမ်းမှမဟုတ်တာ။ မြရွက်စိမ်း
ကို”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ၊ သူ့များအိမ်လာပြီး ရန်ဖြစ်နေတော့
မှာလား”

သူက လူလူတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လှနေတာကို
ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် လူလူ ကိုကြည့်သော အကြည့်
များမှာ ရွှန်းစိုတောက်ပနေတာကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ခုန်သံ ဘာသာပြန်စွမ်းရည်က ပြောပြနေလေသည်။ ကိုယ့်ကို
ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေသော သူ့ကို လူလူက နှစ်ကိုယ်ကြား
နားလည်သော ခပ်ထေ့ထေ့ရိရိလေး ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ပြီးတော့မှ လူလူရဲ့ကမ္ဘာကျော် မျက်တောင်ရှည်ကြီးများကို ပုတ်
ခတ်ရင်း အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ကာ စကားပြန်စလိုက်သည်။

“ဆီဇာ ... အတည် မိတ်ဆက်ပေးတော့မယ်နော်။ ကျွန်မ
တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်တတ်လို့ပါ။ သူ့ကို စိမ်းလို့ပဲ
ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် စိမ်း။ ကျွန်တော်
ဆီဇာတိုးဘုန်းပေါ့။ ဆီဇာလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ကဲ ...
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့။ စားရင်း
ဆက်ပြောကြမယ်လေ ... လာ”

www.burmeseclassic.com

သူက ဦးဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အသားကင်စက်နှင့်အတူ ကင်စားဖို့ ပြင်ဆင်ထားသော အသားများ၊ အသီးအနှံများနှင့် လိမ္မော်ရည်ခဲရား တစ်ခုကို ချထားတာ တွေ့ရသည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ရနံ့မွှေးပျံ့လှသည့် ထမင်းကြော် ထည့်ထားသော လင်ပန်းငယ်လေးကို တွေ့ရလေသည်။ စိမ်းက လူလူရဲ့လက်ကို အသာလာကုတ်သည်။ သူက လူလူနှင့် စိမ်းကို ထိုင်ဖို့ညွှန်ပြရင်းမှ ...

“Sea Food ထမင်းကြော် လုပ်ထားတယ်၊ အသားကတော့ ဝက်၊ ကြက် နှစ်မျိုးနဲ့ ရုံးပတ်သီးတို့ အာလူးတို့ ကင်လို့ ရမယ်၊ ပြောင်းဖူးတို့ ဘာတို့၊ နောက် ... ဂျူစ်ဖျော်ထားတယ်။ အိုခေလား မသိဘူး ... အဟင်း ... ဝိုင်တွေ ဘာတွေ လိုဦးမလား။”

“အစတည်းက ဝိုင်မတိုက်ချင်လို့ ဂျူစ် ဖျော်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး မေးလိုက်သော လူလူကို စိမ်းက ဟဲ့ခနဲ ဟန်သလို သူကတော့ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ စိမ်းက သူမ၏စတိုင်လ်အတိုင်း နှမ်းဖြူးသောလေသံဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“လူမဟာ အဲလိုပဲ စကားပြောရင်။ ရှင် သူနဲ့စကားပြောရတာ စိတ်ညစ်မှာပဲနော်”

“အဲဒါကိုက Attraction တစ်ခု ဖြစ်နေတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် စိမ်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ခဏနေတော့ မဲ့ကာ ပခုံးတွန့်ပြလေသည်။ သူနှင့် လူလူ ထပ်၍ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ လူလူက နှာခေါင်းထဲက လေထွက်ရုံ ဟင်းခနဲရယ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... အားပါးတရသာ စားကြနော်။ ကျွန်တော် စကင်ပေးမယ်။ ထမင်းကြော်က ကိုယ်စားနိုင်သလောက် ထည့်စားကြပါ။ ကျွန်တော် ထည့်မပေးတော့ဘူးနော်။ အိုခေ”

“အိုခေပါတယ်ရှင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့”

စိမ်းက သူမရှေ့က ပန်းကန်လုံးကိုယူကာ ထမင်းကြော်နည်းနည်း ခပ်ထည့်ပြီး လူလူကို ကမ်းပေးသည်။ လူလူ ပန်းကန်ကိုယူရင်း အသားစကင်နေပြီဖြစ်သော သူ့ကို စိမ်းက စပ်စုပြန်လေသည်။

“ရှင်က cooking ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ တော့ လူလူဆီက ကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု လက်တွေ့အမြင်မှာတော့ ပိုအံ့ဩမိတယ်။ ဒါတွေအကုန် ရှင်စီစဉ်ထားတာပေါ့နော်”

“သေချာတာပေါ့”

“Woo! ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက်တော်နေရတာလဲ”

“လူတွေက ကိုယ်မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကို သူများလုပ်တတ်ရင် တော်တယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာပါ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ တော်တယ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“အို ... ပြောလို့ ရတာပေါ့။ သိပ်ရတာပေါ့ ... ဟုတ်တယ် မှလား။ လူလူ ... ရှင်ရှင်ရော သူ့ကို တော်တယ်လို့ သတ်မှတ်တယ် မဟုတ်လား။”

လူလူက လိမ္မော်သီးစစ်စစ်ကို ဖျော်ထားသော ဂျူစ်ကို Jar ထဲမှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ရင်း “ဒါပေါ့” ဟု ပြန်ပြောမိသည်။

သူ ကိုယ့်ကို ပြုံးကြည့်နေမယ် ဆိုတာ သိသဖြင့် ကိုယ်ကတော့ ကြည့်မနေတော့ဘူးလေ။

“တွေ့တယ်မှလား ရှင် တော်တာကို လူလူလည်း လက်ခံတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့။ ကဲ ... အသားရပြီ၊ ယူပြီးစားကြည့်ပါဦး။ ကိုရီးယားစတိုင်လ် ဆလပ်ရွက်နဲ့ ထုပ်ပြီးစားလည်း ရတယ်နော်”

လူလူက သူ ကင်ထားသော ဝက်သားကင်တစ်ဖတ်ကို အံ့ချဉ်ရည်ဖြင့် တို့ကာစားကြည့်သည်။ အရသာက လေးနက်ကောင်းမွန်ကာ မွှေးယုံနေပါသည်။ စိမ်းကလည်း ထမင်းကြော်နဲ့ အသားကင်ကို မြည်းကြည့်ပြီး လက်မထောင်ပြရင်းက ပြောသည်။

“ထမင်းကြော်ကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ အသားကင်ကလည်း နူးညံ့ပြီး အရသာရှိလိုက်တာ။ ရှင့်လို လူပျိုချောချော တစ်ယောက်က ဒီလိုတွေ လုပ်တတ်နေတာ ကျွန်မတော့ တော်တော်အံ့ဩမိတာပဲရှင်”

“ဟား ... ဒါက အဲဒီလောက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာတောင် မသိခဲ့ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါဟာ တော်တော်ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စရှင့်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကြက်ဥတစ်လုံး ဖောက်ထည့်ပြီး ခေါက်ဆွဲကောင်းကောင်း ပြုတ်တာကို Appreciate လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ ...

BBQ ကို အိမ်မှာဖိတ်ကျွေးနိုင်တဲ့ အဆင့်ဆိုတာ နည်းတဲ့အဆင့်မှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... အဲဒါက ကျွန်တော် မြဘုန်းကိုတောင် ပြောဖူးပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်လာတာ လေးနှစ်၊ ပြီးတော့ စင်ကာပူမှာ သုံးနှစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေတာတောင် တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ...

အဲဒီမှာ ကိုယ့်ဘာသာနေတော့ အစားအသောက်လည်း စိတ်ဝင်စားပြီး သင်တန်းတိုလေးတွေ တက်ဖြစ်တယ်။ အိမ်ရှင်မကြီးလို ထမင်းဟင်းတွေ နေ့တိုင်းချက်နေရတာမျိုးတော့ ဝါသနာမပါပါဘူး။ မြန်မာဟင်းတွေလည်း

သိပ်မချက်တတ်တာ များပါတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းပဲ တတ်တယ်။ တတ်သလောက်တော့ ကောင်းကောင်းလုပ် တတ်တယ်”

“သူ့ စပါကတိကလည်း သိပ်ကောင်းတာ”

လူလူက ဝက်သည်းကင်တစ်ဖတ်ကိုယူကာ ဘိတ်ချဉ် ပန်းကန်ထဲ နှစ်စိမ်းရင်း ဝင်ပြောလိုက်လျှင် သူက ဖျတ်ခဲနဲပြုံး ကြည့်လာသည်။ အစိမ်းမကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စားရင်း သောက်ရင်း ဟောင်ဖွာဖွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ရှင်က လူလူကို မြဘုန်းလို့ ခေါ်တာလား”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့လဲ။ သူက ခေါ်ခိုင်းတာလား”

“အာ ... ဟုတ်ပါဘူး ...။ ကျွန်တော်က မြဘုန်း လို့ပဲ ခေါ်ချင်လို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူလူက တစ်ယောက်တည်း နေရတာဆို တော့ ရှင်လို အိမ်နီးချင်းကောင်း တစ်ယောက်ရှိတာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် အားရစိတ်ချစရာပေါ့”

“အင်း ... ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကူညီရမှာပေါ့”

စိမ်းက ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ဟူသော စကားဖြင့် အတာ ပါစွာရယ်လျှင် လူလူသည် သူ့ကို တစ်ချက်လေးတောင် ယောင် ကြည့်မိမှာ စိုးသဖြင့် အစားအသောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

မသိချင်ယောင် ဆောင်နေမိလေသည်။ အသွက်မ စိမ်းကတော့ စားလည်းစား စကားလည်းပြောကာ အချိန်တိုတွင်းမှာပဲ သူနှင့် ရင်းနှီးမှုက မြန်ဆန်သွားလေသည်။ စားရင်း သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါးလေးတွေ ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ပြန်ခါနီး တံခါးဝထိ လိုက်ပို့သော သူ့ကို လူလူ က ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဒီတစ်ပတ် ဆန်းဒေး ရှင် အိမ်မပြန်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ရှင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ပြန် နေကျလား။ ကျွန်မတို့အတွက် တကူးတက အချိန်ပေးရ တာကိုး။ ကျေးဇူးပါရှင် နောက်တစ်ပတ်မှာ ရှင့်ကို မှန်ပြန်ဝယ်ကျွေးဦးမယ်”

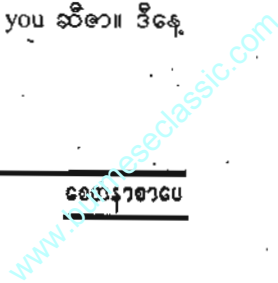
သူက စိမ်းစကားကို သဘောကျသလို တစ်ချက် ရယ်ကာ နံရံမှာ လက်ပိုက်၍ မှီရပ်ရင်း လူလူကို အပြုံးနှင့် နှုတ် ဆက်သည်။

တုတ်တုတ်လုပ်သလို လက်ချောင်းလေးများ လှုပ်ခတ် ပြရင်းမှ ...

“ခဏနေရင် အိမ်ပြန်မှာပါ။ ဒီညတော့ အိမ်မှာပဲ အိပ်မှာ ပေါ့။ အိမ်ကနေပဲ ရုံးသွားရမယ်”

“အင်း ... အဲလိုလား။ ကဲ ... Thank you ဆီဇာ။ ဒီနေ့ စားလို့သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“Take care !”

သူ့ရဲ့ တိုးဖွဖွ မှာကြားသံ အဆုံးတွင် လူလူထု ခေါင်းတချက်ဆတ်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ စိမ်းကတော့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် နောက်က လိုက်လာသည်။ ဒီည ကိုယ်နှင့် တစ်ခိုးအောက်မှာ သူ မရှိနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိထု လူလူ့ရဲ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်သလို ဆွေးမြည့်သလိုလေး ဖြစ်နေ သည်။ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်သောအခါ စိမ်းက မဆိုင်းမတွဲသံ မှတ်ချက်ပေးလေသည်။

“ဟေ့ ... ရှင့်ကို သူ ချစ်နေတယ်။ ရှင့်တို့နှစ်ယောက် အနှေးနဲ့အမြန် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ထင် တယ်”

“အောင်မယ် ... သူက ချစ်ပေမယ့် ငါက ချစ်နေတယ်လို့ နင် ထင်လို့လား”

“အဟင်း ... ရှင့်လည်း ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

စိမ်းရဲ့စွပ်စွဲချက်ကို လူလူက မငြင်းဆန်တော့ဘဲ ပခုံးအသာတွန့်ပြမိသည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တို့ရဲ့ မျက်စိ ချင်း ချိတ်ဆက် ဆက်သွယ်မှုတိုင်းဟာ အကြင်နာအကြည့်တို့သာ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်တာကို ချစ်သူတွေ ထားဖူးသော စိမ်းက ပိုအထိ ခတ်တတ်ပေလိမ့်မည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက်တော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် ခံစားချက်ချင်း တစ်ထပ်တည်း တူလိမ့်မည်။

မဟုတ်ပါ။ အတူတူချင်း ချစ်မိနေသည် ဆိုလျှင်တောင် သူ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဖွင့်ပြောလာမလဲဆိုတာ မျှော်လင့် ရင်ခုန် စောင့်စားရသော စိတ်သည် မိန်းကလေးတို့ရဲ့ သဘာဝ အထူးသဖြင့် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သိမ်မွေ့လှပသော ရင်ခုန်သံပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အချစ်ဆိုတာ ...

ရိုးရိုးလေးပါ

သဘာဝတရားတစ်ခုပါ ဆိုရင်

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်

ပွင့်လင်းမြင်သာ အချစ်ခင်

ပွင့်လင်းမြင်သာ ရင်ခုန်ကြည့်မှ

ရှေ့ဆက်လို့ ရမယ်”

(၁၅)

သင်ဟာ အချစ်ကို ထိတွေ့ခံစားဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် သို့မဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုပါစို့။ အချစ်ဟူသည့် စိတ္တဇနာမ်ရဲ့ သက်ရောက်မှုကတော့ ခံစားတတ်သူတိုင်း အတူတူ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေ့အချစ်သဘာဝတရားကတော့ မတူနိုင်ဘူးဟု သူ ထင်ပါသည်။ နှစ်ဦးတည်း နားလည်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသည့်တိုင်အောင် နှစ်ဦးသဘောတူ ပွင့်လင်းမြင်သာသော အချစ်ဆီကို ရောက်ဖို့အတွက် ယောက်ျားလေးက စသော (မြန်မာပြည်တွင်ပေါ့) Propose ဆိုတာကြီး ဖြတ်ကျော်ရပါသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖို့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်မိပြီဆိုလျှင် အချစ်ဆိုတာ သေချာလား ဆန်းစစ်ရသည်။ သူ့ကို ကိုယ်ချစ်မိတာ သေချာပြီဆိုလျှင် သူ့

www.burmeseclassic.com

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း ကိုယ့်အတွက် သမုဒယအရိပ်ယောင် တွေရှိနေခဲ့ပြီဆိုလျှင် သူမရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားဖို့ဆိုတာ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူကတော့ ယူဆ လေသည်။ သူ့အနေဖြင့် “မြဘုန်းတလူ” တည်းဟူသော မိန်းက လေးကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ ဆိုတာ သေချာပြီဖြစ်လျှင် သူမအနားသို့ ရောက်သွားဖို့ သူမနှင့် ပိုမိုနီးကပ်ဖို့က သူ လုပ်ဆောင်ရမည့်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် သူ့ကို နေ့စဉ်သတိရနေဖို့ သူမအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုဖြင့် သာယာသော ညဦးချမ်းချိန်ခါမှာ သူ့မ အိမ်ရဲ့ဘဲလ်ကို တီးမိလေသည်။ ခဏအကြာတွင် တံခါးက ဖျတ် ခနဲ ပွင့်သွားပြီး သူမရဲ့ဦးခေါင်းလေးပဲ လှစ်ခနဲ ပြုထွက်လာ သည်။

“ဆီဇာ ... ဘာကိစ္စ !”

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ အဆင်ပြေမလား မသိဘူး”

“အိမ်ထဲ ဝင်မယ် ! ဪ ... အိုခေ ... အိုခေ”

သူမက အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားပြီးမှ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလေ ဟူသော ပုံစံဖြင့် တံခါးကို ထပ်ဖွင့်ပေးသည်။ သူမ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ်နေလဲဟူသော ဒွိဟစိတ်ဖြင့် သူက တွေးမိနေကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၍ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင် တော့မှပဲ နည်နည်းတောင် ရင်ဖိုသွားရလေသည်။ စွပ်ကျယ်အဖြူ လက်ပြတ်နှင့် အားကစားဘောင်းဘီအတို ပန်းဆီရောင်လေး ဝတ်ထားကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားသော သူမရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှကို

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိတာတောင် အားနာရလေသည်။ ပေါင်လယ် လောက်ပဲရှိမည့် အားကစားဘောင်းဘီ အသားကပ်ကပ် ပျော့ ပျော့လေးအောက်က သူမရဲ့အိုးအလှ၊ နောက်ပိုင်း ပေါင်သား တွေရဲ့ အဆီမရှိသော ဆယ်လူလိတ်ကင်းစင် အလှတရားကို သတိဝင်ပြီး မြန်မြန်အကြည့်လွှဲရသည်။

အောက်ပိုင်းက အကြည့်လွှဲပြီးတော့ အပေါ်ပိုင်းကို အကြည့်မလွှဲနိုင်တော့။ မလွှဲနိုင်ဘူးဆိုတာထက် မလွှဲချင်ဘူးဆို တာက ပိုမှန်ပါမည်။ နောက်ကျောဘက်က ရေနဂါးတက်တူး ဆနတ်အလှသည် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဖမ်းစားထားသည်မှာ သူမရဲ့ စိမ်းဖန်ဝင်းဖြူနေသော ကုပ်သားလေးကို ဇက်ကျောဆွဲ ဆားချင်စိတ်တောင် ပေါက်ရလေသည်။

“ထိုင်နော် ... အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

သူမက ဆိုဖာကိုညွှန်ပြရင်း သူ့လက်ထဲက သယ်မ ဏာသော ပန်းအိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ မေးသည်။ သူက ပန်းအိုးကို ဧည့်ခန်းက စားပွဲပေါ်မှာ မတင်ဘဲ အောက်မှာချလိုက် သည်။ မှန်စားပွဲဖို့ စဉ်ပန်းအိုးကို တင်ရမှာ အားနာ၍ဖြစ်သည်။ ဦးမှ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို မော်ပြုံးပြကာ ...

“ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် မတိုက်ချင်ဘူး လား”

“အိုးခေ ... ကျွန်မ ကော်ဖီတော့ ကောင်းကောင်းဖျော် တတ်ပါတယ်၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

သူက အပြုံးနှင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူမက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ ပျောက်သွားသည့် တစ်ခဏ တွင် သူက အိမ်ရဲ့ အခင်းအကျင်းကို ဝေ့ဝေ့ကြည့်ရှုမိသည်။ အတော် ကို ရှင်းလင်းသည်ဟု ပြော၍ရသော အိမ်အပြင်အဆင်ပဲ ဖြစ်ပါ သည်။ သူမ ကြည့်ရတာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ ကြိုက်ပုံမပေါ်ဘဲ ရှင်းလင်းတာကို အတော်ကြိုက်ပုံပေါ်သည်။ သူမရဲ့ ဖက်ရှင်တွေ ဆိုလည်း အမြဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်း သူမအိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းဟာ လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကားတချို့နှင့် ရှင်းလင်းအေးမြကာ လာဗင်ဒါရနဲ့လေး ခွေးပျံ့နေပါသည်။

ပန်းချီကားတွေကို ကြိုက်ပြီး အရာရာကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ကြိုက်တတ်သူ သူမရဲ့ စိတ်ထားဟာလည်း ရှင်းလင်း အေးမြနေမလား။ သူမအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ သူမက ကော်ဖီခွက်နှင့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။ နှစ်ခွက်ဖျော်လာပုံ ထောက် သူမလည်း သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောတော့မည်ဟု ယူဆမိသည်။

“ကော်ဖီအနံ့က ခွေးနေတာပဲ၊ ကော်ဖီမစ် မဟုတ်ဘူးထင် တယ်”
 “မဟုတ်ဘူး။ Moccona ကော်ဖီကို ဖျော်လာတာလေ”
 “ဟုတ်လား ... အဟင်း၊ ကော်ဖီမစ် ဖျော်မယ် ထင်နေ တာ”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးတော့မလို ဟန်ပြင် ပြီးမှ ထိန်းချုပ်လိုက်တာကိုလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါ သေးသည်။ ကော်ဖီကို ယူမြည်းကြည့်လိုက်တော့ သူ ဖျော်တာ ထက်တောင် အရသာ ကောင်းမွန်နေတာကို တွေ့ရလေသည်။ သူက တစ်ငုံ မြို့ထားရင်းမှ သူမဆီ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်လျှင် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ထားပြီး ဂန်းစတားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော သူမက မဲ့ပြုံးပြုံးပြနေသည်။

“ကော်ဖီက တော်တော်ကောင်းပါလားဗျ။ အရမ်းကိုကောင်း တာပဲ။ တကယ် ... တကယ်”

“ကျွန်မ အရမ်းကောင်းတဲ့ လုပ်တတ်တဲ့ အစားအသောက် သုံးမျိုးပဲ ရှိတယ်၊ ကော်ဖီဖျော်တာရယ်၊ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ လုပ်တာရယ်၊ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ရယ်၊ ဒါပဲ သုံးမျိုးပဲ ဖုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကောင်းအောင် လုပ်တတ်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကော်ဖီ ကောင်းတယ် ဆိုတာတော့ ယုံသွားပြီ။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် က ... ? ? ? ”

“တစ်နေ့သော ငါ့ခါပေါ့။ အင်း ... ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ရှင် ကျွန်မဆီကို အခု လာလည်တာလား”

“အင်း ... လာလည်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြဘုန်းကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်လာပေးတာ”

“လက်ဆောင် ! ဟိုအပင်လား၊ အဲဒါ ဘာပင်လဲ”

“အင်း ... အဲဒါ ကျောက်စိမ်းဒေဝီတဲ့”

“ကျောက်စိမ်းဒေဝီ”

သူမက တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အပင်ကို ဝှဲကြည့်သည်။
ပြီးတော့ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူက သူမကို အဓိပ္ပာယ်ပါ
သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျောက်စိမ်းဒေဝီဆိုတဲ့ နာမည်လေးရော၊
အပင်ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုရော သဘောကျလို့။ ခင်ဗျား
က ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်ရပ်တည်နေရတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ကျောက်စိမ်းဆိုတာ
မာကျောတယ်၊ အေးမြတယ်၊ တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ အစိမ်း
ရှောင်ဆိုတော့ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းနဲ့ အေးမြမာကျောတဲ့
သဘောလည်း ရှိတယ်၊ ဒေဝီကတော့ ခင်ဗျားကို ကိုယ်စား
ပြုတာပေါ့လေ”

“အင်း ... အဲဒါ ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား စိတ်ညစ်တဲ့ အချိန်တိုင်း ဒီ
ကျောက်စိမ်းဒေဝီပင်လေးကိုကြည့်ပြီး အားသစ်တွေ ရစေ
ချင်တယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှင်သန်နေတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသက်ရှိအပင်လေးပါ ရှိနေတယ်ဆို
တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပေါ့”

သူမရဲ့မျက်နှာကို ငေးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း အေး
အေးဆေးဆေး ပြောနေသော စကားအဆုံးတွင် သူမကလည်း

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ အသေအချာ ငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို
ကြုံရလျှင် သူ ရင်ခုန်သံတွေတောင် ပိုကျယ်လာသလို ခံစားရပါ
သည်။ ခဏနေတော့မှ သူမက သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ...

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“မြဘုန်း ကြိုက်ရဲ့လား”

“အဟင်း ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မက သစ်ပင်
တွေ ဘာတွေ ဝါသနာမပါဘူး။ စိမ်းစိုလှပနေတာကိုတော့
သဘောကျတာပေါ့။ ကရိုကထ မခံချင်တာကို ပြောတာ
ပါ ...

ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ပေးတဲ့ လက်
ဆောင်ဆိုတော့ ကျွန်မ တကယ် သဘောကျပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာလဲ”

သူက ကော်ဖီကို ယူသောက်လိုက်ပြီးမှ ခွက်ကိုပြန်
ချကာ သူမကို ပြုံးကြည့်မိသည်။

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူးလားလို့”

သူမက ဟင်းခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာလွှဲသွား
သည်။ ခြေထောက်ကို ချိတ်ထိုင်ကာ လက်ပိုက်ထားပုံက သူ့
ရှေ့မှာ မော်ဒယ်ပြနေသည့် အလားပါပေ။

“ဒီအပင်လေးကို မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ ရေလောင်းပေး
ပါ မြဘုန်း၊ ပြီးရင် ဒါက အပင်လေးကို ပိုးမကျအောင်

ထည့်တဲ့ဆေးလေးတွေ။ အဲဒါကို တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ထည့်ပေးပါ။ ဒါကတော့ ဒီအရွက်လေးတွေ ပြောင်လက် တောက်ပစေတဲ့ ဆေးပေါ့။ အိုခေနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် မြဘုန်းလည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်။ ကော်ဖီလည်း ကုန်ပြီ”
“အိုခေ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ သူမက တံခါးဖွင့် ပေးဖို့ရာအတွက် နှစ်ဦးသား တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာကြလေ သည်။ တံခါးနားရောက်လျှင် သူမက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိတဲ့အခိုက် သူက ပြုံးလည်းမပြုံး၊ တည်လည်း မတည်သော မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် သူ့ကိုကြည့်တာ ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးနားက မီးဝါဖျော့ဖျော့အောက်တွင် လှချင်တိုင်း လှနေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ သူ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ ခင်ဗျားနဲ့သာ ချစ်သူဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော် နှလုံးရောဂါရနိုင် တယ် မြဘုန်းတလူ။

“Good Night နော် မြဘုန်း”

သူမကလည်း အပြုံးတစ်ခုနှင့် တန်ပြန် Good Night သည်။ သူက လှည့်အတွက် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာ အရှိ တွင် အောက်ကနေ၍ “ဆီစာ” ဟု ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်လျှင် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး လက်ပိုက်ရပ်နေသော သူမကို မခွဲချင်

စရာ တွေ့မြင်ရပြန်လေသည်။ သူ့-တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန် ပြင် တုန်းမှာပဲ သူမဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ရှင် မပြောခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ရဲ့ နောက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ကို ကျွန်မ သိတယ်”

သူ တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားတုန်းမှာပဲ သူမက ထပ်၍ဆက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာ ကျွန်မကလည်း ရှင်ကိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိုခေ ... Have a sweet dream”

သူမက ပြောပြီးတာနှင့် တံခါးကို ချက်ချင်းပိတ်ချ လိုက်လျှင် သူတောင်ယောင်ပြီး လှမ်းခေါ်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်တည်း သဘောကျစွာနှင့် တဟက်ဟက်ပဲ ရယ်မိလေသည်။ သူ မပြောခဲ့ပေမယ့် သူမက သိနေသည်ဟု တရားဝင် ဆိုလာခဲ့လျှင် ဒါဟာ သူတို့ရဲ့နှလုံးသားတွေ ရင်ဘတ် ချင်း ဆက်နေပြီဟု ပြောကြားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ တွေး ကြည့်ရင် ဘယ်လောက်များ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းသော ကိစ္စပါလိမ့် နော်။

(၁၆)

ကျေးငှက်သံလေးတွေ တစ်စီ တစ်စာ ကြားရသော မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် အိပ်ရေးဝစွာ သာယာစွာ နိုးထလာသော မြဘုန်းတလူသည် ကျေးငှက်သံနှင့်အတူ သာယာယာထွက်လာသော မနက်ခင်းတီးလုံးသံကို ခုတင်ပေါ်မှနေ၍ လှမ်းပိတ်လိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ နှိုးစက်မြည်တာဖြစ်သည်။ အကြောတစ်ချက်ဆန့်ကာ ထလာပြီးနောက် ရေခရားထဲမှ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို မော်သောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ပြတင်းတံခါးက စင်လေးတွင် ကျောက်စိမ်းဒေဝီ အပင်လေးရှိသည်။ အရွက်တိုင်းက ပြောင်လက်တောက်ပကာ စိမ်းမြင့်သန်နေသော အပင်လေးကိုကြည့်ရင်း နှလုံးသားမှတစ်စုံစိမ့် ကြည့်နူးလာရသည်။ တကယ်ကို ကောင်းခဲ့တဲ့ ဆီဇာရဲ့စိတ်ကူးပဲဖြစ်လေသည်။ ရှင်သန်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုနေသော သစ်ပင်လေးသည် လူလူအတွက် ကံကောင်းခြင်းများစွာကို ယူဆောင်

လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သူ့ကို အနည်းငယ်လေးတော့ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် သတိရအောင် ရေလောင်းတဲ့ တာဝန် ပေးထားတာ ဒီက သိပ်သိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူတောင် ဖွင့်မပြောဘဲ လူလူက ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါချေ။ လူလူက အပင်ရေလောင်းသည့် ရေပန်းခရားလေးကိုယူကာ ရေလောင်းလိုက်သည်။ ခုချိန်ဆို သူ ဘာလုပ်နေမှာပါလိမ့်။ Breakfast စားဖို့ ပြင်ဆင်နေမည်လား။ သူ ဘာစားမှာပါလိမ့်။ လူလူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ကိတ်တစ်ချပ်သာ ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

“အနီးဆုံးမင်းလေးတစ်ယောက်သာ xxxကျန်ရစ်တယ် xxx အနီးဆုံး မင်းလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တယ်”

သူ့ဆီက ဖုန်း Ring Tone သံဖို့ လူလူက ဆတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရပြီ။ ခုတင်ပေါ်ကဖုန်းကို သွားယူကာ ဖွင့်ထူးလိုက်လျှင် သူ့ရဲ့ရွှင်လန်းသော နှုတ်ဆက်သံကို စကြားရပါသည်။

“မောနင်း ... မြဘုန်း ... နိုးပြီလား”

“အင်း ... နိုးပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

သူ အဲဒီလိုမေးတော့ ရင်ထဲနွေးထွေးသွားရသည်။ ကြည့်နူးနွေးထွေးစိတ်က လူလူတစ်ကိုယ်လုံးစီသို့ လှည့်ပတ်စီးဆင်းသွားပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မနက်ခင်းတိုင်း တစ်ယောက်

တည်း နီးထလာခဲ့ရသော မနက်ပေါင်း ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ။
ခုလို ကြည်နာစွာ နှိုးပေးတဲ့သူ၊ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်
ခဲ့လားလို့ ဂရုတစိုက် မေးမြန်းတဲ့သူ၊ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ
လေ။

ကိုယ် နီးထလာတိုင်း ရှင်သန် စိမ်းမြနေသည့်
ကျောက်စိမ်းဒေဝီပင်လေးကို တွေ့မြင်ရတာလောက် အဓိပ္ပာယ်
ပြည့်စုံသော နံနက်ခင်းမျိုးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး
တာလေ။

“မြဘုန်း”

“ဟင် ... ရှင်”

“ဟား ... ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာလားလို့”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ညက အဟင်း ... ကောင်း
ကောင်းအိပ်ပျော်ပါတယ်”

“အင်း ... Breakfast ရော စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“ဘာစားမှာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်
မီးကင်၊ ကြက်ဥဟက်ဖရိုက်ဒ်”

“အင်း ... ကျွန်မက Butter Cake နဲ့ Coffee”

“ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ ကြက်ဥဟက်ဖရိုက်ဒ် စားချင်ရင်
ကျွန်တော် လာပို့ပေးမယ်လေ”

“ဪ ... နေပါစေ။ မစားတော့ပါဘူး”

“မြဘုန်း”

သူ့ရဲ့တိုးတိတ်သော ခေါ်သံကြောင့် ဘာများပြော
မလဲ ဆိုပြီး ရင်တွေခုန်လာသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူ လူလူ့ကို
ချစ်ရေးဆိုတော့မည်ဟု နှလုံးသားက အလိုလိုသိနှင့်လေရာ သူ
တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူတိုင်း ဒီဘက်က လူကပါ ခြေဖျားလက်
ဖျားတွေ အေးစက်လာသလို ရှိရလေသည်။

“ပြောလေ ဆီဇာ”

“အပင်လေးကို ရေလောင်းရဲ့လားလို့”

“အင် ... အခုတောင် လောင်းနေတာ”

“အဟော် ... ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လို့သတိရသွားတာ
မဟုတ်လား”

“အဲမယ် ... မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ရှင် ဖုန်းမဆက်ခင်တည်း
က လောင်းနေတာ”

“ဟုတ်လား ... ကျွန် (ကြည့်စမ်း) လိမ္မာလိုက်တာ”

“အောင်မယ်လေး ... ဖြစ်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လိမ္မာတဲ့ကလေးကို နေ့လယ်စာ ဝယ်ကျွေး
မလို့၊ စားမယ် မဟုတ်လား”

“အင် ... ဘယ်မှာကျွေးမှာလဲ”

“မြဘုန်း ဘာစားချင်လဲ၊ စားချင်တဲ့ဆိုင်မှာ ကျွေးမယ်
လေ”

“အင်း ... ယိုးဒယားစာ စားချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို မြကျွန်းသာထဲက Sabie Sabie မှာ နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီလောက် ဆုံရင်ရော”

“ဆယ့်နှစ် အတိအကျတော့ ကျွန်မ ရောက်မယ် မထင်ဘူး။ ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ ရုံးတစ်ရုံးကို သွားစရာရှိတာ အဲဒီက အလုပ်မပြတ်ရင် ကျွန်မ နည်းနည်းနောက်ကျချင် ကျမှာ”

“အင်း ... ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုရင် မြဘုန်း အလုပ်ပြီးတဲ့ အချိန် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းတစ်ချက် ခေါ်ပေး၊ ကျွန်တော် ထွက်လာမယ်၊ ကျွန်တော်က နီးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို နေ့လယ်မှ တွေ့မယ်နော် ... ဘိုင့်”

လူလူက ဖုန်းချပြီးနောက် ခါးထောက်၊ မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။ သူက နေ့လယ်စာစားဖို့ စတင် date လာသည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဗဲရီးဂွဒ်ပေါ့နော် ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီနေ့ ဌာနဆိုင်ရာ တစ်ခုကို ဝင်စရာရှိသည်ဖို့ မြန်မာဝတ်စုံပဲဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလေရာ ဘယ်မြန်မာဝတ်စုံက အလှဆုံးလဲဟု တွေးတောရွေးချယ်နေမိသည်။ သိပ်ထောက်တောက်ပပကြီးလည်း မဖြစ်ချင်။ နောက်ဆုံးတော့ ချည်ပေါင်းသား ဆင်စွယ်ရောင် ရင်ဖုံးလက်တိုလေးကို စိမ်းပြာရောင် ချည်ပေါင်းသား ပတ်ထဘီဖြင့်သာ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လိုက်လေသည်။

ပုတီးစေ့လေးတွေ၊ ခြူးသေးသေးလေးတွေပါသော ပတ်ထဘီနှင့် ယိုးဒယားရိုးရာ ရင်ဖုံးလက်တိုလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး Donut Bun ဆံထုံးအမြင့်မှာ ဆံထိုးလေး စိုက်ထိုးလိုက်သော အခါ လူလူရဲ့ပုံစံမှာ တိုင်းရင်းသူပုံစံ ပေါက်သွားလေသည်။ မျက်လုံးတွေကို Smokey Eye ဖျော့ဖျော့ခြယ်သပြီး အသားရောင် နှုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးလိုက်သောအခါ လူလူရဲ့အလှက ပိုထင်ပေါ်သွားသည်။ ရှင်တို့ သိလား။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်တာ သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ပဲ။ အချစ်စိတ်ကြောင့် အချစ်ရောင်လျှံတက်နေတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး ပန်းသွေးရောင်မျိုးကို ဘယ်လိုကမ္ဘာကျော်အလှကုန်ကမှ ဖန်တီးမထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ဘူးမှတ်။

တစ်မနက်လုံး ပျော်သောစိတ်၊ ရွှင်သောစိတ်တို့ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရာမှာလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲခါနီး အချိန်တွင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။ သူက ပြောင်းလဲနေသော လူလူရဲ့ဖက်ရှင်ကို သဘောကျသလိုလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ကြည့်ရင်း ...

“ဌာနဆိုင်ရာရုံးတွေကို သွားရင် ဒီလိုပဲ ဝတ်လေ့ရှိတာလား”

“လူကြီးနဲ့ တွေ့ရမယ် ဆိုရင်ပေါ့။ တစ်ခါတလေလည်း formal ဖြစ်တဲ့ စကတ်တွေ ဘာတွေလဲ ဝတ်ပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ ... စိတ်ကူးပေါက်သလိုပေါ့ ...”

အဟင်း ... ရှင်က ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေကို ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက အဆင်ပြေအောင် အမြဲဝတ်တတ် လို့။ ဖက်ရှင်နေးဘဲလ် ဖြစ်လို့ပါ။ ဘာလဲ ... စိတ်မဝင် စားရဘူးလား”

အဲဒီမေးခွန်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် မလာခဲ့သဖြင့် လူလူက သူ့ကို ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံ ဖမ်းပြီး မိန်းစာအုပ်ကို လှန်နေသော်လည်း လက်ဖျားတွေအေးစက် လာတာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိလေသည်။ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်နေပြီဆိုတာ သိသော မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ ခံစားချက်မှာ ဘယ်အချိန်များ ရည်းစားစကား ထပြောလိုက်မလဲ ဟူသော ရင်တထိတ်ထိတ် ခံစားချက်ပဲ ဖြစ်ပါမည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဘူးသော လူလူအတွက် အသက်အရွယ် က ဘယ်လောက်ပဲ တည်ငြိမ်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပါစေ ရင်ခုန်သံ တထိတ်ထိတ်ကို ထိန်းချုပ်နေရချိန်များ ကတုန်ကယင် ခံစားချက် ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ထမင်းစားစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဂရုတစိုက် ဟင်း ထည့်ပေး၊ ရေငှဲပေး စသဖြင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခြင်းမျှား ထဲတွင် ချစ်နေသူနှင့် အချစ်ခံရသူ၊ အချစ်ကို ဖွင့်ဟဖို့ အခြေ အနေတစ်ချက်ကား ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေတာတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“အမယ်လေး ... လေး ... ကြင်နာနေလိုက်တာနော်။ ဟင်းထည့်ပေးရတာရယ်၊ သောက်ဖို့ ရေငှဲပေးရတာရယ်၊ ဟိုက စပ်လို့ တစ်သျှူးယူပေးရတာရယ်၊ ခွံ့သာကျွေးလိုက် ပါတော့ ... ဟွန်း”

ကေသက်မိုးလျာသည် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသော စုံတွဲကို အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်သူပမာ ယောင်ယမ်းပြီး ငေး နောနေသည်မှာ နုဝါရဲ့အသံကြားမှ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ သတိရလေ သည်။ စတွေ့လိုက်တည်းက နှစ်ယောက်သား အံ့ဩပြီး ငေးမော သွားရပြီး မိုးလေးကတော့ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ကာယကံရှင်မဟုတ် သော နုဝါထံမှ အသံစထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆီဇာနှင့်အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် တွေ့ရလျှင် ဒီလောက် Shock ရမှာ မဟုတ်ဘဲ မြဲဘုန်းတလူ ဟူသောမိန်းမ ဖြစ်နေ၍ ရှေ့ကြီး ကြီး ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့စားပွဲခိုင်းနှင့် မိုးလေးတို့ခိုင်းမှာ အနည်းငယ် လှမ်းသည် ဆိုသော်လည်း သူတို့သာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ကစားတတ်လျှင် မြင်နိုင်သော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးက ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို ဂရုမစိုက်ကြသည်မို့ မိုးလေးတို့ကိုလည်း သေချာပေါက် မမြင်ပါ။ မိုးလေးနှင့် နဝါသည် ထမင်းစားအပြီး လက်စသတ် စကားပြောနေချိန် သူတို့ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆီဇာတိုးဘုန်းဝေနဲ့ မြဘုန်းတလူ ဘယ်လိုသိသွားလဲ၊ အဲ ... နေဦး၊ မြဘုန်းတလူက ဆီဇာကို နှင်နှံပတ်သက်တယ် ဆိုတာ သူသိလား မသိလား၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ် မိုးလေး”

မိုးလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ဦးခေါင်းကို ပေါက်ထွက်မတတ် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဆီဇာနှင့် မြဘုန်းတလူ ပတ်သက်မှုဟာ သွေးရိုးသားရိုးလား။ မြဘုန်းတလူ က မိုးလေးကို မကျေနပ်သည့်စိတ်နှင့် တမင်သွားပတ်သက်ခဲ့တာ လား။ မြဘုန်းတလူ ဆိုသော မိန်းမဟာ မိုးလေးကို ဘယ်လောက် မုန်းသည်ဆိုတာ ကာယကံရှင် မိုးလေးက အသိဆုံးလေ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ နဝါ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မြဘုန်းတလူကို သိပ်မသင်္ကာဘူး။ သူ ငါနဲ့ဆီဇာနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ။ သိလို့ ဆီဇာအနားကို တမင်ချဉ်းကပ်တာ ဖြစ် နိုင်တယ်၊ နင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါထင်တာကတော့ လောလောဆယ် ဒီကနေ အမြန် ထွက်သွားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ နင်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှန် သမျှဟာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် ...

အခု သူတို့နှစ်ယောက်ကို Shock ရနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ နင် မတွေ့သင့်ဘူး။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ တွေ့သင့်တယ်။ မြဘုန်းတလူက အရမ်း Sharp ဖြစ်တယ်နော်။ သူ့ကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ နင့်ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ရှိရမယ်လို့ ငါ မြင်တယ်”

နဝါရဲ့စကားတွေက ချက်ကျ လက်ကျနိုင်ကာ မုန်နေသည်မို့ မိုးလေး ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်း ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဘက်သို့ ငဲ့စောင်း ကြည့်သွားတာတောင် နှစ်ယောက်စလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိကြပါ။ လောကကြီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အလား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြုံးကာရယ်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် စားသောက်နေကြလေသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ မှ နဝါက ဆက်ပြောသည်။

“နင် ဆီဇာကို မြဘုန်းတလူအကြောင်း သွားမေးဖို့ စိတ်မ ကူးနဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ဆီဇာတိုးဘုန်းဝေက ဘာမှမသိလောက် ဘူး ထင်တာပဲ”

“နင်က ဘာကြောင့် အဲဒီလို ထင်တာလဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်တာပဲ။ မြဘုန်းတလူကသာ နင့်ကို သေအောင်မုန်းနေတဲ့လူလေ။ နင် စိတ်ဒုက္ခနောက်

အောင် သူ စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့
တော်ဒါ မြရွက်စိမ်း ဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း ရှစ်ပေစလောင်း
မဟုတ်လား။ သတင်းက ဒီလောက်စုံတာ။ နေရာတကာ
လျှောက်သွားနေတာ၊ ငါကတော့ ဒီကိစ္စဟာ သေချာပေါက်
မရိုးသားဘူး ထင်တယ်”

“ကျွတ် ... မသိတော့ဘူကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ...”

အဲဒါကြောင့် ဆီဇာ ခုတ်လော ငါ့ဆီကို အဆက်
အသွယ် သိပ်မလုပ်တော့တာလား မသိဘူး ဟူသော စကားကို
တော့ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်တန့်ထားမိသည်။ နုဝါ အပါအဝင်
သူငယ်ချင်းတွေ သိထားတာက မိုးလေးနှင့် ဆီဇာဟာ တွဲနေကြ
တဲ့ date လုပ်နေကြတဲ့ သူတွေလို့ သိထားတာလေ။ တခြား
သူငယ်ချင်းတွေ မပြောနှင့် နုဝါလို အနီးကပ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို
တောင်မှ ဆီဇာ စိမ်းကားနေကြောင်း မပြောသေးပါ။ ဘယ်သူမှ
မသိစေရဘဲ ဆီဇာကို အမျိုးမျိုး အဆက်အသွယ် လုပ်နေခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဆီဇာစိတ်တွေ ကိုယ့်ဆီမှာ ဘာလို့မရှိရလဲ
သိချိန်မှာ နှလုံးအိမ်ကို ဆူးနှင့် လာထိုးနေသလို တဆစ်ဆစ် ဖြစ်
ရလေသည်။

နင်နဲ့ ဘာလို့ ရေစက်မကုန်ရတာလဲ မြဘုန်းတလူ။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“မသိသေးပါဘူးဟာ။ လောလောဆယ်တော့ စိတ်ထဲမှာ
နောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေတာပဲ သိတယ်”

“နောက်ကျိရှုပ်ထွေးမနေနဲ့။ နင့်အတွက် အကြံကောင်းရှိ
တယ်။ နင် မြဘုန်းတလူနဲ့ ချိန်းပြီးတွေ့လိုက်။ သူ နင့်ကို
သတ်ချင်နေမှာ အမှန်ပဲ”

“ဘာရယ် ... အဲဒါ အကြံကောင်းလားဟဲ့”

“မိုးလေးရယ် ... နင် ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်
စမ်းပါဦး။ လောကကြီးမှာ ယူတတ်ရင် ကိုယ့်အတွက်
အခွင့်အရေးချည်းပဲ။ အေး ... နင့်ကို မြဘုန်းတလူ မုန်း
တယ်။ သတ်ချင်တယ် ဆိုတာလည်း အသုံးပြုတတ်မယ်ဆို
ရင် နင့်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ ...

သူနဲ့တွေ့ပြီး သူ့စိတ်ကို ဆွပေးရမယ်။ ဆီဇာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အမှားတွေ ထွက်လာအောင် နင် ဆွပေးရ
မယ် မိုးလေး။ နင့်ကို သူ သေအောင်မုန်းတဲ့အတွက်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုတွေ့ရင် သူလည်း ဒေါသထွက်မှာပဲ။
သူ့ဒေါသထဲက သူ့အမှားကို ရအောင်ညှစ်ယူရမယ်။
အကောင်းဆုံးက သူ့ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန် မပေးဘဲ
သွားတွေ့တာပဲ။ ပြီးရင် နင့်အိတ်ထဲမှာ သူနဲ့စကားပြော
တာကို အသံဖမ်းထားလိုက် ...

ဒါတွေကို လုပ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လုပ်ဖို့ပဲ မိုးလေး”

နုဝါရဲ့စကားအဆုံးတွင် မိုးလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံက
ပြုံးပြီးရင်း ပြုံးလာခဲ့သည်။ နုဝါ ပေးသော အကြံကောင်းကို နား

ထောင်ပြီး ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပို၍ ပို၍ သဘောပေါက်
လာခဲ့လေတော့သည်။

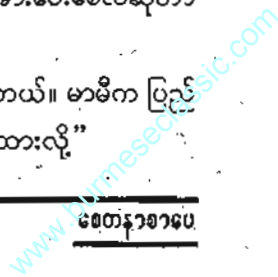
နင် မြန်မြန်ဒေါသထွက်ပြီး များများပေါက်ကွဲဖို့
လိုတယ် မြဘုန်းတလှ၊ လာပါ ... ထောင်ချောက်ထဲ ဆင်းလာခဲ့
ပါ ကျေးဇူးပြု၍ ...။

(၁၇)

တစ်ဖက်မှဝင်လာသော Fax ကို အကြီးအကျယ်
ပြူးပြိုကြည့်နေသော လူလူသည် “တင်”ခနဲ မြည်လာသော
မတ်ဆေဝင်သည့် အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း
အလုပ်ထဲ ပြန်အာရုံစိုက်ဖို့ပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မသိစိတ်ရဲ့စေ့ဆော်
မှုအရ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံကလားဟူသော အတွေးဖြင့် ဖုန်းကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ်ပဲ ဆီဇာဆီက ဖြစ်နေတာကို တွေ့
ရလေသည်။ ဖုတ်ခနဲ ကြည်နူးစိတ်က ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ပါ။
လောကမှာ ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်က
အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်ကြင်နာ သတိရနေသည်ဆိုသော အသိဟာ
လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်တောင် ခွန်အားပေးစေလဲဆိုတာ
ကြုံဖူးသူမှ သိကြမှာလေ။

“ညစာကို အိမ်မှာလာစားဖို့ ဖိတ်ချင်တယ်။ မာမိက ပြည်
ပလာတာနဲ့ ကြက်သားဟင်း ပို့ပေးထားလို့”

လူလူက သူ့ မတ်ဆွေကိုဖတ်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးကာ “စိတ်ဆိုးတယ်” ဟူသော မတ်ဆွေကို အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ကြားမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပို့လိုက်သေးလေသည်။ တစ်မိနစ်တောင် မကြာဘဲ သူ့ဆီက မတ်ဆွေက ပြန်ဝင်လာသည်။ လျှာထုတ် ပြောင်ပြနေသော ကာတွန်းရုပ်လေး ပို့လိုက်သည်မို့ ဒီတစ်ခါ တော့ လူလူက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိသည်။ စိတ်တွေလည်း ကြည်ရွှင်လိုက်တာ ဆိုတာလေ။ စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် Fax ကို ကြည့်ရင်း အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေတောင် ထွက်လာသေးသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဖုန်းသံက ထပ်မြည်လာ ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ လူလူ မသိသော နံပါတ်အစိမ်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီဖုန်းဟာ ကိုယ်မသိသော လူတွေထံက သိပ်မလာ ဘဲ Private သုံးသောဖုန်းမို့ လူလူက ဖွင့်ကိုင်ဖို့ တွေဝေနေမိသည်။ နောက်တော့လည်း ကြည့်လင်သော စိတ်အခံရှိသည်မို့ ဖုန်းကိုဖွင့် ထူးလိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို”

“မြဘုန်းတလူ ပြောနေတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြန်ဖြေရင်းမှ လူလူသည် ဒီအသံကို ရင်းနှီးသလိုလို ရှိသည်ဟု ယူဆကာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် သိပ်ကြာကြာမစဉ်းစားလိုက်ရဘဲ တစ်ဖက်က အသံထွက် လာလေသည်။

“မလူ ... ကေသက်မိုးလျှာပါ”

ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသော ရင်ထဲကအသံသည် တုန်လှုပ် ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရန်သူနယ်မြေကို ဝင်ရတော့မည့် စစ်သူ ကြီးတစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတော့ လူလူ မျှော်လင့်တွက်ဆထားသော အခြေအနေမျိုး ရောက်လာခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မလူနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ငါ မအားဘူး”

“ရတယ်လေ၊ အားတဲ့အချိန်သာ ပြောပါ”

“ကောင်းပြီ။ ညနေငါးနာရီ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ စောင့်နေ၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီးတာနှင့် လူလူက ဖုန်းချပစ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ကာ ဒေါသ တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ထွက်လာရလေသည်။ ကေသက် မိုးလျှာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သွေးအေးရက်စက်သူတစ်ယောက် အဖြစ် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် ဒါဟာ ဒီဟာမလေးနှင့်ဝေး နေချိန်သာ ဖြစ်နိုင်ပြီး အသံကြားတာနှင့် ဒေါသတွေ တဖျစ်ဖျစ် ထွက်လာရသလို သူမမျက်နှာ မြင်လိုက်ရင်တော့ ဘယ်လောက် တောင် ခါးသီးစက်ဆုပ်သွားမိမယ်မသိ။ အခုနက အချစ်ဓာတ် ကြောင့် အေးမြလန်းဆန်းနေသည့်စိတ်များ နောက်ကျိရှုပ်ငွေ့ သွားရကာ အမုန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူလောင်မြိုက်လေသည်။

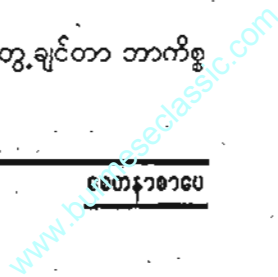
စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် MRTV-4 မှလာသော တရားတော်များကို နာကြားတတ်သော လူလူ့အတွက် သစ္စာလေးပါးအကြောင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မသိရင်သာနေမယ် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အခြေခံအကျဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သိဖို့တော့ သဘောတရားကို နားလည်သဘောပေါက်လေရာ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသမျှကို ပြန်သိရင် ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ လဲလဲ သိသည်။ သို့သော် ပုထုဇဉ်ပီပီ လူလူ့သည် သိကားသိသော်လည်း မကျင့်နိုင်ခဲ့ချေ။ သူ့ကို မုန်းရသော အမုန်းသည် ကိုယ့်ကို အရင်ပူလောင်စေသည်ဆိုတာ သိသော်လည်း ဒါကို မပျောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ညနေငါးနာရီအထိမှာ လူလူ့တစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားစဉ်မှာ ကေသက်မိုးလျာထဲက ဖုန်းထပ်ဝင်လာသည်။ သူမက လူရှင်းသောနေရာမှာ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေတာမို့ လူလူ့က သူမပြောသောနေရာ သူမစီးလာသောကား ရပ်ထားရာသို့ ရှာပြီးရောက်သွားသည်။ ကေသက်မိုးလျာသည် အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး လူလူ့ဘက်ကို ကျောပေးရပ်နေသည်။ လူလူ့က ရဲရင့်ခြင်းအသွင်ကို ဆောင်လာသော သူမရဲ့စိတ်ကို အကဲခတ်မိကာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးမိသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လူလူ့ ရောက်လာပြီ ဆိုတာကို သူမအား သိစေလိုက်သည်။

တကယ်လည်း ကားတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကြောင့် သူမက လှည့်ကြည့်လာသည်။ မိတ်ကပ်က ကြွရောင်တောက်နေပြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်လာသော ကေသက်မိုးလျာသည် မတွေ့ရတဲ့နှစ်တွေ အတွင်းမှာ မြွေဟောက်မတစ်ကောင်နှင့် ပိုတူလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီမိန်းကလေးနှင့် မတွေ့တော့တာ ရှစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့မည်ထင်သည်။ ဒီရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းစွာကို တစ်မြို့ထဲ နေခဲ့တာတောင်မှ သူမကို ဘုန်းကံမြင့်မားသော လူလူ့ရှေ့ ကံကြမ္မာက အရောက်ပို့မလာခဲ့ချေ။ ရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ တင့်တယ်သော ဘဝတစ်ခုကို လူလူ့တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော် ဒီမိန်းမ ဘာဖြစ်နေလဲ လူလူ့ မသိပါ။ သေချာတာကတော့ လင်စံရွေးနေမည်ဟုသာ ရင့်ရင့်သီးသီးပြောချင်တော့တာပါပဲ။

လမ်းလျှောက်လာသော လူလူ့ကို သူမက မရယ်မပြုံးသော်လည်း မတင်းမာသည့် မျက်နှာထားနှင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ သူမက စတင်စကားပြောလေသည်။

“မိုးလေးတို့ မတွေ့တာ အတော်တောင် ကြာသွားပြီပဲ နော် မလူ”
 “အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ နင် ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ပြောပြမှာပေါ့ မလူရဲ့။ အမှန်ဆို မိုးလေးက မလူနဲ့ Acacia မှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တာပါ ...

မလူက ဒီမှာ ချိန်းလို့သာ”

“ဒီမှာ နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ Acacia ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက် ရင်း စကားပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ကဲ ... ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ပြော”

သူမက လူလူ့ကို မျက်လုံးချင်း တည့်တည့်ဆုံ အောင် ကြည့်လာသည်။ လူလူကလည်း တစ်စက်လေးမှ အကြည့် မလွှဲဘဲ စူးစူးရှရှ ပြန်ကြည့်မိလေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းကြာမှ သူမက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ကာ ကန်ရေပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်ငေး ရင်း ...

“မလူ ... ဆီဇာတိုးဘုန်းဝေကို သိတယ်မှလား”

“သိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် စ,သိတာလဲ”

“ဟက် ... နေစမ်းပါဦး။ နင်က ဘာမို့လို့ ငါ့ကို ဒီလို မှီကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မေးခွန်းတွေ လာမေးနေရတာလဲ”

“မိုးလေးနဲ့ သက်ဆိုင်လို့ မေးတာပါ။ မိုးလေးက ဆီဇာနဲ့ မလူအရင် တွဲနေတာပါ”

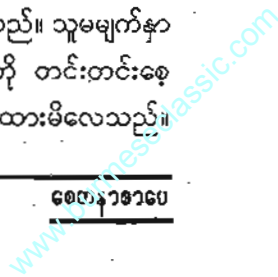
“ဟုတ်လား ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်း ... မလူ ကြည့်ရတာ မိုးလေးနဲ့ဆီဇာ ပတ်သက်မှု ကို သိပြီးသား ဖြစ်နေပုံပဲ။ မလူ ... မိုးလေးကို ဘယ် လောက်မှန်းတယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက ပြီးခဲ့တာကြာပြီလေ မလူ။ အားလုံး ငယ်ရွယ်စဉ်မှာဖြစ်ခဲ့ ကြတဲ့ကိစ္စပါ။ ခုချိန် မလူရဲ့အလုပ်ထဲမှာ အသက် ၁၆, ၁၈ အရွယ်တွေကို လူငယ်လို့တောင် မသတ်မှတ်ဘဲ ကလေးလို့ သတ်မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ မိုးလေးတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေက ကလေးဘဝတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေပါ”

“ဘာ ... ဟား ဟား ဟား ...။ နင် တော်တော်ဟာသ ပြောတတ်တာပဲ ကေသက်မိုးလျာ။ နင့်အပြစ်ကျတော့ ကလေးဘဝတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာပါ ဟုတ်လား။ အဲဒီအရွယ် က ချေးကျွေးရင် နင် စားမှာလား။ ချေးမစားတတ်တဲ့ ဦးနှောက်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို လက်လွတ်ပယ် စွန့်ပစ်လို့ မရဘူးဆိုတာ နင် သိပြီးသားပဲ”

“စကားကို ဒီထက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလို့မရဘူး လား မလူ”

မျက်နှာပေးက ခန်းခနဲနှင့် သူ့ကိုယ်သူ တော်ဝင် ခင်းသမီးစတိုင်လ် ဖမ်းထားသော ကေသက်မိုးလျာရဲ့မျက်နှာကို ဘုတ်ဆွဲချင်စိတ်အား အတော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သူမမျက်နှာ တို့ တရေးရေး စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ ထားကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလေသည်။

“နင့်လိုမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါက ယဉ်ကျေးစရာ အကြောင်းရှိလို့လား ကေသက်မိုးလျာရဲ့”

“အဟက် ... ပြောလို့ကို မရတော့တာပါလား။ ထားပါ တော့ ဆီဇာအနားက ခွာပေးပါ မလူ”

“ဘာပြောတယ် ... ဟား ... နှင် ရူးနေပြီ ကေသက်မိုးလျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ရူးနေပြီလို့ ပြောရင်လည်း မနာဘူး။ ဒါပေမဲ့ မလူလည်း မိုးလေးကို အမြင်ကတ်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ ဆီဇာကို အသုံးချမယ်ဆိုရင် အဲဒါက ဘယ်လိုမှ မလုပ် သင့်ပါဘူး ...

ကျေးဇူးပြုပြီး ဆီဇာကို အသုံးမချပါနဲ့ မလူ မိုးလေးကို မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလို ရိုက်နှက်သွားနိုင်တယ်”

“အဲမယ်လေး ... လေး ... ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ ရယ်ရလွန်းလို့ အူတွေနာနေပြီ ကေသက်မိုးလျာရယ် ... အဟား ဟား ဟား”

တကယ်ကို မူယာမာယာများကာ ပလေစီချောထံ ချက် ပြောတတ်လွန်းသော ကေသက်မိုးလျာရဲ့ အပေါ်စားမာယာ ကို လူလူက ဟားတိုက်ပြီးတော့ကို ရယ်မိသည်။ စိတ်ထဲလည်း တကယ် ရယ်ချင်လာလို့ပါလေ။

“ဒီမှာ ကေသက်မိုးလျာရဲ့။ နင်က အရိုက်ခံချင်တယ် ဆိုရင်တောင် နင့်လိုမိန်းမရဲ့အသားကို ငါ့လက်နဲ့မထိချင်

ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ နင် သိထားဖို့က လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နာကျင်စော်ကားတာထက် စိတ်နှလုံး သားကို နာကျင်စော်ကားခံရတာ ပိုနာတတ်တယ်ဆိုတာ နှင် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ! ဒါဆိုရင် မလူက မိုးလေးကို တကယ်ပဲ အဲဒီ လို ခံစားစေချင်တာလား ... ဟင် ?”

“နင့်ကို ဉာဏ်ကောင်းမယ် ထင်ထားခဲ့တာ။ ခုမှပဲ နင် ပိန်းတာ သိရတော့တယ် ကေသက်မိုးလျာရယ်။ နင့်လို မိန်းမကို ငါက ပျော်စေချင်မယ်လို့ နင် ထင်လား”

“မလူ ... ဒါဆို မလူက မိုးလေး ဒီလိုခံစားရအောင် တမင် စီစဉ်ခဲ့တာလား။ ဆီဇာအနားကို တမင်ရောက် အောင် ချဉ်းကပ်ခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆီဇာနဲ့ဘယ်လို တွေ့ခဲ့တာလဲ။ ဟင် ... မလူ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သွေးပျက်သလို ရူးသလိုလို ကြောင်သလိုလိုနှင့် ကိုရီးယားအိုက်တင်တွေ လုပ်ပြနေသော ကေသက်မိုးလျာကို လူလူက ဟောလီဝုဒ်အိုက်တင်နှင့်သာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့် နေမိတော့သည်။

“နင်မေးသမျှဖြေဖို့ ဒီကို ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကေသက်မိုးလျာ၊ နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရေးအရာ လုပ်ပြီး ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုဆိုပြီးတော့လည်း ဖြေရှင်း ချက် မပေးနိုင်ဘူး။ နင့်ဘာသာ ထင်ချင်သလိုထင်။ ငါ

ဂရုမစိုက်ဘူး။ နောက်ကို ငါနဲ့တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့။ နင်နဲ့ငါ မတွေ့ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ တွေ့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။”

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူကို ဒီလို စက်ကွင်းထဲ ဆွဲထည့်တာကတော့ မလူ မတရားဘူး ထင်တယ် ...

ဆီဇာ့ကို ဒီပြဿနာထဲ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။”

“ကေသက်မိုးလျာ ... နင့်ပါးစပ်က တရားတယ် မတရားဘူး ပြောနေရအောင် ဒါ တရားရုံးရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...

ဆီဇာ့ကို ငါ ဆွဲထည့်ထည့် မထည့်ထည့် နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အေး ... ဆိုင်တယ်ထင်လို့ ငါ့ကိုလာပြောနေတယ်ဆိုရင်တော့ နင် လူမှားနေပြီပဲ ...

သွားမယ်၊ နင် ငါ့ရှေ့ ထပ်ရောက်မလာခဲ့နဲ့။”

ပြောပြီးတာနှင့် လူလူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာကာ သူမထံသို့ နောက်ထပ်တစ်ချက်တောင် မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သေတော့မလို မျက်နှာထားနှင့် ကျန်ခဲ့သော ကေသက်မိုးလျာရဲ့မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း မဲ့ပြုံး ပြုံးမိသော်လည်း အားရကျေနပ်သည့်စိတ် ဆိုတာ မဖြစ်ပေါ်သေးပါ။ ဒါဟာ စေ့လုံးရေတောင် မစသေးဘူးဟု ထင်ပါသည်။

(၁၈)

ထိုနေ့က သာယာသော တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းမှာ လန်းဆန်းစွာ နိုးလာသော ဆီဇာသည် နိုးနိုးချင်းမှာ အရင်ဆုံး သတိရမိတာ မြဲတုန်းတလူ ဟူသော မိန်းကလေးကိုပါပဲ။ သောကြာနေ့ညတည်းက သူ့မိဘတွေအိမ် ပြန်အိပ်တာမို့ သူမနှင့် တစ်မိုးအောက်မှာ အတူမရှိဘူး ဟူသော အသိသည် ပိုမိုလွမ်းဆွတ် သတိရစေသလား မပြောတတ်ပါ။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ကိတ်ဖုတ်ပြီး သူမဆီကို ကိတ်မုန့်လက်ဆောင်ပေးဖို့ သူ စဉ်းစားထားသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ သူမဆီ ကိတ်သွားပို့ရင်း အတူကော်ဖီသောက်မည်ဟု ကြိုတင်တွေးတောထားခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီကို မိုးလေးထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာစားရင်း စကားပြောချင်ပါသည်တဲ့။ သူက ဘယ်လို ငြင်းရမလဲ အကြောင်းပြချက်ကောင်း ရှာနေတုန်းမှာပဲ မိုးလေးဆက်ပြောသော စကားကြောင့် ငြင်းဖို့ရာ မစွမ်းနိုင်တော့။

“နေ့လယ်စာ စားတယ် ဆိုတာထက် အဓိကက စကား ပြောချင်တာပါ ဆီဇာ။ အထူးသဖြင့် မိုးလေးနဲ့ မလူအကြား ဆီဇာက ဓားစာခံဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့စကား ပြောမယ်ဆို ဆီဇာ အရောက်လာမယ် ထင်ပါတယ်နော်”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူက မိုးလေးနဲ့အတူ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံဖို့ရောက် လာခဲ့ရသည်။ စိတ်လောနေသဖြင့် သူက အရင်ရောက်ပြီး ဆံယ့် ငါးမိနစ်နေမှ မိုးလေးက ရောက်လာလေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ဆီဇာ”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး”

“တစ်ခုခု မှာစားရအောင်လေ။ အအေးပဲ သောက်တော့မှာ လား”

“အင်း ... ကိုယ် သိပ်စားချင်စိတ် မရှိလို့ပါ။ ပြောပါဦး မိုးလေး၊ မိုးလေးနဲ့ မြဘုန်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ။ ကိုယ်နဲ့မြဘုန်း ပတ်သက်တယ် ဆိုတာရော မိုးလေးက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဆီဇာက မလူကို မြဘုန်းလို့ ခေါ်တာလား”

ဒါက အရေးပါလို့လား ဟူသော ပုံစံဖြင့် သူက မိုးလေးကို ပြန်ကြည့်မိလျှင် သူမက ဟုတ်ပါပြီဟူသော ပုံစံနှင့် လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် တင်ကာ စားပွဲအလယ် သူ့နားရောက်လုနီးနီး တွန်းပို့လိုက်သည်။

သူက မိုးလေးကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဖုန်း ထဲက လေသံလိုလို အသံတစ်မျိုး ထွက်လာသလို မိုးလေးရဲ့နှုတ် ထလည်း စကားသံ ထွက်လာသည်။

“မိုးလေးနဲ့ မလူ ပြောထားတဲ့ အသံဖိုင်ပါ။ နားထောင်ပြီး မှ စကားဆက်ပြောတာပေါ့”

သူက ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ မိုးလေးကိုသာ ခပ်စူးစူး ကြည့်မိသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဖုန်းထဲမှ စကားသံတွေထွက် ထာလေသည်။ နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း သူ့မျက်ခုံးတွေ တျံ့သထက် ကျုံ့လာသည်။ မြဘုန်းရဲ့စကားသံတွေကို နားထောင် ရင်း သူမရဲ့မျက်နှာကို ပြေးမြင်သည့်အခိုက် နှလုံးသားထဲတွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်ရသည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးလိုက်တိုင်း Romantic ဖြစ်ဖွယ် ကိစ္စတိုင်းသည် အခုလို လိုက်မမီသော ပြဿနာအများနှင့် ဆက်စပ်နေလိမ့်မည်ဟု ယောင်လို့တောင် မတွေးမိချေ။

ရှေ့မှ အအေးခွက်မှာ ရေငွေ့တွေ သီးနေတာကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နှလုံးသားမှာလည်း ဇောဈေးပြန် သလို အဲဒီလို အအေးမွန်တွေ ကပ်ငြိသီးထနေမည် ဖြစ်သည်။ ဖုန်းထဲမှ အသံတွေ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူက မိုးလေးကို မော် ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အရိပ်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေမည် ဖြစ်သလို မိုးလေးရဲ့မျက်နှာတွင်လည်း ဝမ်းနည်း ထိတ်လန့်နေသည့် ပုံစံမျိုး ပေါ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာတွေက ဘယ်လိုလဲ မိုးလေး”

“မိုးလေးနဲ့ မလူ ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တည်းက သိခဲ့တာပါ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ ဆီဇာ။ မလူက မိုးလေးထက် နှစ်နှစ်ကြီးပါတယ်။ မလူရဲ့ မောင်ကမူ မိုးလေးနဲ့ ရွယ်တူပါ။ ဉာဏ်ဖုန်းလူဆိုတဲ့ မလူရဲ့မောင်လေးနဲ့ မိုးလေးက အတန်းတူ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ပြီးတော့ ဟို ... အဲဒီအချိန်က သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားမကျ ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း ရှိခဲ့တယ် ...

မလူတို့က ငယ်ငယ်တည်းက အမေမရှိတော့တာပါ။ ဉာဏ်ဖုန်းလူ ခြောက်တန်းလောက်တည်းက သူတို့အမေဆုံးသွားတာပေါ့။ ဉာဏ်ဖုန်းလူက နည်းနည်းဆိုးတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အချိန် ဉာဏ်ဖုန်းလူ တစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဆေးသုံးလာတယ်။ မိုးလေး အိမ်ကလည်း သိတဲ့အခါ ဉာဏ်ဖုန်းလူနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ကင်းကင်းနေဖို့တားတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူနဲ့ မိုးလေး ဝေးသွားတယ်။ သူက ဒါကို လက်မခံဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ မလူတို့အဖေရဲ့ စီးပွားရေးမှာ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတယ်။ နောက်တော့ မလူအဖေ စီးပွားပျက်ပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ သွေးတိုးနဲ့ Shock ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဉာဏ်ဖုန်းလူကလည်း နောက်တစ်လအကြာမှာ ဆေးလွန်ပြီး ဆုံးတယ် ...

မလူရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့မောင်ကို မိုးလေးက ဖြတ်လိုက်လို့ သူ့မောင် သေရတာလို့ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲပြီး မုန်းနေတာပါ။ အပျို လူပျို ရည်းစားထားတဲ့ကိစ္စမှာ တစ်ဖက်လူကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီလို မုန်းကြေးဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ရန်သူတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ ...

မိုးလေးတို့ရဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မှုက ဒီလောက်ပဲ ဆီဇာ။ မိုးလေး စိတ်ထဲမှာ မလူဟာ ဆီဇာအနားကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

သူက သွေးရူးသွေးတမ်း ပြောရင်း လုပ်မိလုပ်ရာ ရှေ့မှ အအေးခွက်ကို မော်သောက်မိသော်လည်း မျက်လုံးထဲတွင် မြဘုန်းရဲ့ အပြုံးမိုက်မိုက်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး တစ်ဖက်တင်ကွေးပြီး ပြုံးတတ်သူ သူမဟာ တကယ်ပဲ သူ့အနားကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလား။ သူ့အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လာရောက်တိုက်ဆိုင်တာသည် တကယ်ပဲ ဖန်တီးမှုတစ်ခုလား။ ဝေခွဲမရစွာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ထင်ရင် ဆီဇာတာသာ မလူကိုမေးကြည့်ပါ။ မိုးလေးက စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားမှုကို ဖွင့်ပြောပြရုံ ဆီဇာကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရုံပဲ ရှိမယ် ...

သူ့ကို မိုးလေး မေးခဲ့တာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ ပြန်မဖြေရှင်းဘူး။ ကျန်တာကတော့ ဆီဇာ အပိုင်ပဲလေ။ မိုးလေးက ပြောပြသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

တိုးတိတ်စွာ အဆုံးသတ်လိုက်သော မိုးလေးရဲ့စကား သံအဆုံးတွင် သူက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကို ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်မိသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ဘဝကို နာကြည်းချက် ဒဏ်ရာများဖြင့် မြင်တတ်သော မြဘုန်းရဲ့ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဘယ်လိုတွေ့များ ရှင်သန်ဒဏ်ရာရခဲ့တာလဲ မြဘုန်းရယ်။

“သူ့မောင်ကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ပဲ မိုးလေးကို အဲဒီလောက် မုန်းသွားစရာ အကြောင်းရှိလို့လား”

“မိုးလေးလည်း အဲဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း မေးခွန်းထုတ်နေမိတယ် ဆီဇာ။ မလူ ... မိုးလေးကို ဒီလောက်မုန်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ထင်တာပဲ။ မည်းမည်းမြင်ရာရမ်းပြီး သေးသေးကို ကြီးကြီးဖြစ်အောင်ချဲ့ပြီး မုန်းရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့လေ ...

မိုးလေးနဲ့ မလူဟာ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ဘဝကံအကျိုးပေးချင်းကတော့ ခြားနားတယ်။ မိုးလေးက မိဘစုံလင်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပညာသင်ခွင့် ရတဲ့အချိန်မှာ မလူက ရုန်းကန်ရတဲ့ အနေအထားတွေရှိခဲ့တယ်။ သူ့အဖေ ဆုံးသွားတာ၊ မလူတို့ စီးပွားပျက်သွား

ပြီး အိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းလိုက်ရတာ၊ ဉာဏ်ဖုန်းလူ ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးနဲ့ မလူ တစ်ယောက် လောကဓံကို တော်တော်ရင်ဆိုင် ခံစားခဲ့ရမှာပါ ...

ဒီအခြေအနေထိ သူ့ဘဝ ဒီလိုပြန်ဖြစ်လာအောင် သူ အများကြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ဘဝနာခဲ့ရတယ်။ သူ ပေးဆပ်ရင်းနှီးခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က မိုးလေးကို ရှိသင်တဲ့ အမုန်းထက် ပိုမုန်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မိုးလေးရဲ့စကားအဆုံးတွင် သူက ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လေသည်။ သူ့ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“အိုခေပါ မိုးလေး။ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆီဇာ”

“ပြော ... မိုးလေး”

“မိုးလေး တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ ဖြေပေးမလား”

သူက မေးလေ ဟူသော သဘောဖြင့် မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ မိုးလေးထံမှ စကားသံ ချက်ချင်းထွက်မလာ သေးဘဲ ချိတ်ချိတ် စဉ်းစားနေဟန်ရှိပြီးမှ ...

“မလူကို ဆီဇာ ချစ်နေပြီလားဟင်”

“ကိုယ် မသိဘူး မိုးလေး”

www.burmeseclassic.com

တစ်စုံတစ်ခု ထပ်ပြောမည်ဟန် ပြင်နေသော မိုးလေး
ရဲ့နှုတ်ခမ်းမှ စကားစတို့ ထွက်ကျမလာခင် သူက လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဘဝကို ရိုးစင်းစွာ ဖြတ်သန်းချင်ပြီး အချစ်တစ်ခုကို
ရိုသားစွာ ရင်ခုန်ချင်သည့် သူ့အတွက် ကံကြမ္မာက တကယ်ပဲ
စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်စေချင်ခဲ့သလား ဆိုတာလေ။

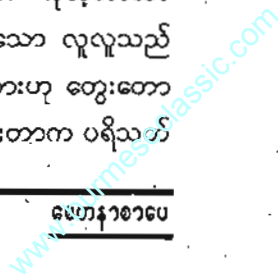

(၁၉)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ဘုံရင်ကလည်း အသုံးမကျလိုက်ပုံများ
ဒီမိန်းမ ခြယ်လှယ်သမျှ ခံနေရရောလား။ အင်း ... ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဘာလှိုင်းကြီး ခြယ်လှယ်နိုင်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်
ပါ့မလဲလေ။ စွမ်းအားတစ်ခုနဲ့ ခြယ်လှယ်တာပေါ့ ...

အချစ်စွမ်းအားနဲ့ ခြယ်လှယ်တာပေါ့။ ဪ ...
အချစ် ... အချစ် ... Power ရှိတဲ့သူကိုတောင် အချစ်နဲ့
ခြယ်လှယ်နိုင်စွမ်းရှိရင် အချစ်ဆိုတာ King Power ထက်
တောင် အင်အားကြီးတာပဲကိုး”

MRTV-4 မှ လာနေသော မာယာနန်းတော်ဇာတ်
လမ်းတွဲကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ
ထင်မြင်ချက်တွေကို အသံထွက် ရေရွတ်နေမိသော လူလူသည်
ကိုယ့်မှပဲရော အဲဒီလောက် အချစ်ပါဝါ ရှိသလားဟု တွေးတော
မိသွားသည်။ တွေးမိလျှင် ချက်ချင်းသတိရသွားတာက ပရိသတ်

များ သိရှိပြီးတဲ့အတိုင်း ဆိုသလိုပါပဲ။ ဟိုတစ်ယောက်နှင့်မတွေ့ရတာ မတွေ့ဆိုတာတောင်မှ ဖုန်းလေးသော်မှ စာတိုမတ်ဆေးလေးတောင်မှ အဆက်အသွယ် မရခဲ့သည်မှာ သောကြာနေ့ညထစတင်၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ ယခု အင်္ဂါနေ့ညထိအောင်ပါပဲ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ရက်ခြား တစ်ခါလောက် သူ့ဆီက ဖုန်းကို လက်ခံရရှိသော်လည်း ခုတော့ ငါးရက်မြောက်သည်အထိ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသောအခါ ...။

လူလူက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး လမ်းလျှောက်ကာ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ နေမကောင်းလို့များလားဟု စဉ်းစားမိ၍လည်း ပါသည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ Password ဖြေပြီးမှ အို ... မဆက်သေးပါဘူးလေဟု တွေးမိပြန်သည်။ တကယ်ဆို သူ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် တောင်မှ မတ်ဆေးလေးတစ်စောင် ပို့လိုက်သင့်တာပေါ့နော်။ ဒါဆို ကိုယ်က ဖုန်းဆက်လို့ ကောင်းဦးမည်။ ခုတော့ ဘာမှ အဆက်အသွယ်မရှိသည့် ခဏလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်က သတိရသည့်စိတ်နှင့် ဆက်သွယ်သည်ဟူသော အဖြစ်ကိုလည်း မလိုလားသေးပြန်ချေ။ ဒီလို ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေဆဲမှာပဲ ဖုန်းက Ring သံ ထွက်လို့ လာလျှင် ဆတ်ကနဲတောင် တုန်သွားရသည်။

အို ... ဘုရားသခင်။ သူ ဆက်ခေါ်နေသောဖုန်းပါလား။ သူ့ဆီကို သတိရစွာ ဆက်ရမလား မဆက်ရဘူးလား

ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတုန်းမှာ သူက ဆက်လာတာလေ။ လူလူသည် ဖုန်း Screen ကို ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး တက်လာအောင်ပင် ဖျော်လာရသည်။ ကိုယ့်သတိရစိတ်တွေ သိပ်ပြင်းပြနေလို့ သူ့ထဲက ဖုန်းဝင်လာသည်ဟူသော အသိက နှလုံးသားကို ကြည်နူးတုန်ခတ်စေသည်လေ။

“ဟယ်လို”

လူလူ့ခမျာမှာ နှလုံးသားကို လက်နဲ့ဖိပြီး တည်ငြိမ်သောအသံဖြစ်အောင် မနည်းထိန်းချုပ်ပြီး ထူးရလေသည်။

“ကျွန်တော် ဆီဇာပါ မြဘုန်း”

“ဪ ... သိတယ်လေ။ ဒီမှာ ရှင့်နာမည် ပေါ်နေတဲ့ ဟာပဲ”

သူလည်း ကိုယ့်လို အယောင်ယောင် အမှားမှား ရင်ခုန်နေလား ဟူသော စိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြုံးရသည်။

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပေါ့”

“Garden ထဲကို ခဏဆင်းခဲ့လို့ ရမလား”

“Garden !”

လူလူက ယောင်ယမ်းပြီးတောင် နှုတ်မှရေရွတ်မိသွားသည်။ လူလူတို့ကွန်ဒိုဟာ ရေကူးကန်၊ ကလေးကစားကွင်းနှင့်အတူ ခြေခင်းလက်ခင်း လမ်းလျှောက်စရာ ဥယျာဉ်အသေးစား

လေးပါ။ ပါဝင်လေရာ တချို့တွေက Garden မှာ လမ်းလျှောက် သူကလျှောက်၊ ခုံတန်းလျားလေးမှာ စကားပြောကပြောနှင့် အပန်း မြေကြသော နေရာဖြစ်သည်။

အခု သူက လူလူ့ကို Garden ထဲ ချိန်းသည်ဆို တော့ ...။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်တောင် ခုန်လာရလေသည်။ လူလူ့အက်က ရင်ခုန်သံနှင့် တိတ်ဆိတ်နေတုန်းမို့ သူ့ထဲက စကားသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“မြဘုန်း ... အိုခေလား။ မအားဘူးလား။”

“ဟင် ... ဪ ... အားပါတယ်။ ဟို အခန်းချင်းကပ် နေတာကို Garden ထဲကိုခေါ်လို့ နည်းနည်း ... အဟင်း အံ့ဩနေတာ”

“ညကိုးနာရီကျော်နေတော့ မြဘုန်း အခန်းကို လာရမှာ အားနာလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခုနကပဲ အပြင်က ပြန်ရောက်တာဆိုတော့ အောက်မှာပဲ ရှိနေလို့။”

“အိုခေပါ ... ကျွန်မ ဆင်းလာခဲ့မယ်”

လူလူက ဖုန်းချပြီးနောက် လေတစ်ချက်ပင် ချွန် လိုက်သေးကာ ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်ထဲကြည့်လိုက်သည်။ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသော အိမ်နေရင်း စပန့်ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည် မို့ ဒီအတိုင်းဆင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဟူသော စဉ်းစားချိန်က တစ် မိနစ်ကြာမည် ထင်သည်။ နောက်တော့ စဉ်းစားနေတာက ပိုကြာသဖြင့် တိရုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကောက်စွပ်

လိုက်တာက ပိုမြန်သွားလေသည်။ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်တင်ကာ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လျက် Lift နှင့် ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသော ရင်အစုံသည် သူ ကိုယ့်ကို ဘာစကားမျှ မပြောမလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရသည်။ မတွေ့ရတဲ့ ရက်တွေမှာ ဖုန်းတောင်မဆက်၊ မတ်ဆေလေးတစ် စောင်သော်ကိုမျှ မပို့ဘဲ ညကိုးနာရီကျော်မှ Garden ထဲမှာချိန်းသော သူ့အပြုအမူဟာ ဘယ်ကို ရည်ရွယ်နေပါသလဲနော်။ လူလူက အောက်သို့ရောက်လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေရင်း Garden အနားသို့ ရောက်လာသည်။

နောက်မှ ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် လူက ဆတ် ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“မြဘုန်း”

“ဟင် ... ဪ ... အဟင်း”

လူလူက ဘာရယ်မဟုတ် လက်မောင်းလေးကို ပွတ်ကာ ရယ်ရင်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်သလိုနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“အိပ်ရာဝင်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... TV ကြည့်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ ရင်တောင် ပျောက်နေတယ်နော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ မိဘာအိမ် ပြန်နေလို့ပါ။”

လူလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း အသာဖြူ
 နေမိရာမှ သူ့ကို မသိမသာ ချောင်းကြည့်မိလျှင် သူက တစ်ခုခု
 ပြောဖို့ရာအတွက် တစ်နေရာရာသို့ အကြည့်က ရောက်နေသော်
 လည်း စိတ်ကရောက်မနေသည့်။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နှင့် မကပ်သည့်ပုံ
 မျိုးတွေ့ရသည်။ ဘုရားရေ ... သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူ့ကို
 ဒီလိုတွေ့တွေ့ဝေဝေ ပုံစံမျိုး ချီတုံချတုံပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး
 သဖြင့် ထူးဆန်းနေရလေသည်။ အခါများစွာက သူ့ကိုတွေ့ခဲ့
 သော ပုံစံသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တက်တက်ကြွကြွ ပုံစံဖြစ်ပြီး
 လူကို တည့်တည့်ကြည့်လာသော အကြည့်တွေမှာလည်း ချိုမြိန်
 သည်။ သူနှင့်ကိုယ်သည် အပြုံးချင်း ဖလှယ်လျက် Link အခြေ
 ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သူ ဘာတွေ အနေကျပ်နေပါလိမ့်။
 ကိုယ့်ကိုများ ဖွင့်ပြောတော့မလို့လား။ အဲဒီလို တွေးမိသွားသော
 အခါ လူလူရဲ့ရင်ခုန်သံတွေမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြံ့၍ လာလေသည်။

တကယ်ကိုပဲ Propse အလုပ်ခံရတော့မည့် မိန်းက
 လေးတစ်ယောက်ဟာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသလား
 မသိတတ်တော့ပါ။

“မြဘုန်း”
 “ရှင် ... ဟင်”

သူ့ထံမှ တိတ်ဆိတ်ပြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာသော
 အသံဖြစ်သဖြင့် လူလူမှာလည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။
 ကျွတ် ... ဒီလူကလည်းကွာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလိုက်တာ။

“မြဘုန်းကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”
 ဟယ် ... သေတော့မှာပဲ ဒီလူ။ အဲဒီလိုကြီး စိတ်
 ဆိုးမှာလား။ ဘာလား မေးစရာလား။ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို
 စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာကို။ သူကလည်း
 အတွေ့အကြုံ မရှိတာလား။ ငါကပဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လွန်းတာ
 လား။ ပြောရရင်လည်း လူလူဟာ ဒီနေ့အထိ နဖူးတွေ ဒူးတွေ
 ချစ်ခြင်းကို မခံစားဖူးသေးသလို ရေရေရာရာ ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းဆို
 တာကိုတောင် အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုစိတ်
 ဝင်စားသူတွေ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သူတွေ ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း
 ဘယ်သူ့ကိုမှ ယောင်လို့တောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့သည်မို့ ဒီလို
 နှစ်ဦးသား တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် အချိန်ဆိုတာ ဘဝမှာ တကယ်ကိုပဲ
 မရှိခဲ့ပါချေ။

“ရှင် ပြောမယ် စကားက စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်နေလို့လား”
 “ဒါကတော့ မြဘုန်းအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

ကျွတ် ပြဿနာပဲ။ ပြောမယ်အရေးကို မပြောဘူး
 ကွာ။ လူလူက သူ မမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းကို ကျိတ်ကိုက်မိသည်။

“မြဘုန်း”

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု အပြီးသတ်ချလိုက်ပုံဖြင့်
 ခေါ်လိုက်လျှင် လူလူမှာ ဆတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။
 သူခေါ်မှတော့ ကိုယ်လည်း စိတ်တင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို တည့်
 တည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

ကဲ ... တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်ရော ကျွန်မတော့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်။

“မြဘုန်း ... ကျွန်တော့်အနားကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“ဘာရယ်”

မြန်မာစကားကို အနားနား ကပ်ပြောကာ ပီပီသသ ကြားလိုက်သော်လည်းပဲ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းဆိုတာ နားလည်ဖို့ခက်သော အခြေအနေတွေလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

“ဆောရီး ! ကျွန်တော် မေးချင်တာက ကျွန်တော့်ကို တိုက်ဆိုင်ပြီး သိခဲ့တာလား။ အစတည်းက သိနေပြီးသား လား ဆိုတာကို သိချင်တာပါ”

လူလူက သူ့ကို နားမလည်စွာ ပြူးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ပြူးကြောင်ကြည့်ရင်းနဲ့မှ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း နားလည်သဘောပေါက်လာသည်မှာ သူသည် ကိုယ့်ကို Propose လုပ်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာပင်တည်း။ သူ့စကားကို ဦးနှောက်ထဲမှ သွေးကြောချွန်တွေ ပေါက်ထွက်မတတ် တဖြစ်ဖြစ်မြည်အောင် စဉ်းစားပြီးသော အခါ သူ ဘာပြောချင်တာလဲ ဆိုတာကို မဝေးသော လူလူမှာ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားလေသည်။ ထို့နည်းတူစွာ တစ်လက်တည်း ခံစားလိုက်ရတာကတော့ အရှက်တဖြန်းဖြန်းကွဲအောင်

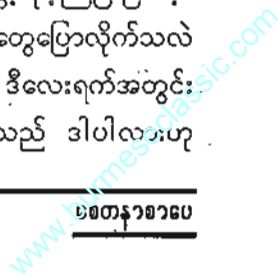
ရှက်ရွံ့ခြင်းပင်တည်း။ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်ရသော အရှက်နဲ့တင် သေလို့ရနေပြီဖြစ်သည်။ သေစမ်းမြဲဘုန်းတလူ ကိုယ့်ကို သောက်ဖောင်းထုမယ့် ယောက်ျားလား။ Propose လုပ်မယ့် ယောက်ျားလား ဆိုတာတောင် မခွဲခြားတတ်တဲ့အထိ နင် ယွန်နေခဲ့တာပါလား။

ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်လည်း နော်။

“မြဘုန်း ... ကျွန်တော်မေးတာ နားလည်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ဪ ... ငါ့ရဲ့ သွေးပျက် အရှက်သည်ထန်နေသော မျက်နှာဟာ သူပြောသလို နားလည်သွားတယ် မဟုတ်လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် ပြုယုဂ်ပေါ့နော်။ ကိုယ့်ဘာသာ အရှက်ရခြင်းနှင့် အတူ ဒေါသတွေ တထောင်းထောင်း ထလာတာကိုတော့ သူက သတိပြုမိမိမိမိပုံ မပေါ်ပါ။ သူ သိချင်သော အဖြေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး စောင့်နေဟန်ရှိသည်။ ဟက် ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တက ဒီလောက်ကြီးမှန်း ဒီလူညံမဟာ ဘာလို့များ ကြိုမသိခဲ့တာပါလိမ့်နော်။

ဆီဇာနှင့် ကေသက်မိုးလျာ တွေ ဆုံခဲ့ကြပြီးပြီပေါ့။ ကေသက်မိုးလျာ တစ်ယောက် သူ့ကို ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ တော့ လူလူ မသိနိုင်။ သိနိုင်သည်ကတော့ ဒီလေးရက်အတွင်း သူ ပျောက်ဆုံးနေသည့် အကြောင်းအရင်းသည် ဒါပါလားဟု

တွေးမိသွားရသည့်အခါ ထိုလေးရက်တာမျှတွင် သူ့အပေါ်လွမ်းဆွတ်သတိရစိတ်အား ပြင်းပြင်းပြပြ နာကြည်းရလေသည်။

သူက လူလူ့ဆီက အဖြေကို ပြောလေဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်လုံးမှ စကားပြောနေသည်။ အင်မတန် စိတ်တိုစိတ်ဆတ်ကာ ဒေါသကြီးတတ်သော လူလူမှာလည်း သူ့ကိုပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးရှာမရအောင်ပင် ဒေါသသွေးက ဦးနှောက်ကို တဒိတ်ဒိတ်တိုးလျက် ရှိလေသည်။ ပြောဖို့ပြင်ဆင်နေသော ပါးစပ်မှာ ဒေါသကြောင့် ဘာစကားမှ ထွက်မလာတာကို တစ်ဖက်ကလည်း အမှန်တရားအတွက် ပြောစရာစကား မရှိဘူးဟု ထင်နေပုံရသည်။

“မြဘုန်း”

လူလူသည် ကိုယ့်ဘာသာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ပြီး ထွက်လာသော ဒေါသတွေကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေါက်ကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးဟူသော သတိတရားဖြင့် အမြန်မျိုချနေရသည်။ သူ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားရဦးပေမည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါလား”

“ကေသက်မိုးလျာကိုတောင် မဖြေခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို ရှင်မေးရင်တော့ ကျွန်မက ဖြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာလား”

“အမှန်တရားကိုတော့ ရှင်းပြသင့်တယ် မဟုတ်လား”

‘လူလူက သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဟက်ခဲတောင်ရယ်မိလေသည်။’

“ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

သူက လူလူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ကိုဖြင့် မျက်မှောင်ကြိုက်ကြည့်သည်။ လူလူကလည်း သူ့ကို မိုက်ကြည့်ခေါ်မလား၊ ပေစောင်းစောင်းအကြည့် ခေါ်မလား ထိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဘာကို စိတ်မဝင်စားတာလဲ”

“ရှင်တို့တွေ ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်မြင် ယူဆသလဲဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတာမျိုး ရှင်တို့ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ် ...”

ရှင်အနားကို ကျွန်မက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရောက်လာခဲ့တယ်လို့ ရှင်ထင်စရာ ရှင်မှာအကြောင်းရှိရင် ရှင်ထင်လေ။ ရှင်သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်မကြီးနဲ့လို့တော့ မပြောတော့ပါဘူး ...

ရှင် တစ်ခုသိထားဖို့က ကျွန်မ လူတွေရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ဂရုစိုက်တတ်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ရှင်နဲ့ ကေသက်မိုးလျာ တွေဆုံစကားပြောပြီးကြရောပေါ့။ သူ ရှင်ကို ဘာတွေပြောလိုက်လဲတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အေး ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်မအကြောင်း မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေပြောလိုက်လဲ၊ ကျွန်မရှင်းပြချင်လို့ပါ ဆီစာရယ် (ညောင်နာနာလေသံဖြင့်) ဆိုပြီး ရှင်ကို တခုတခုရမေးနေမှာလည်း မဟုတ်ဘူး ...

ရှင် ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်”

လူလူရဲ့ စကားအဆုံးတွင် သူ့မျက်နှာကလည်း သွေးရောင်လွှမ်းသွားလေသည်။ ခြောက် ... ဟော် ... ဟော် ... ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မျက်နှာပုံကို ကြည့်ရထောက်တော့ သူလည်းပဲ လူလူရဲ့ ဖြေရှင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိထားသည်ပေါ့နော်။ အလှည့်ကျ မနွဲ့လိုက်နဲ့ ဆီစာရေ။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ဘူး”

သူက လူလူ့ကို နားမလည်သော၊ စိတ်ပျက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူလူက ဆက်ပြောမိသည်။

“သိလား။ ကျွန်မကို လူတွေနားလည်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ဘူး။ ပင်ပန်းလို့။ လူတွေဆီက မျှော်လင့်ချက် တွေထားရင် ရူးပြီးသေသွားမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကို ဘယ်သူနားလည်လည် မလည်လည် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး။ လောကမှာ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားရတာ။ ကိုယ် ရပ် တည်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားရတာ ...

ကိုယ့်မှာမရှိရင် ဘယ်သူမှ လာမကျွေးဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုပါဆိုပြီး ဖြေရှင်းချက်တွေ ထုတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲ။ စကားအကုန်ပဲ”

ပြောပြီးတာနှင့် လူလူက သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားတုန်

ယင်စိတ်ဖြင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားမိလေသည်။ Lift ထဲ သို့ရောက်လျှင် နံရံကမှန်မှာ ပြန်မြင်ရသော ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ကြည့်ကာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ Propose ရူး ရူးခဲ့သောအဖြစ်ကို သွေးရူးသွေးတမ်း ပြန်ရယ်မိသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

(၂၀)

“ကျုပ်တော့ ရှင် အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ပါဘူးဟယ်။ ဒီလိုလုပ်တော့ ပိုဆိုးသွားမယ် လို့ မထင်ဘူးလား။”

KFC ကြက်ပေါင်ကို လက်နှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်ဆွဲနေသော လူလူမှာ စိမ်း မေးသော မေးခွန်းကို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေသေးဘဲ လျှာပေါ်မှာ စိမ့်ဝင်ပျော်သွားသော ရျှံမြဲနူးညံ့ နေသည့် ကြက်အရသာကို အပြီးထိရောက်အောင် ခံစားနေလိုက် သေးသည်။ ခံစားနေရင်း မျက်လုံးကလည်း အပြင်မှာဖြတ်သန်း သွားလာနေသော မိတ်ကပ်လိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခြင် သောအခါ ဟင်းခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

စိတ်ကူးပေါက်ရာ ထလုပ်တတ်သော တွဲဖက်ညီ သည့် လူလူနှင့် စိမ်းမှာ KFC ကြက်ကြော် စားချင်လိုက်တာ၊ Starbucks Coffee သောက်ချင်လိုက်တာ ပြောပြီး၊ ကဲ ... ကြာ

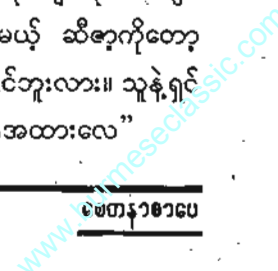
တယ် သွားကြရအောင်ဆိုကာ အင်္ဂါနေ့မှာ အာရုံနောက်စရာ ကိစ္စ ကြုံသောအခါ လူလူသည်လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ် အောင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ခရီးကိစ္စ စီစဉ်ပြီး ကြာသပတေးနေ့မနက် Fight ဖြင့် ဗန်ကောက်သို့ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့မှ ပြန်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ရုံးမှာ သူဌေးပြီးလျှင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သော လူလူအတွက် သူဌေးကလည်း ပေကျင်း ပြန်ရောက် နေသဖြင့် အေးရာအေးကြောင်းပါပေ။ ခုလည်း ရောက်တာနှင့် ဟိုတယ်မှာ အထုပ်ချကာ Central World ထဲတွင် ကြက်ကြော် လာကိုက်နေကြလေသည်။

လူလူ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကိုသိသော “စိမ်း” မှာ လည်း ရန်ကုန်မှာတည်းက ဘယ်လိုမေးမေး မေးမရခဲ့ပေ။ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှသာလျှင် အကြောင်းစုံကို သိရတာ ဖြစ်လေ သည်။

“ဘာကို ပိုဆိုးရမှာလဲ”

အာလူးချောင်းကြော် တစ်ခုကို ချီလီဆော့ထံနှင့်တို့ ရင်း ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မေးသော လူလူကို စိမ်းက မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဆိုးတာပေါ့။ ရှင် ကေသက်မိုးလျာကို ထင်ချင် သလိုထင်လို့ ပြောတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ဆီဇာကိုတော့ အဲဒီလို သွားပြောတာ ပြဿနာ မရှိနိုင်ဘူးလား။ သူနဲ့ရှင် က အကြင်နာလက်တစ်ကမ်း အနေအထားလေ”

“ဟက် ... ဟက်”

မိမိမ်းရဲ့ ပြောတတ်လွန်းသော အကြင်နာလက် တစ်ကမ်း ဆိုသည့် စကားကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် လူလူက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။ အကြင်နာလက်တစ်ကမ်း မဟုတ်ဘဲ အကြင်နာလက်တစ်ကမ်းလို့ ထင်ခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ပါမည်။ စိမ်းကို တော့ ဘာမှရှက်စရာမလိုသည့် ညီအစ်မလို ဖြစ်နေသဖြင့် မခြင်း မချန် ရင်ဖွင့်မိသည်။

“အဲဒီတုန်းက ငါဘာသာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဖိုးသိုးဖတ်သပ် ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုယ်ထင်သလို Propose မဟုတ်တာရော၊ ငါ့ကို မယုံသင်္ကာ၊ စစ်ဆေးရေး မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တာကို ရော မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး မာနနဲ့ အဲဒီလို တုံ့ပြန်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သွေးအေးသွားတဲ့အချိန်မှာ သေချာပြန်စဉ်းစား လိုက်တော့ ငါ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံဟာ အမှန်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်”

“လင်းစမ်းပါဦး”

“နင် စဉ်းစားကြည့်။ ကေသက်မိုးလျာကို ငါက ထင်ချင် သလိုထင်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကို အဲဒီဟာမက ဆီဒုကို သွားပြောတာမျိုးလည်း လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ အသံမမ်းတာ လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ် ...

ထားပါ ... အဲဒါကို။ ဆီဇာက လက်ခံတယ်ပဲထား ဦး။ သူ ငါ့ကို အဲဒီမျက်နှာပေး အဲဒီပုံစံနဲ့ မေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲဒီလိုမေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ကို ငါက ဟုတ်ပါတယ် ဆီဇာရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်အနားကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးညော် (ညောင်နာနာအသံ တမင်လုပ်ပြန်၍) ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရင် ငါ သေပြီ စိမ်း ...

ငါ့ကို အတ္တကြီးတယ် ပြောချင်ပြော၊ ကိုယ့်အပေါ် မှာ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးရှိမှန်း မသိဘဲ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အောက်စည်းကတော့ အညံ့မခံဘူးလေ”

“နို့ ... ဒါဖြင့်ရင် အထက်စီးကရော ရှင်အနားကို တမင် ရောက်လာစရာလား ဆိုပြီး ဘာလို့ မဖြေရှင်းခဲ့လဲ”

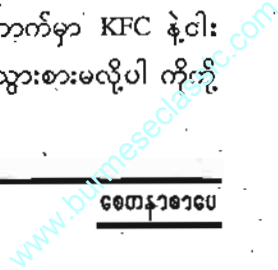
“ဟဲ့ ... ဖြေရှင်းတာက အထက်စီး မဟုတ်ဘဲ အောက် စည်းဟဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သိချင်နေတာက ငါ ဝန်ခံမလား ငြင်းမလားဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ငါက အဲဒီနှစ်ခု လုံးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာ”

“အချေပေါ့။ နင်တို့ကို အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေရှင်းချက် ပေး မနေဘူးဆိုတဲ့ အတာပေါ့”

“Right”

“ဒါဆို ... ရှင် ဗန်ကောက်ကို ထွက်လာတာ သူ မသိဘူး ပေါ့”

“ဟဲ့ ... သိစရာလား။ မီး ဗန်ကောက်မှာ KFC နဲ့ငါး ဆနယ်ကင်(ငါးဆားနယ်အကင်) သွားစားမလို့ပါ ကိုကို ဆိုပြီး ငါက ပြောခဲ့ရမှာလား”

“ဒါဆို နင်တို့ Sunday ညတည်းက တွေ့ပြီး ထပ်လည်း အဆက်အသွယ် မရှိကြတော့တာပေါ့။”

လူလူက ဟုတ်တယ် ဟူသော သဘောဖြင့် ကြက် တောင်ပံကို လှမ်းကိုင်ရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် လက်ကို တစ်သျှူးနှင့် ပြောင်စင်အောင်သုတ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... Selfie ရိုက်မယ်။ ရုပ်ပြောင်မယ်။ Check in ဝင်မယ်။ လူသောက်ညင်ကတ်အောင် စာသားရေးဟယ်။ ဗန်ကောက်ကို KFC လာစားတယ်လို့ ငါးဆနယ်ကင်(ငါး ဆားနယ်ကင်)လာစားတယ် ဆိုပြီး Facebook တင်မယ် ဟေ့။ မုန်းသောသူများ ပိုမုန်းပါစေတည်း ... ဟား ... ဟား။”

“ရှင် ဒီလိုရယ်နိုင်တာ ကောင်းလိုက်တာဟယ်”

စိမ်းက အတည်ပေါက်ဟန်ဖြင့် ဆွေးဆွေးလှလှ ပြောလျှင် လူလူ မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ တည်သွားသည်။ တည်သွား သလို ရင်ထဲမှာလည်း နာတော့ နာကျင်ရသားပဲ။ နာကျင်ရမှာပဲ လေ။ ကိုယ် ခံစားနေရတာက အချစ် မဟုတ်သေးဘူးဆိုရင်တောင် သူ့စိမ်းယောက်ျားအပေါ်မှာတော့ ပထမဆုံး ထားရှိမိတဲ့ အတွယ် အတာ မဟုတ်လား။

လူလူက မဲဖြူးတစ်ချက်နှင့် ပြောမိသည်။

“ငိုချင်ရင်တောင် ရယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ဟာ။ ငါ့ဘဝမှာ အဆိုးရွားဆုံး အချိန်တွေနဲ့တောင် ရင်ဆိုင်ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသေးတာပဲ ...

ကုန်းကောက်စရာ မရှိတဲ့ အနေအထားကတောင် ဒီလိုအခြေအနေထိ ရောက်လာအောင် ပြာပုံထဲက ထ၊လာ ခဲ့သေးတာပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဝမ်းနည်းစရာ ကြုံလာခဲ့ရင် တခြား ထူးထူးခြားခြား ဘာနဲ့မှ ဖြေစရာ မလိုဘူး။ အရင်က အကြောင်းတွေလောက် အခြေအနေ ဆိုးနိုင်တဲ့အချိန် ရှိဦးမလားဟာ။ အဲဒါတွေတောင် ငါ ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ခဲ့လဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဖြေမှာပေါ့။”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အရင်ကပြဿနာ တွေနဲ့ မတူဘူးလေ။ ဒါက နှလုံးသားရေးရာကိစ္စလေ” “နှလုံးသားရေးရာလိုလည်း ပြောလို့မရသေးပါဘူးဟာ။ နှလုံးသားရေးရာလို ဆိုဦးတော့ ငါ့အခြေအနေက ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ် စိမ်း။”

စိမ်းက လူလူ စကားကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးမောနားထောင်နေသည်။ လူလူကတော့ ကြက်တောင်ပံကို တစ်ကိုက်ဆွဲကိုက်ကာ ဝါးရင်းမှ ...

“ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ငါ့ကို အများကြီး နားလည်ပေးနိုင်ရမယ်။ နင်လည်း သိပါတယ်။ ငါ့အကြောင်းကို လူတွေ ဘယ်လို သွားပုပ်လေလွင့်ပြော

ကြလဲ ဆိုတာ။ ငါ့လို မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဒီလိုပြည့်
စုံလာတာ ခမ်းခမ်းနားနား နေရတာကို ငါ့အရည်အချင်း
ကြောင့်လို့ မမြင်ဘဲ သူ့ဌေးမယားငယ်ပဲလို့ မြင်နေကြတာ
လူတစ်ရာမှာ ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိတယ်လေ ...

အမှန်တရားဆိုရာ ငါ့ရယ် သူ့ဌေးရယ် လူလူချင်း
စာနာတတ်တဲ့ လူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ ငါကလည်း အဖက်လုပ်ပြီး လူတကာကို လိုက်ရှင်း
ပြနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ခုလည်း ဒီလိုပဲလေ ဆီဇာ
တိုးဘုန်းဝေ ငါ့ကို ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်။ ငါ့အရေး
ရာလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် သူ
နောက်ဆုတ်သွားလည်း ကျေနပ်တယ် ...

ဒီလောက်လေးနဲ့တောင် ငါ့အပေါ် နားမလည်နိုင်
ရင် သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ကောလာဟလ
တွေကို သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ...

အေးဆေးပါဟာ ထားလိုက်စမ်းပါ။ မြွေမှန်ရင်
တွင်းဝင်ဖြောင့်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ကဗျာမဆန်တဲ့စကား
ပေါ့။ ဒီထက် ကဗျာဆန်ဆန် ပြောရရင်တော့ သူ့သာ ငါ့
ကို တကယ်ချစ်နေရင် ရပ်တန့်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။
ဆီဇာကို ငါ သဘောကျပေမယ့် သူ့ကိုရရင် တစ်လောက
လုံးကို မော်ကြည့်နိုင်ပြီ ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုမရလည်း ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ငါ့ဘာသာ နှလုံးသွင်းပြီးသားပါ ...

သူ့အနားမှာ ကပ်တွယ်ပြီး ရှိနေရတာမျိုးထက်
သူကသာ လာကပ်တွယ်ပြီး အတူရှိနေတာမျိုးကိုပဲ ငါကလို
လားတာ။ ဒါကြောင့် အဖြူအမည်း သဲကွဲအောင် စွန့်စားမှု
တစ်ခု လုပ်လိုက်တာပဲ စိမ်း ...

ကဲ ... နက်ဖြန်လည်း ဖူးခက်မှာလန်းဖို့ ဖက်ရှင်
အလန်းစားတွေ လိုက်ရှာကြဖို့”

“အိုးခေ ... ကျုပ်တော့ ရှင်ဇာတ်လမ်းကို အကြီးအကျယ်
စိတ်ဝင်စားပြီ လူမရေ”

လူလူလည်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သူ ဘာဆက်လုပ်
မလဲ သိချင်သည်။ ကိုယ်ကတော့ ဘာမှဆက်လုပ်စရာမလို။
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီအချိန်မှာ ဘာမှဆက်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်
နေတာက အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

(၂၁)

Lu Lu Phenix ဟူသော အကောင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ကြက်ပေါင်ကိုက်တော့မည့် ပုံစံဖြင့် ဗန်ကောက်က Central World Shopping Mall ကြီးမှာ Check in ဝင်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်တင်ထားသောပုံကို Facebook မှာ တွေ့လိုက်ရလျှင် သူက ဟက်ခဲတောင် ရယ်မိသွားရသည်။ ဘာကိုနာကျင်မှန်းမသိ နာကျင်ကာ ရင်ထဲမှအသံ အက်ခဲတောင် ကြားလိုက်သလိုလိုပါပဲ။ ဒီလိုအနေအထားကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ဒီအနေအထားကို မကျေနပ်ချက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဆိုလျှင် သူဟာ ဆရာဝန်နှင့် စစ်ဆေးဖို့ လိုနေပြီလား မသိတော့ပါ။

မြဘုန်းတလူ ဆိုသော မိန်းကလေးကို စတွေ့တည်းက Charming ဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ရပြီး မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ရင်းနှီးပတ်သက်တဲ့ အချိန်မှာလည်း ပွင့်လင်းလွတ်လပ်ကာ ခင်ဖို့ကောင်းသော၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

ပဲများများ အိုက်တင်မျိုး မရှိတတ်သဖြင့် သဘောကျခဲ့ရသည်။ သူမဟာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ထားခဲ့သော ကိစ္စမှာ သူမရဲ့တုံ့ပြန်မှုသည် သူ့အသည်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့စေသည်။

တကယ်ဆိုရင် ဟုတ်တယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်ဘူးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောရာပြောကြောင်း အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဆိုလျှင် တောင် သူ လက်ခံဖြေဆည်နိုင်သေးသည်။ ခုတော့ ထိမထင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြိုက်သလိုထင်ဖို့ ပြောသွားပုံကို နားမလည်ခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီး မနေတတ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ရသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နစ်မလို ဖြစ်နေသော ဆူးကို မနုတ်ပေးဘဲ နောက်ထပ်ဆူးတစ်ချောင်းကို ခပ်နက်နက် ထိုးစိုက်ပေးသွားခဲ့သည်ဟု သူကတော့ သတ်မှတ်ချင်လေသည်။ အခုလည်း ဘာအဖြေမှ ရှင်းရှင်းမသိရသေးခင်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေကြသည့် အခြေအနေမှာ သူမ ဘာများလုပ်နေမလဲ။ တကယ်ပဲ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟု နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဗန်ကောက်သွားပြီး ကြက်ကြော်ဝါးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ...

“ဟက် ... ဟက်”

သူက သွေးရှူးသွေးတမ်း တစ်ချက်ရယ်ပြီး ပုံကို တောင် မေးထောက်ကာ တစ်စိစိစိစိ စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

Facebook Account ကို Lu Lu Phenix ဟူသော နာမည်နှင့် ဘာကြောင့် သုံးခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင်းပြဖူးသော သူမရဲ့ စကားသံကို နားတွင် ကြားယောင်လာသည်။

“မြဘုန်းတလူ ဆိုတဲ့ နာမည်အရင်းက လှရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ အဲဒီနာမည် သုံးထားတာလဲ”

“အင်း ... ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝနဲ့ ထင်ဟပ်တဲ့ အမည်ကို ပေးဖြစ်တာပါ။ ကျွန်မဘဝက မီးလျှံထဲ လောင်ကျွမ်းသွားပြီး ပြာပုံထဲကနေ ပြန်ရှင်သန်လာတဲ့ Phenix ငှက်လိုပဲလေ။ တကယ်ကို ကျွန်မရဲ့ပြင်ပဘဝက အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် မြဘုန်းတလူအစား Facebook မှာတော့ Lu Lu Phenix ပဲ။ နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မီးလျှံထဲကျပြီး သေဆုံးလည်း ပြာပုံထဲက ထထွက်လာဦးမှာပဲလေ။ အဲဒီသဘောပေါ့။”

နောက်ဆုံးစကားကို အပြုံးနှင့် မေးခွာစစ်ချက်ဆတ်ကာ ပြောခဲ့သော ပုံရိပ်ဟန်ပန်ကို မျက်လုံးထဲမှ မထွက်ချေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ Phenix ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အဲဒီလောက်မထင်ခဲ့ပေမယ့် မိုးလေး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမ ဘယ်လောက်တောင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောလမ်းကို လျှောက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သူ မှန်းဆ၍ ရသလိုလိုပင်။

ဒါကြောင့် နာကြည်းချက်တွေနဲ့ပဲ ပြောသွားသလား။ လူတွေကို ထိမထင် ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ပုံပံ့မျိုး ချိုးသွားသလား။

သူမကတော့ နားလည်ပေးဖို့ တောင်းလည်း မတောင်းဆိုသွား။ ဒါပေမဲ့ သူ နားလည်ဖို့ လိုအပ်သလားဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သုံးသပ်နေမိသည်။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောချင်သည်။ ရင်ဖွင့်ဖို့ အဖော်လိုအပ်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်သောအခါ ခုနစ်နာရီ ဆိုတော့ သိပ်နောက်မကျသေး။ သူက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... တေဇာ”

“အေး ... ပြော ယောက်ဖ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ အားလား”

“အားလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမှာကိုက အားစေချင်တဲ့အရိပ် အယောင်တွေ ပါနေတော့ အားပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“အိမ်မှာပဲလား”

“အေး”

“ဒါဆို ငါ့အိမ်ဘက် လိမ့်ခဲ့ပါလားကွာ။ မင်းအတွက် Black နဲ့ အမြည်းကောင်းကောင်း စီစဉ်ထားပါ့မယ်”

“ဟားစ် ... ဒီနေ့ weather တော့ မှန်နေပါတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ရင်း စကားပြောမလားလို့။ မင်းနဲ့ မသောက်ရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ... ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ... မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ Relationships တစ်ခုကို သုံးနှစ်လောက် တည်ဆောက်ထားတဲ့သူဆိုတော့ မင်းဆီက ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်တွေ အကျိုးရှိမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဟာ ... ဘာလဲ ဟောကောင်။ မင်း မိုးလေးနဲ့ အိုခေနေပြီလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကွေ့မှ အေးဆေးပြောပါ့မယ် ကွာ။ အိုခေ ... ဒါဆို မင်းထွက်လာခဲ့လေ။ ငါ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“အိုခေ ... အိုခေ”

တေဇာက ဖုန်းချသွားလျှင် သူက အီလည်လည်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ပခုံးတွန့်မိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မိုးလေးနဲ့ တွဲနေတယ်လို့ပဲ သိကြသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ အဆင်ပြေသွားမယ်ဟုပဲ ထင်ကြသည်။ သူလည်း အဆင်ပြေရင်တော့ ဒီထက်ခိုင်မာသည့် Relationships တစ်ခုကို အချစ်ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်မိလား မသိခဲ့ချေ။ ဒါပေမဲ့ မြဘုန်းတလူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး သည့် နောက်မှာတော့ ရင်ခုန်ခြင်းပေဒဆိုတာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး အချစ်ဆိုတာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း မိုးလေးနဲ့ မြဘုန်းတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှု ဟာ ရှုပ်ထွေးမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေခဲ့သည်ဆိုတော့ ...။

ဟူး ... ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။

သူက တေဇာလာရင် သောက်ဖို့သာ ဝရန်တာမှာ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အမြည်းကတော့ ငေ့ထွေးထွေး လုပ်စရာ မလို၊ တစ်နေ့ကနေ သူ့အမေ ပို့ပေးထားသော ဆုတ်သားခြောက်ကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ သီဟိုဠေ၊ ငါးမုန့်ကြော် ပြင်ဆင်ကာ ငါးသေတ္တာတစ်ဘူးဖောက်၍ ငါးသေတ္တာသုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ တေဇာက သူ့လက်ရာ ငါးသေတ္တာသုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာကို သတိရ၍ဖြစ်သည်။ စင်ကာပူကို ဒီကောင် သင်တန်းတစ်ခု လာတက်တုန်းက အိမ်မှာ သူ့ လက်စွမ်းပြတာတွေကို စားဖူးလေရာ ငါးသေတ္တာသုပ်၊ ကြက်ဥအုန်းမလက်၊ ကြက်ကာလသားဟင်းတို့သည် သူ့ဘော်ဒါတို့၏ အသည်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်အပြီး ကန်စွန်းနှင့် မှီ ကြော်ကာနီးတွင် အိမ်ရှေ့ ဘဲလ်တီးသံ ကြားရလေသည်။ သွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ တေဇာကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးရုပ်နှင့် တွေ့ရသည်။

“လာကွာ”

“အေး ... မင်းအခန်းလည်း ဘော်ဒါစုံမှ လာသောက်မယ် သောက်မယ်နဲ့ ခုမှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့တယ်။ ဘယ်ဆိုလို့လဲ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နေတယ်သာပြောတာ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေတာပဲ”

“ဟား ဟား ... အထင်မကြီးပါနဲ့ကွာ၊ မေမေက တစ်ပတ်တစ်ခါ maid တွေ လွှတ်ပေးပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းလို့ပါ။ ကဲ ... မင်း ခဏထိုင်ဦး၊ ငါ မှီကန်စွန်းကြော် လိုက်ဦးမယ်၊ မြန်ပါတယ်၊ အားလုံး ရယ်ဒီပဲ”

“ဟား ... မင်းကတော့ တကယ်စံပါပဲကွာ။ မင်းကိုရတဲ့ မိန်းမကတော့ တကယ်မိမိပဲ။ ခုထိ မိုးလေးနဲ့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိသေးဘူးလားကွ။ ဘန်နီတောင် ယူတော့ မယ် ကြားတယ်။ မင်းနဲ့ငါ့ကိုတောင် သတို့သားအရံ လုပ်ခိုင်းမလို့တဲ့”

“ဟက် ... ဟက် ... တေလာဆွပ်နဲ့ ကေတီပယ်ရီကို သတို့သမီးအရံလုပ်ဖို့ ငှားပေးရင် သတို့သားအရံ လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်”

သူ့ကို စကားပြောရင်း ဆိုရင်း သွက်သွက်လက်လက်နှင့်ပင် မှိုကန်စွန်းကိုကြော်၍ ပြီးသွားလေသည်။ လေးထောင့်ကျကျ ကြွေပန်းကန်ကြီးနှင့်ထည့်ကာ ဝရန်တာသို့ ယူလာခဲ့သည်။ တောဇာရှေ့ ချပေးရင်း တူတစ်စုံကိုပါ ဖောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဝါး ... ကောင်းလိုက်မယ့် မှိုကန်စွန်းပဲကွာ။ မင်းအမြည်းတွေကလည်း စုံလိုက်တာ မိုက်နေတာပဲ”

“ဟား ဟား ... အမြည်းချည်း စားမနေနဲ့ သောက်ဦးဟ”

“သောက်မှာပေါ့ကွ။ မင်းကလည်း တိုက်ချည်းတိုက်ချင်နေတော့တာပဲ။ အင်း ... ပြောပါဦး၊ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ မိုးလေးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

မိုးလေးဟူသော နာမည်ကို ထပ်ကြားလျှင် သူက ဘာမှကို ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ခပ်ခြောက်ခြောက်ရယ်မိကာ တောဇာအတွက် Black နှင့် ဆိုဒါကို အချိုးတကျ စပ်ပေးနေမိ

သည်။ နောက်တော့ ရေခဲသုံးတုံး ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ သူ့အတွက် ထပ်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ချီးယားစ်လုပ်ရင်း မော့မိကြသည်။

သူက ဆတ်သားခြောက်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးနေလိုက်သည်။ တောဇာက သီဟိုဠ်တစ်စေ့ကို ကောက်ဝါးရင်းမှ မေးလာသည်။

“ပြောပါဦးကွ”

“မင်းတို့ သိထားဖို့က ငါနဲ့ မိုးလေးက ရိုးရိုးတွဲတာပါကွာ။ ရိုးရိုးဆိုတာ မင်းတို့ ကြုံဖူးနေကြ အကန့်တစ်ခုလိုပါပဲ။ လှတပတ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ခံရတဲ့အခါမှာ ရင်ခုန်ခြင်း ရောက်မလာရင်တောင် သာယာစရာလေးတွေ ရှိလာရင် တွဲမိတာပဲ မဟုတ်လား ...

မိုးလေးနဲ့လည်း ဒီအကန့်ပါပဲ”

“ဒါဆို မင်းမှာ နောက်တစ်ကန့် ရှိနေတာလား”

“ဟား ဟား ... မင်းတောင် တွေးတတ်လာပြီပဲ”

“အင်း ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”

“ငါထင်တယ် တောဇာ။ ငါတို့ အသိုင်းအဝန်းတွေက ယောက်ျားလေးတွေမှာ Beat မြင့်တဲ့ ရင်ခုန်သံကို ခံစားရဖို့ ခဲယဉ်းမယ် ထင်တယ်။ တချို့တွေ ချစ်သူတွေသာရ မသွားတယ် မိန်းမသာ ရသွားတယ်။ Beat ပြင်းပြင်းနဲ့ ရင်ခုန်ပြီးမှ ချစ်တဲ့ အချစ်အရသာကို မကြုံရလောက်ဘူး ထင်တယ် ...

ဥပမာ ... ငါ့အနားမှာ မိန်းကလေးများစွာ ရှိခဲ့တဲ့ အထဲက မိုးလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် အဆင်ပြေလို့ တွဲမိတယ်။ တွဲရင်းမှ သံယောဇဉ်တစ်မျိုးဆိုတာ ဖြစ်လာ ရင် Propose လုပ်ပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါကို အချစ်တစ်ခုလို့ ထင်တာမျိုးပေါ့”

“ထင်တာမျိုးဆို မြင်တာမျိုးကရော”

သူက ပြန်မဖြေသေးဘဲ မှိုကန်စွန်းကို ယူစားနေသေး သည်။ ပြီးမှထပ်မောလိုက်ရင်း ...

“မြင်တာကတော့ သူပေါ့”

သူ့ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ Facebook စာမျက်နှာမှ မြဘုန်း ရဲ့ ဒီနေ့ Update ကြက်ကြော်ကိုက်နေသည့် ဓာတ်ပုံကို ပြလိုက် လေသည်။ တေဇာက နားမလည်သလိုဖြင့် သူ့ကို ဇေဝေဝါကြည့် ကာ မြဘုန်း ဓာတ်ပုံကို သေချာစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဖုန်းကို ပွတ်ရင် သူမရဲ့ Profile ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း မေးစေ့ပွတ် ကာ ပြောလာသည်။

“Lu Lu Phenix ဆိုတာက ! ”

“သူပဲလေ”

“မင်းနဲ့ ? ? ”

“တစ်စုံတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟား ဟား ... ဒီလိုလား။ အင်း ... ဒါကြောင့် မင်း ငါ ကို တွေ့ချင်နေရတာကိုး။ နှစ်ပင်ပူးပြီး Shock ဖြစ်နေလို့ ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“နှစ်ပင်မပူးပါဘူးကွာ။ အစတည်းက တစ်ပင်တည်းပါ”

“တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲကနွယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဟက် ဟက်”

တေဇာက သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲ လှမ်းပြောရင်း မှိုကန်စွန်း ကို ကောက်စားနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ငါးသေတ္တာသုပ်အလှည့် ရောက်သွားပြန်သည်။ သူကတော့ Black ခွက်ကို ရေခဲလှုပ်ရင်း အသာဖြူမိလေသည်။ ဒီအချိန်ဆို မီးလျှံထဲက ငှက်ကလေးတစ် ကောင် ဘယ်ဆီကိုများ ပျံသန်းနေမှာပါလိမ့်။

“မင်းရဲ့နွယ်ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်ကွ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်လို သိတာလဲ”

နှစ်ပက်လောက် ဝင်သွားသဖြင့် သူ မူးချင်ချင်ဖြစ် နေသော အမူးတို့တောင် လွင့်သွားမလို တေဇာစကားက တာသွား လှသည်။

“သူ့နာမည်အရင်းက မြဘုန်းတလူ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် တေဇာ။ မင်း ဘယ်လိုများ သိနေတာလဲကွ”

“ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဥက္ကာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိတာ”

ဟင်,ခနဲတောင် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်သာ ပွင့်သွားရသည်။ တေဇာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဆတ် သားခြောက်တစ်ဖတ်ကိုတောင် ကောက်ဝါးနေသေးသည်။

“ကိုဥက္ကာက မြဘုန်းတလူကို သေအောင်ကြိုက်တာကွ။ ခုထိလည်း ကြိုက်တုန်းပဲနဲ့ တူပါတယ်။ ခုတော့ ကိုဥက္ကာ လည်း UK ရောက်သွားပြီလေ”

“သူတို့က ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာလား။”

“No ... မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကိုဥက္ကာကတော့ Propose လုပ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်။ သူတို့က ပွဲတစ်ခုမှာ မိတ်ဆက်ပေးခံရပြီး သိခဲ့ကြတာ။ ကိုဥက္ကာကတော့ မြင်မြင်ချင်း ကြွေသွားတယ်ပေါ့ကွာ။ ပတ်လည်း ပတ်သက်ခဲ့တယ်။ ရည်းစားမဖြစ်ပေမယ့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေစာရင်းတော့ ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ခက်တာက ကိုဥက္ကာ အမေကြီး ငါ့အဒေါ် အန်တီသန်းပေါ့ကွာ။ သူက သားဂုဏ်မောက်တဲ့ အမေလေ။ ကိုဥက္ကာကလည်း သားလိမ္မာ ဆရာဝန်လူချော၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အထူးကုတောင် ဖြစ်နေတာဆိုတော့ သူ့သားကို တော်ရုံမိန်းကလေးနဲ့ တူတယ် တန်တယ် ဘယ်ထင်မလဲကွာ ...

ဒီတော့ ကိုဥက္ကာက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတဲ့ မြဘုန်းတလူရဲ့ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ပြီပေါ့။”

တေဇာက စကားပြောတော့ မောသွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်ကာ ဖန်ခွက်ကို ကောက်မော့သည်။ ငါးမုန့်ကြော်တစ်ခု ကောက်ဝါးနေသည်။ သူကတော့ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသောရင်ဖြင့် နားစွင့်နေလေသည်။

“လိုက်တော့ ...”

“လိုက်တော့ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုဥက္ကာအမေက မြဘုန်းတလူနဲ့ သဘောမတူဘူးကွာ။ သဘောမတူရုံတင်မက

သူ့သားနဲ့ မြဘုန်းတလူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သေးပဲနဲ့တောင် မြဘုန်းတလူကို ကိုဥက္ကာ အနားကနေခွာရင် ဘယ်လောက် ပေးရမလဲတွေ ဘာတွေ သွားပြောတာ”

“အဲဒီတော့ ...”

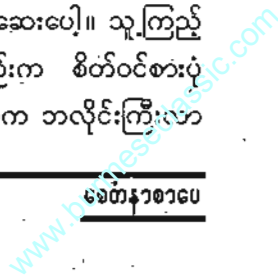
“အဲဒီတော့ ဟိုက ဟားလွှတ်တယ်တဲ့။ သူ့ရာနေတဲ့ဝင်ငွေက ကိုဥက္ကာထက်တောင် များတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးအရလည်း ကိုဥက္ကာကို စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိသလို နှလုံးသားအရလည်း အစတည်းက စိတ်ကိုမဝင်စားတာတဲ့။ လာပြောလို့ နောက်ဆုတ်ပေးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစတည်းက သူ့နေရာမှာပဲ သူ့ရပ်နေတာ သူ့ဆီမှာ နောက်ဆုတ်တာတွေ ရှေ့တိုးတာတွေ မရှိဘူးဆိုပြီး အေးအေးချေချေ ပြောလွှတ်လိုက်လို့ အန်တီသန်းကြီး အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲပြီး ပြန်လာတာ”

“အေးအေးချေချေ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဪ... အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ခပ်ချေချေကို ပေါင်းပြောတာလေ။ အေးတော့ အေးအေးလေး ပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စကားတွေက ချေမိုးနေတာပေါ့။”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သူကတော့ အေးဆေးပေါ့။ သူ့ကြည့်ရတာ ကိုဥက္ကာကိုလည်း နဂိုတည်းက စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုဥက္ကာအမေက ဘလိုင်းကြီးလာ

ပြောတော့ သူလည်း တင်းမှာပေါ့ကွာ။ ဣဥက္ကာကိုလည်း သိပ်အပတ်သက် မလုပ်တော့ဘူးပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုဥက္ကာလည်း အသည်းကွဲပြီး UK ကို ပညာတော်သင် ထွက်သွားတော့တာပဲ”

“မင်းအဒေါ်က ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ”

တေဇာ ပြောပြသွားသည့် အထဲမှာ အရေးကြီးဆုံး အချက်က တမင်ချန်ခဲ့တာလား မေ့သွားတာလားတော့ မသိချေ။ သူကတော့ မှတ်မှတ်ရရပဲ မေးလိုက်ပါသည်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် တေဇာက မျက်လုံးတစ်ချက် အသာလှန်ကြည့်ကာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ဖန်ခွက်မော့ပြန်လေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လာရင်း ...

“မင်းနဲ့ မြဘုန်းတလူက ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ”

“ဘယ်အခြေအနေမှ မရောက်ပါဘူးကွာ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အခြေအနေပေါ့။ မင်း ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ။ ချန်ခဲ့တာတွေ အားနာတာတွေ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်း ... အန်တီသန်းက အဲ ... အန်တီသန်း ဆိုတာ ကိုဥက္ကာအမေပေါ့၊ သူက မြဘုန်းတလူတို့ အမျိုးထဲက တစ်ယောက်နဲ့ သိတယ်ကွ။ မြဘုန်းတလူရဲ့အဖေက စီးပွားရေး တော်တော်ကုသွားပြီး ရှိတာတွေအကုန် ထိုးအမ်းရတာ

ဘာမှမကျန်တာတွေ ဖြစ်သွားသလို သူ့မောင်လေးကလည်း ဆေးလွန်ပြီး ဆုံးသွားတာလေ ...

ပြောရရင်တော့ သူ့ဘဝက သနားစရာတော့ ကောင်းခဲ့မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝကို သုညက ပြန်စခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝဟာ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် အတွင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုက ကြီးမားခဲ့တယ်။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက သာမန်အတွင်းရေးမှူးမလေး ဘဝကနေ မန်နေဂျာ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး သူ့ခြေသူ့လက်ဖြစ်အောင် သူ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သလို ခုနပြောသလို သူ့ဝင်ငွေက မှန်းဆမရဘူးကွ။ သူ့သူဌေးဆိုတာလည်း ဒီမှာ အမြဲမရှိဘူး။ နိုင်ငံခြားက နေတော့ မကြာခဏ လာတယ်ပေါ့ကွာ ...

တချို့တွေ ပြောကြတာတော့လည်း အဲဒီသူဌေးနဲ့ သူနဲ့က ဘာဘာညာညာပေါ့ကွာ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ များတယ်ပေါ့၊ ဒါတွေကတော့ အန်တီသန်း သဘောမတူရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေပေါ့။ ဒါတွေဟာ အမှန်လို့ ဘယ်သူမှ အာမမခံဘူးနော်၊ ငါလည်း ကြားတဲ့ အတိုင်း ပြန်ပြောတာ။ သူ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာ ရုပ်ချောပေမယ့် တစ်ကောင်ကြွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိမနေတာရယ်၊ ခုနကလို သတင်းတွေရယ်ကြောင့် အန်တီသန်းကတော့ သဘောမကျခဲ့တာပဲကွာ ... ဒါပါပဲ”

တေဇာက မောသွားဟန်ဖြင့် စကားကိုရပ်ကာ ခိုကန်စွန်းကို စားနိုင်အားလေသည်။ သူကတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိစွာ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးမောနေမိသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် လှပစွာ ရယ်မောနေသော မြဘုန်းရဲ့ပုံရိပ်တွေ မြင်ယောင်လာသည်။ ပွင့်လင်းဖြူစင်သော မျက်နှာမှာ ဘယ်သူ့ဘာထင်ထင် ဂရုမစိုက်။ အရေးတယူ မဖြေရှင်း ဟူသော လောကကြီးကို အရှဲ့တိုက်ချင်သော အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေတာ မင်းရဲ့ဘဝပေး အခြေအနေတွေ ကြောင့်လား မြဘုန်းတလူရယ်။

“မင်းနဲ့ သူနဲ့က ဘယ်မှာသိကြတာလဲ”

“ဒီမှာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ငါ့ရှေ့အခန်းက သူနေတာလေ”

တစ်ချိန်လုံး သူ အံ့ဩခဲ့သမျှ အခုမှပဲ တေဇာရဲ့ အံ့ဩသည့်အလှည့် ရောက်တော့လေသည်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူက နာကျင်ခံခက်သည့်ကြားမှ သွေးရူးသွေးတမ်း ရယ်မိသေးသည်။ တဟက်ဟက်နှင့် ဘလက်ခံခွက်ကို မချစတမ်း မော့နေမိလေသည်။ အချစ်နှင့် ဦးနှောက် လွန်ဆွဲနေရသည့် ကိစ္စများတွင် ကြားလွတ်ကာ အားလုံးကို မေ့ပြီး မူးသွားချင်လေသည်။

“ဪ ... မင်းတို့က အဲဒီလိုလား။ အဲဒါပဲလေကွာ၊ သူ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ သိန်းခုနစ်ထောင်တန် အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နေပေမယ့် ဝယ်ထားတဲ့ လုံးချင်းကို ငှား

စားတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေက ဌာနေမန်နေဂျာ တစ်ယောက်ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုအစစ်အမှန် ရိုးရိုးသားသားလား ဆိုတာ လူတွေ သံသယရှိကြတာပေါ့ ...

ငါကတော့ ဘာကိုမှ မှတ်ချက် မပေးတတ်ဘူး။ မပေးလိုဘူး။ လူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာကို ကွ”

“ဘာကို ကောင်းကောင်းသိတာလဲ”

“လူတွေဆိုတာ လူတစ်ယောက် နိမ့်ပါးရင်သာ ကရုဏာ ထားဖို့လွယ်တာလေကွာ။ လူတစ်ယောက် အောင်မြင်မြင် မားလာရင် မုဒိတားပွားဖို့ ခက်တယ်။ မနာလိုရင် သွားပုပ်လေလွင့် ပိုပြောတယ် ...

သူတို့အမျိုးကိုယ်တိုင်က ပြောတယ်ဆိုရင် ပိုလို့ တောင် ယုံချင်စရာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ သူက ဘာ အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ စည်းစိမ်ပုံပေါ် ထိုင်နေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ။ ခုတော့ အလုပ်မှာလည်း အရမ်းကိုတော်ပြီး သူဌေးက လက်မလွှတ်နိုင်အောင် ခွင်ကောင်းတွေကို ဖန်တတ်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့လို့ သူဌေးဘက်မှာလည်း သူ့ကို ဘိုးနပ်စ်ပေးတာ၊ အခွင့်အရေးပေးတာတွေနဲ့ မကာမိအောင် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မြင့်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အင်း ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ဘာလဲ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းမှာ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြား တစ်ခုခု ရှိနေတာလား။ မင်း ငါ့ကို သောက်ဖို့ချိန်းကတည်းက သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အခြားအကန့်တစ်ခု ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။”

“အေးကွာ ... ငါက မင်းကို ပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။ ဒါပေမယ့် မင်းဆီက နားထောင်ရဖို့ အကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်လာတော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

“ပြောပါကွာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောချပစ်လိုက်။ မင်း တစ်ခုသိထားဖို့က လောကမှာ တချို့အမှန်တရားတွေဟာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မဖော်ထုတ်ပဲ နေတတ်တာတွေ ရှိသလို ဘယ်အရာဖြစ်ဖြစ် အချိန်ကာလတစ်ခုအောက်မှာ ပြီးဆုံးပျောက်ပျက်သွားတာတွေလည်း ရှိတာပဲလေ။”

သူက မိုးလေးနှင့် မြဘုန်းတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကိုပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။ တေဇာက နည်းနည်းအံ့ဩသွားသော် လည်း သိပ်မမူသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ကာ နားထောင်သည်။ သူ့ စကားဆုံးသွားလျှင် သူ့ကို အဓိပ္ပာယ် ပါစွာ ကြည့်လာလျက် ...

“အဲဒါ ပြောတာပဲလေ။ လူအများနဲ့တစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့ကို ဆိုးတယ် မကောင်းဘူး ပြော တာကို မဖြေရှင်းဘဲ don't care နေတာကလည်း စိတ်ဝင် စားစရာ တစ်မျိုးကောင်းနေတာပဲ။ လူတွေ ဘယ်လိုထင်

ထင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အကောင်းဆုံးလုပ်ဖို့ အဓိကလို လည်း သူ တွေးရင် တွေးနေမှာပဲ။”

ဟုတ်လား မြဘုန်းတလူ။ ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ တွေးနေ တတ်သလား။ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစား ရတာ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ခင်ဗျား တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသလား လို့ပဲနော်။

သူက ဟူးခနဲမြည်သော ဇလပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ် ကာ ခေါင်းတွေခါယမ်းရင်း အဝေးသို့ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထို အချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်သို့ တေဇာရဲ့လက်တံစွဲဖက်က ဖတ်ခနဲ လာရိုက်တာကို ကြုံလိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ပါသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ သော တေဇာ။ ဒီကောင်နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေသည်။

“မင်း သူ့ကို ချစ်နေပြီ ဆီဇာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... ဘယ်သူရှိရမှာလဲ Lu Lu Phenix ကို ပေါ့ကွ”

“ကျွတ် ... မင်း”

“ဘာလဲ ... မင်းငြင်းမလိုလား။ ညာမလိုလား။ ညာနေတယ် ဆိုရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးနေမှာပေါ့ကွာ။ ငြင်း မယ်ဆိုရင်တော့ ငြင်းမနေနဲ့လို့။ မင်းမသိသေးတဲ့ အမှန် တရားတစ်ခုကို ငါ ထောက်ပြတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက် ကွာ”

“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲကွာ”

သူက အင်အားမရှိတော့သော မငြင်းဆန်နိုင်သည့် လေသံနှင့် ပြောလိုက်လျှင် တေဇာက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မော လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလာသည်။

“ဒီမှာ ယောက်ဖ။ မင်းတို့ ငါတို့ အနေအထားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ဘတ်ထဲမှာ မရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး စကားထဲ ထည့်မပြောလောက်တာ မင်းလည်း သိတယ်၊ ငါလည်း သိတယ် ...

မင်း မိုးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတောင် ဒီလောက်အံ့စားဖူးလား။ အခု မင်းပုံစံက တကယ်ကို စားနေတယ်ကွာ။ သိလား ... မြဘုန်းတလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှန်အကန် “စား”နေတာ မင်း သူ့ကို ချစ်လို့ပဲ ...

ဒါဟာ အချစ်ပါပဲကွယ် ... ဟား ဟား ဟား”

ပြောရင်း အရှိန်တက်လာသော တေဇာက ခွက်ကို မော့ချလိုက်လျှင် သူက ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရလေတော့သည်။ တစ်ခုရှင်းလို့မှ မပြီး နောက်တစ်ခုက စဉ်းစားစရာတွေ ထပ်ပေါ်လာသော သူမရဲ့အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကောလာဟလများကြားမှာ ရှင်သန်နေသူ သူမ။ သူမအတွက် တကယ်ရှိနှင့်နေပြီဖြစ်သော အချစ်။ အဲဒီအချစ်နှင့် အချစ်သက်သက် မပြီးသည့် လက်တွေ့အကြောင်းအရာများ။

တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုတယ် မဟုတ်သည့် မိဘ အသိုက်အဝန်း ပါလာမည့် ကိစ္စရပ်တွေ ... စသူဖြင့် ...။ အားလုံးအတွက် အပြုအမူ မတည့်စေနိုင်သည့်အခါ ဒီညအတွက် မူးဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

(၂၂)

“ဪ ... သူ့ဆန်စား ရဲမှတဲ့ဟ။ ကဲ Fighting မိလူမ
ရေ ... Fighting ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမပေးလည်း
ဘယ်သူကမှ လာအားပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

တစ်ယောက်တည်းနေသောသူတွေဟာ တစ်ယောက်
တည်းနေတာ ကြာလာလျှင် တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြော
တတ်သွားလားတော့ မသိချေ။ လူလူလည်း စိတ်ထဲရှိတာတွေဟာ
စိတ်ထဲတင် မထားတတ်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကနေ တစ်ယောက်တည်း
အော်နေတတ်လေသည်။ အခုလည်း ဗန်ကောက်က ပြန်လာပြီး
ဖင်ပူအောင်တောင် မထိုင်ရသေး။ နေပြည်တော်တွင် ဝန်ကြီးအစည်း
အဝေး ရှိသည်မို့ သူဌေးနှင့်အတူ အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ဖြစ်လာ
သည်။ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးအတွက် ဒီနေ့ညနေတည်းက
နေပြည်တော်ကို ထွက်ရမည်။ သူဌေးက ထိုင်ဝမ်ကနေ လေယာဉ်
နှင့်လာမည်။ ညနေငါးနာရီလောက် ရန်ကုန်က ထွက်နိုင်ဖို့အတွက်

ရုံးကနေ နေ့တစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်လာကာ အိမ်မှာ လိုအပ်သော
ပစ္စည်းတွေကို ထည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းကလည်း သူ့အမေ ကျန်းမာရေးကြောင့် မလိုက်
နိုင်သောအခါ လူလူ တစ်ယောက်တည်း နေပြည်တော်ခရီးကို
မောင်းရတော့မည်ပေါ့။ ရုံးက Staff တစ်ယောက်ကို ခေါ်လို
ရသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားတာ လာတာ အကျင့်ဖြစ်
နေသည့် လူလူမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။
သုံးရက်စာ အဝတ်အစားနှင့် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်း ငွေ
ကြေးတို့ကို အားလုံးပြင်ဆင်ထည့်ပြီးသောအခါ ရေချိုးသည်။
ခရီးသွားမှာမို့ သက်သောင့်သက်သာရှိသော မီးခိုးရောင်ဆွယ်တာ
အပါးကို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လှသည့် Denizen Jean အနက်ရောင်
ဘောင်းဘီဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်သည်။ ခေါင်းဖြီးစရာ မလိုအောင်
Wave ပါရွာ ညှပ်ထားသော ဆံနွယ်တွေကို တစ်ချပ်သပ်တင်
ကာ ကော်ဖီရောင်နှုတ်ခမ်းနီကို အပြီးသတ်ဆိုးပြီးနောက် ထွက်
တော်မူနန်းက ခွာဖို့ပြင်လေသည်။

ယူသွားမည့် လွယ်မည့်အိတ်ကို လှမ်းအယူမှာပဲ
ကျောက်စိမ်းဒေဝီ အပင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွား
သည်။ ဒီအပင်လေးလို စိမ်းလန်းရှင်သန်ဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့သော တစ်စုံ
တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အမြဲသတိရနေဖို့ ရည်ရွယ်ပေးခဲ့သော
လက်ဆောင်လေးလည်း ဖြစ်လေသည်။ ခုတော့ဖြင့် စိမ်းလန်းခြင်း
၏နိမိတ် ဖြစ်ရုံမက လူလူကို သူ စိမ်းကားသွားစေဖို့ အကြောင်း

တရားလားတော့ မသိပါ။ သာယာစွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသောအချိန်များ၊ ရင်ခုန်ခဲ့ရဖူးသော အခိုက်အတန့် ဆိုတာတွေက မြဘုန်းတလူဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ကြာကြာခံစားဖို့ ဇာတာမပါဘူးပေါ့နော်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် အချစ်စစ်နှင့် ဆုံစည်းဖို့ ထိုက်တန်သောဇာတာ မပါဘူးဆိုလျှင်လည်း ရူးသွပ်ယောက်ယက်ခတ်ဖို့ မလိုဘဲ ကျေနပ်စွာ လက်ခံရုံပဲ ရှိတော့သည် မဟုတ်လားလေ။

လူလူက ကျောက်စိမ်းဒေဝီ အပင်လေးကို ကြည့်ရင်း ဝှေ့ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စများကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လတ်ဂေ့ချ်ကို ဆွဲရင်း ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းလာခဲ့လေရာ ဓာတ်လှေကားပွင့်သွားတာနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပက်ပင်းတွေ့ရလေသည်။ နှုတ်ဆက်ရမလို ပြုံးပြရမလို ဇေဝေဝေစိတ်နဲ့ပဲ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်တော့စွာ မျက်နှာလွှဲပြီး အိတ်ကိုဆွဲကာ လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို လှမ်းမခေါ်ပါ။ ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာသော လူလူ့ရှင်တွင် တဆတ်ဆတ်ဖြစ်လျက် ရှိနေသည်။ နှစ်လမ်း၊ သုံးလမ်း၊ လေးလမ်း ...။

“မြဘုန်း”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သံကြောင့် လူက တုန်ခန်ခဲ့ဖြစ်သွားရသော်လည်း လူလူ့ ခြေထောက်တွေက ထင်သလောက် တုန်မသွားချေ။ စက္ကန်ပိုင်းလောက်ကြာမှ အရှိန်အနည်းငယ်လျော့

သော ခြေလှမ်းကြားမှ သူက လူလူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သည့် အရိပ်အကဲမျိုး ရှိနေသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်မလို့”

သူ့ကို မကြည့်ရဲတာလား ရင်မဆိုင်နိုင်တာလား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မဝေခွဲနိုင်သော လူလူ့မှာ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး မျက်လုံးအကြည့်က တစ်နေရာသို့ လွှဲထားမိလေသည်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

လူလူက လွှဲထားသော မျက်လုံးများကို သူနဲ့တည့်တည့်ပြန်ကြည့်၊ ပြန်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်တွေထဲတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ အလိုမကျခြင်း၊ အရိပ်ယောင်တွေနှင့်အတူ တစ်ခုခုကို အပြစ်တင်ချင်နေသော မျက်လုံးအဓိပ္ပာယ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“နေပြည်တော်ကို သွားမှာ”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလား”

ကျွတ် ... ရှင် ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ ဆီဇာ။ ရှင်အနေနဲ့ သံသယမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ပတ်သက်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ဘာလို့ တစ်နှယ်ငင်ဇာတ်လမ်းတွေ လုပ်ချင်နေရတာလဲနော်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဝေးဝေးမှာ နေခွင့်ပေးပါလား။ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်လည်းပဲ မေမေမှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ် ဇာတ်ထုပ်ကို က၊သွားမယ့် ယောက်ျားမျိုးတွေချည်းပါပဲ။

လူလူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားရာမှ စကား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ အဲဒီလောက်ထိ လိုက်မေးနေရတာလဲ”

“ကျွတ် ... စကားကို အကောင်းမေးနေတာ၊ အကောင်း ပြန်ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ဟင်း (မဲပြုံးရယ်သံဖြင့်) ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မက mood နဲ့ပဲ နေထိုင်တယ်”

“ဪ ... ခင်ဗျား ဆိုလိုတဲ့သဘောက ကျွန်တော့်အပေါ် ခင်ဗျား mood က မကောင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

အမှန်ပဲဟူသော သဘောဖြင့် လူလူက မျက်နှာကို မော်ထားလိုက်သည်။ သူက ခံရခက်သွားသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ဟက် ခနဲရယ်သည်။ ပြီးတော့ လူလူကို နာကျင်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ခေါင်းမာနေတာလဲ မြဘုန်း”

“ဘာရယ် ... ဘာကို ခေါင်းမာတယ် ပြောတာလဲ”

“မိုးလေးနဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း မဟုတ် ဘူးလို့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြလို့ ရတယ်လေ။ ဘာ လို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံရတာလဲ”

“ဘာ ... အဟက် ဟက်။ စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံ ! ဟုတ်လား။ ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် ရှင်ကရော ကျွန်မကို သံသယ မျက်လုံးတွေနဲ့ တရားခံစစ်သလို လာမေးရတာလဲ။ ကိုယ် စိုက်တဲ့အသီးကိုပဲ ရှင် ပြန်ခူးရတာပါ ဆီဇာရဲ့”

“ကျွတ် ... အဲဒါ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လို့ အဲဒီပုံစံဖြစ်တာ ပါ။ ကဲ ... အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင်လည်း ဆောရီး ဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့် ကြားမှာ ဒီလောက် တင်းမာနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား”

ဘာမှ ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိသဖြင့် လူလူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ပြောချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ခရီးထွက် ရမှာ နောက်ကျမှစိုးလို့ သွားတော့မယ်”

“ကျွန်တော် တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ မေးတာပါ။ ခင်ဗျားတစ် ယောက်တည်း နေပြည်တော်ကို ကားမောင်းသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ယောက်တည်းဗျာ။ အဖော်လေး ဘာလေး ခေါ်သွား တာ မဟုတ်ဘူး”

သူက စိတ်မချသလို စိုးရိမ်ပူပင်ခြင်း မကင်းသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့်ပြောလျှင် လူလူရင်ထဲ ပြင်းပြစွာ ငိုချင်သွားရ လေသည်။ တစ်ဘဝစာမဟုတ်တဲ့ တစ်ခဏတာ အကြင်နာတွေ အတွက် မိန်းမောသာယာ မနေသင့်တော့ဘူးလေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဘဝက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီ လောက် နုနေခွင့်ရတဲ့ အနေအထား မဟုတ်ပါဘူး ...

ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လူလူက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ လက်ရေချိုကို ဆွဲအတွက် သူက နာမည်တပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့ နေရာမှာတင် ခြေစုံရပ်ပြီး သူ့ကို လည်ပြန်ဖို့ကြည့်ဖြစ်လေသည်။

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ ဂရုစိုက်မောင်းပါ”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် လူလူအတွက် စိုးရိမ်ပူပင်မှုများ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမျက်ဝန်းတွေအတွက် ကြည့်နူး သာယာ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ ကေသက်မိုးလျာနှင့် တခြားပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းမှ စကားသံတွေအတွက် သူနှင့်တကွ သူ့မိဘ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်မည်ဟု မထင်ပါချေ။ ဒီအတွက် သူ့နဲ့ဝေး ဝေးနေတာပဲ ကောင်းမည်ဟု ထင်သည်။ ကေသက်မိုးလျာလက် ထဲ သူ ရောက်၊မရောက် ဆိုတာထက်၊ ကေသက်မိုးလျာကို ခံစား နာကျင်စေချင်တယ် ဆိုတာထက် ကိုယ်တိုင် ပိုနာကျင်ရမည့် အရေးကို လူလူတစ်ယောက် ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ကြိုမြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းဆတ် မပြမိတော့ဘဲ ချာခနဲသာ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

(၂၃)

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ် ထင်တယ်။ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သူက ချိန်းဆိုထားသော နေရာမှာ မြေကွဲစိမ်းက အရင်ရောက်နေပြီး ဂျူစိတ်ခွက် သောက်နေတာ တွေ့ရလျှင် အားနာပြီး ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူမက အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းယမ်း ရင်း ဆိုလာသည်။

“ရှင် နောက်မကျပါဘူး။ ကျွန်မက ဒီဘက်နားကိုတခြား ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အရင်ရောက်နေတော့ ပြီးတာနဲ့ ဒီဘက်ကိုကူး လာတာပါ။ သိပ်လည်း မကြာသေးဘူး။ နာရီဝက်လောက် ပဲ ရှိသေးတာ။ ရှင်က Right Time ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား ... ဟုတ်”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ပြုံးရင်းနဲ့မှ ဝိတ်တာကို လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြရွက်စိမ်းကို တည့်တည့်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သူမကလည်း တစ်ပြန် ပါးစပ်အဖြဲသား ရယ်ပြလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပြုံးစိစိကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဆီဇာ။ ရှင် လူလူ အကြောင်း ဘာမေးချင်တာလဲ။ ရှင်စိတ်ထဲရှိသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာမေး။”

“အဟင်း ... ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း မေးမယ်ဆိုတာ စိမ်းက တယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ”

“ဟင် ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ လူလူ အကြောင်းကလွဲလို့ တခြား ဘာကိစ္စနဲ့များ တွေ့စရာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်လို့ ချိန်းတာလား။”

“အာ ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။”

သူ့ရဲ့အကြောက်တလန့် ဖြစ်သွားသော ပုံစံကို မြရွက်စိမ်းက တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ သူကလည်း ဘာမှန်းမသိ လိုက်ရယ်မိလျှင် အဲဒီတစ်ခဏ၌ သူတို့နှစ်ယောက် ကြား ပို၍ ရင်းနှီးပွင့်လင်းသွားသလိုတော့ ခံစားရပါသည်။ မြရွက်စိမ်းက သူ့ကို တရင်းတနှီး ခင်မင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာကာ ...

“ရှင်နဲ့ မိလူ အဆင်မပြေကြဘူးလား။”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ။ စိမ်းကို သူ ဘာမှမပြောဘူးလား။”

“မပြောဘဲ နေမလားရှင်။ ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် ရှင်ကို ကျွန်မ လိမ်ပြောရာကျမှာပေါ့။ ကေသက်မိုးလျာ ရှင်ကို ပြောလိုက်လို့ ရှင် သိသွားတဲ့ကြောင်းတွေ သူ ပြောပါတယ်။”

“အဲဒီကိစ္စက ...”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ လူလူက ကေသက်မိုးလျာကို မုန်းတဲ့စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်နဲ့ ရှင်အနားကို ရောက်လာတယ် ထင်နေရင် တော့ အဲဒီစိတ်ကူးကို လုံးဝလွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။ လူလူဟာ (... ..)ကွန်ဒိုမှာ ရှင်အရင် နေနေတာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ ရှင် မနေခင်ကတည်းက အဲဒီအခန်းမှာ သူ နေခဲ့တယ်ဆို တော့ ရှင်နဲ့ ဆုံစည်းဖို့ အဲဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ...

အဲဒါကို မယုံရင် ကွန်ဒိုကော်မတီမှာ စုံစမ်းကြည့် လို့ရတယ်။”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကို သူ ဘာလို့ မရှင်းရတာလဲ”

“သူက အမှန်တရား မှန်ရင် ရှင်းစရာကို မလိုဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာလေ။”

“ဟူး ... ခက်လိုက်တာဗျာ”

သူက လေပူတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းခါ ယမ်းမိသည်။ ရင်ပူလာသလိုရှိသဖြင့် ဂျူစ်ကိုယူကာ မော်မိလေ သည်။ မြရွက်စိမ်းက သူ့ကို နားလည်သလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် ရင်း ...

“လူလူဟာ တကယ်တော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့ ကျွန်မက မူကြိုတက်ကတည်းက သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ညီမရင်းတွေလိုပဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ သွေးသားရင်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီဆို ကျွန်မအတွက်တော့ သူ့အကြောင်းပြောမယ့် စကားတွေဟာ Sympathy for lady ဖြစ်နေမှာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမှန်တရားကိုပဲ ပြောမှာပါ”

မြရွက်စိမ်းက အရှိန်ယူရန်ဖြင့် စကားကို ခဏရပ်ကာ ဂျူစံကို သောက်သည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြမိသည်။

“မိလူ ငယ်ဘဝကျတော့ သာယာစိုပြည်ခဲ့ပါတယ်။ မိလူအဖေကလည်း စီးပွားအရှာတော်တယ်။ အမေကတော့ ရိုးရိုးအေးအေး အိမ်ရှင်မပေါ့။ မိလူ ရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ သူ့အမေက သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတယ်။ မိလူက ရှစ်တန်း၊ ဖိုးညာဏ်က ခြောက်တန်း၊ သူ့မောင်လေးက သူ့ထက် နှစ်နှစ်ငယ်တယ်။ ကေသက်မိုးလျာတို့က မိလူတို့နဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက အိမ်နီးနားချင်း၊ ကေသက်မိုးလျာအဖေနဲ့ မိလူအဖေနဲ့ကလည်း စီးပွားရေးပတ်သက်မှုတွေ ရှိတယ် ...

အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့အမေဆုံးပြီး စီးပွားရေးကတော့ ပုံမှန် ဆက်ရှိနေတုန်းပဲ။ မိလူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် စတက်ချိန်မှာ မိလူအဖေ စီးပွားရေး စယိုင်လာတယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခု စ၊ ဆုံးရှုံးတယ်။ သိပ်ကြီးကြီးမားမားတော့ မထိခိုက်သေးဘူးပေါ့။ ဖိုးညာဏ်က ကေသက်မိုးလျာနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတယ် ...

မိလူအဖေ စီးပွားတွေ ကျလာတော့ ကေသက်မိုးလျာတို့ဘက်က သိပ်မကြည်တော့ဘူး။ ကောင်လေး သွားရင် နိမိတာတို့ ပြောဆိုလွှတ်တာကို ရှိလာတယ်။ ကေသက်မိုးလျာအဖေကလည်း မိလူတို့အဖေအပေါ် စီးပွားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညစ်ခဲ့တာ၊ နောက်ကွယ်မှာ မရိုးသားခဲ့တာတွေ ရှိတယ်လို့ ပြန်ကြားရတယ်။ ထားပါလေ ... နောက်ဆုံး ကေသက်မိုးလျာက ဖိုးညာဏ်ကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဖိုးညာဏ် တစ်ယောက် အိမ်ကလည်း စီးပွားကျ၊ ရည်းစားကလည်း ဖြတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အရောင်ပြောင်းတဲ့ဒဏ်တွေကို မခံနိုင်ဘဲ လမ်းလွဲကို လိုက်သွားတယ်။ ဆေးစ၊ သုံးတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ မိလူက ကေသက်မိုးလျာကို သွားတောင်းပန်ပါသေးတယ် ...

သူ့မောင်လေးကို အစိမ်းဖြတ် မလုပ်ဘဲ ချောမော့ ဖျောင်းဖျေ့ လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက်အောင် ကူညီဆွဲတင်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းခဲ့ပေမယ့် ကေသက်မိုးလျာက

လက်မခံခဲ့ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မိလူတို့အဖေ အိမ်ရောင်းရမယ့် အခြေအနေအတွက် ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ တစ်လပဲ ကွာတယ် ဖိုးညွှတ်လည်း Over dose နဲ့ ဆုံးသွားတယ်”

သူက မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

မြရွက်စိမ်းကတော့ ဖျော်ရည်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယူသောက်နေ လေသည်။

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... မိလူဟာ ရူးလောက်တဲ့ အခြေအနေတွေ ကို ပိုင်ဆိုင်ဖူးသူ တစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးနီးပါး ဆုံးရှုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ စမ်းချောင်းက တိုက်ခန်းမှာ နေခဲ့တာ။ ကျွန်မအိမ်မှာ လာနေဖို့ခေါ်ပေမယ့် သူ လက်မခံဘူးလေ။ သူ့အမျိုးတွေနဲ့လည်း အဆင်မပြေ ဘူး။ အဆင်မပြေဘူး ဆိုတာကလည်း မှန်တာပြော မှန် တာလုပ်တဲ့ မိလူအကျင့်နဲ့ ရွှေရှိမှ ဆွေမျိုးတော်ချင်ကြတဲ့ သူတို့အမျိုးတွေနဲ့ အဆင်မပြေတာ မဆန်းပါဘူးလေ ...

သူတို့ ဒုက္ခရောက်တုန်းကလည်း ဘယ်အမျိုးမှ ကူညီခဲ့တာလည်း မရှိဘူးလေ။ မိလူက စိတ်ဓာတ်တော် တော်ကြံ့နိုင်ပါတယ်။ သူ့ပညာဝမ်းစာ သူ့ဖြည့်တယ်၊ အလုပ် လုပ်တယ်။ နောက် ဒီကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူး ရာထူးနဲ့ စတင်တယ်။ အလုပ်ကို အသေအလဲ ကြိုးစားတယ်။

ကုမ္ပဏီက တရုတ်ကုမ္ပဏီဆိုတော့ တရုတ်လိုပါတတ် အောင် သင်တယ်။ ငယ်ရွယ်တယ်၊ တက်ကြွတယ်၊ ရဲရင့် တယ်၊ အောက်သက်ကြွတယ်၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါ နိုင်ငံရေးလမ်းကြောင်းကို နားလည်တယ်။ သူ့များ ဝန်ထမ်း လုပ်နေပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် စိတ်ဓာတ်မွှေး တယ် ...

သူ့ရဲ့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပဲ သူ့သူဌေးမှာလည်း အကျိုးအမြတ် အများကြီး ရလာခဲ့တယ်။ သူတို့ကုမ္ပဏီက ရှင်လည်း သိမှာပါ။ ဒီက ပရောဂျက်တွေက ကိုင်တယ်။ လမ်းတွေ တံတားတွေ ဆောက်တယ်။ မိလူက ဒီနိုင်ငံရဲ့ သူ့အရပ်နဲ့သူ့ဇာတ်ကို ကျွမ်းကျင်တာကြောင့် သူဌေးက လည်း အရမ်းအားကိုးတယ် ...

တကယ်တော့ မိလူ အခု ကြီးပွားချမ်းသာနေတယ် ဆိုတာ သူ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေနဲ့ယှဉ်ရင် နှိုင်းယှဉ်စရာ မကပါဘူး။ လူ့လောက ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း ရှင်လည်း သိမှာပါ။ လူတစ်ယောက် အောင် မြင်လာရင် မုဒိတာပွား လက်ခုပ်တီးဖို့ထက် အမနာပ မကောင်းပြောဖို့က ထိပ်ဆုံးက မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် မိလူလို တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်ရပ်တည်နေရတဲ့ အပျို လေးတစ်ယောက် နေအင်အား ကြွယ်ဝပြည့်စုံလာရင် လူ တွေက သူ ဘယ်လောက်တော်နေလဲ ကြိုးစားနေသလဲလို့

တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘဲ သူက သူ့ဌေးမယားငယ်လားလို့ သမုတ်ကျမှာလေ”
“ဟာဗျာ”

စကားပြော ပွင့်လင်းသော စိမ်းရဲ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ဖျန်းခနဲ ပူသွားသော်လည်း သူမကတော့ ခပ်အေးအေးသာပါပဲ။ ဘယ်လိုမှမနေသော အနေအထားဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ မပြောလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင် ဒီထက်ဆိုးတာတွေ ကြားလာရမှာပဲ။ လူလူ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မမိသားစု အသိဆုံးပါ။ ဒီထက်ပိုသိမှာတော့ ဘုရားပေါ့ ...

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်နေနေ ပြောချင်တဲ့သူကတော့ ပြောကိုပြောမှာပဲရှင့်။ မိလူဟာ မိဘအုပ်ထိန်းသူနဲ့နေရတဲ့ မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်တော့ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရှင်သန်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခနအင်အားရှိလာတဲ့ အခါမှာ သူ့ဌေးနဲ့ဘာညာဘာညာ အထင်ခံရရင်ခံရ၊ မခံရလည်း ဘယ်သူ့စပွန်ဆာလဲပေါ့။ ကြာလာတော့ အလုပ်မှာ ရာထူးအကြီးဆုံးဖြစ်လာ၊ သူ့ခြေ သူ့လက် ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့ဌေးနဲ့ ပေးစားထားတာ မဆန်းတော့ဘူးပေါ့ရှင် ...

သူ့အလုပ်ကလည်း ဒီလိုပဲ ခရီးတွေ ထွက်နေတာပဲလေ။ ဒီမိန်းမက အပေအတေမ နဂိုတည်းက တစ်ကောင်ကြွက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ခံယူထားတော့ ဘယ်ခရီးသွားသွားသူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားတာ များတယ်။ ကျွန်မကလည်း အမြဲမလိုက်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီလို ခရီးတွေထွက်ရ၊ တစ်ယောက်တည်းနေရတာတွေကြောင့် လူတွေက ပိုသမုတ်လို့ ကောင်းနေတော့တာပေါ့”

“သူ့အဲဒီလိုတွေ အပြောခံနေရတာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

“ဪ ... မိန်းကလေးပဲရှင့်။ ကိုယ့်ကို သူ့ဌေးမယားငယ်လို့ ပြောနေတာကို ပြန်ကြားတဲ့အခါ ဘယ်သူက သဘောကျဝမ်းသာနေမှာလဲ။ စသိသိခြင်းကတော့ သူလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားတာပေါ့။ ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုကြွေးဖူးတာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အပြောခံရလို့ သူက အလုပ်ထွက်ရမှာလား။ မထွက်နိုင်ဘူးလေ။ သူလည်း ဒီနေရာထိရောက်လာဖို့ နည်းနည်းနှောနှော ကြိုးစားခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ နိုင်ငံခြားသားသူဌေး စိတ်တိုင်းကျပြီး လက်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီးတော့ လူတွေက ရှေ့တင်လည်း ဘယ်သူမှ လာပြောကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ရှေ့မှာဆိုရင်တော့ လူလူ ... လူလူနဲ့ ကွယ်ရာမှ မကောင်းပြောကြတဲ့ လူတွေလေ”

“ဟူး”

သူက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်မိသည်။ စိမ်းက သူ့ကို ပြုံးတုံ့တုံ့ သို့မဟုတ် မထီတရီ ပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကိုချစ်ဖို့ ဒါတွေကြောင့် တွေဝေတွေနဲ့ဆုတ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့ကြားက နားလည်မှုလွဲနေတာလေး သူ ပြေပြေလည်လည် မပြောချင်တာကို ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းပြီး အဖြေရှာတဲ့ သဘောပါ”

“ဟက် ... ဟက် ... ရှင် မိလူဆီကနေ မျက်လုံးလေးပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်း ဖြေရှင်းချက်မျိုး မမျှော်လင့်ထားနဲ့ ...

အဲဒီမိန်းမက ခေါင်းကြောအသေမာတဲ့ မိန်းမ။ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သူမျိုး။ သူ့ကို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာအောင် မေတ္တာတရားနဲ့ အချစ်ကသာ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ။ မြရွက်စိမ်းကိုလည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တိုက်တွန်းချက်တစ်စုံတစ်ရာလည်း ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တရားနဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို ပြောပြတဲ့ သဘောပဲ။ သေချာတာကတော့

မိလူမှာ ဆိုးသွမ်းညစ်ပတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိသလို ကေသက်မိုးလျာကြောင့် ရှင့်အနားကို ရောက်လာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကြောင့်သာ ရှင်နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တာပါ ...

အခုလည်း သူ အနေမှန်လို ရှင် ဘာထင်ထင် ဂရုမစိုက်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲလေ။ ရှင် သူ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါ ကျွန်မ အပြောနိုင်ဆုံး နောက်ဆုံး စကားပါပဲ”

သူက ကောင်းပြီလေ ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် အိတ်တစ်လုံးဆွဲကာ ကြံ့ခိုင်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်ခွာသွားသူ မြဘုန်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။ တင်းတင်းစေ့စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် အေးခဲနေသော 'မျက်ဝန်းများကြားတွင် သမုဒယအရိပ်အငွေ့များ ကျန်ရှိနေဦးမလား။

နှစ်ကိုယ်တူ သာယာခဲဖူးသော အချိန်များဆီ တမ်းတလွမ်းဆွတ်မိပါသည်။

(၂၄)

“မောနင်း မာမီ ... မောနင်း မမ”

“မောနင်း မောင်လေးရေ၊ ဒီမှာ နင်ကြိုက်တဲ့ မြီးရှည်လုပ် ထားတယ်ဟေ့။ မာမီပေါ့၊ သူ့သားလေး အိမ်ပြန်အိပ်တဲ့ အချိန်လေး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှယ်လုပ်ကျွေးနေတာ”

“အဟင်း”

သူက မမရဲ့စကားကို အပြုံးတစ်ချက်နဲ့သာ တုံ့ပြန် ရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မြဘုန်း တစ်ယောက် နေပြည် တော်သွားတဲ့ညကစပြီး နောက်ရက်မှာပဲ သူလည်း အိမ်ပြန်နေမိ လေသည်။ ဒီနေ့ပါဆို နှစ်ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ တစ်ယောက်တည်းနေ လျှင် စိတ်တွေပိုမွန်းကျပ်သည်ဟု ထင်မိ၍ အိမ်ပြန်မိတာဖြစ် သည်။

“သားလေး ... မာမီ တစ်ခါတည်း နယ်ပေးရမလား”

“ဟုတ်”

သူ့အစ်မက ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့ပေးရင် သူ့ကို အကဲခတ်ရင်း မေးလာသည်။

“ဆီစာ ... နင် နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ်သာ ပြောနေတာ နင့်ပုံက မလန်းမဆန်းနဲ့။ ညက အိပ်ရေးပျက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နင့်ကြည့်ရတာ ငူငူငိုငိုနဲ့၊ ဘာလဲ ... အဟက် ... ဟက် ... နင် ရည်းစားပူမိနေတာ မဟုတ်လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး မမရာ။ ရည်းစားပူမိရအောင် ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမှ မရှိတာ”

“ဒါဆိုလည်း နင်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့အဆင်မပြေ တာလား”

“ဟား ... မမကတော့ ဇွတ်ပဲ”

“မာမီလည်း ဇွတ်ပဲ သားရေ။ သားကို ကြည့်နေတာ အခု တလော သိပ်လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိသလိုပဲမို့လေ။ ကဲ ပြော ... ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ”

သူ့အမေက သူ့ရှေ့သို့ နယ်ပြီးသား အဆင်သင့် မြီးရှည်ပန်းကန်ကို လာချပေးရင်း သူ့အစ်မဘက်က စစ်ကုတ် ညည်း။ စားချင်စဖွယ် မွှေးပျံ့နေသော မန္တလေးမြီးရှည်ကို သူက

တူဖြင့် ပါးစပ်ထဲ တစ်လုပ်ထည့်ရင်း သူမကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးက မန္တလေးမြို့ရည် သိပ်ကြိုက်တတ်၍ မော့နင်းစတားကိုတောင် တကူးတက သွားစားတတ်သူလေ။ အင်း ... သတိရခြင်းဆိုတာ အနှောင်းအဖွဲ့ကင်းစွာ သတိရခြင်း သက်သက်ပါပဲလားနော်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး သားရယ်”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး မာမီရာ”

“ကဲ ... ပြောချင်တဲ့နေရာကသာ စပြော”

“သားချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အကောင်း မမြင်ကြဘူး မာမီ”

ပြောချင်တဲ့နေရာက စပြောဆိုတော့လည်း သူက စိတ်ထဲမှာ နစ်ဝင်နေသည့် အကြောင်းအရာကိုသာ ပထမဆုံး ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်လေသည်။ မာမီရေ မမရောပါ ပါးစပ် အဟောင်းသား ပွင့်သွားကြသည်။

“ဟေ ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ခုတလော သား ညစ်နေတဲ့ကိစ္စက အဲဒါပဲ။ သားအတွက်က ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကိုလည်း အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပေးမယ့်၊ သားနဲ့ သူနဲ့ ချစ်သွားပြီးရင် ဖြစ်လာတဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မာမီတို့ သိတော့မယ်၊ သိတဲ့အခါ သူ့အကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတဲ့အတိုင်း ကြားရင် မာမီတို့နဲ့သား ရင်ဆိုင်စရာတွေ ဖြစ်လာမယ် ...

အဲဒါတွေ ကြိုတောင်းပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ် မာမီရာ”

“ဖြစ်ရတယ် သားရယ်။ သားဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ရွဲနေတဲ့ ပုံစံမျိုး မာမီ မမြင်ဖူးပါလား။ အင်း ... ငါ့သားတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို တော်တော်လေး ချစ်နေမိပြီ ထင်တယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက်နဲ့ မိဘနဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ချင်တဲ့ သားရဲ့အလေးထားမှုကိုလည်း မာမီ သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် ...

ကဲ ... သားမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာမီတို့ ကိုလည်း သေချာပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ မာမီ”

သူက မြဘုန်းနှင့် စတွေ့သည့် အချိန်မှစ၍ စတင် သိကျွမ်းပုံ၊ သူမနှင့် မိုးလေး ပတ်သက်မှု၊ သူမရဲ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း စသဖြင့် အားလုံးကို စိကာစဉ်ကာအတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသော မာမီနှင့် သူ့အစ်မ၏ မျက်နှာတွင် ခံစားမှု အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလျက် တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။ နောက်ဆုံး လက်ရှိအခြေအနေမှာ အဆုံးသတ်တော့မှသာလျှင် သူ့အစ်မထံမှ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်သံကြားရပြီး သူ့အမေကတော့ ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

သူကတော့ ပြောစရာစကား မရှိတော့သလိုဖြင့် မြီးရှည်ကို ဆက်စားနေမိသည်။

“မာမိ ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား။”

သူ့အစ်မက တိတ်ဆိတ်သွားသော စကားဝိုင်းကို ပြန်စချင်ဟန်ဖြင့် မာမိကို ဦးတည်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“အင်း ... မာမိအနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို တွေ့လည်းတွေ့ မကြည့်ရသေးဘဲနဲ့ သားနဲ့ သဘောတူတယ် မတူဘူးဆိုတာ ပြောရတော့ ခက်သား ...

ဒါပေမဲ့ သား ပြောပုံအရဆို သူ ကြိုးစားရှင်သန်ရပ် တည်ခဲ့တာကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် မာမိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘဝဟာ သနားစရာတော့ ကောင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ သူ့မှာ မိသားစု ဝင်စစ်စစ်ရယ်လို့ မရှိဘဲ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရှင် သန်ရပ်တည်နေရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...

သူ့နေရာမှာ သမီးသာဆိုရင် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ကိုယ်ချင်းစားပြီး ထည့်တွေးကြည့်မိလိုက်ရင် တော်တော် မလွယ်တာပဲ”

သူ့အစ်မက ပခုံးတွန့်ကာ ဟန်ပါပါ ပြောသည်။ သူကတော့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေမိလေသည်။ သူ လိုချင်တာ ဒီလိုအနေအထားမျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင် သည်။ သူဟာ အတ္တကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်

သလို၊ မြဘုန်းကိုလည်း နာကျင်ခံစားစေချင်သောသူ မဟုတ်ရပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့မဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ့အကြင်နာတွေဖြင့် နွေးထွေး လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်ပေးချင်သည်။ သူ့မိဘအသိုက်အဝန်းက အစ လိုလားစွာ ချီးမြှောက်ကြသော မြဘုန်းတလူ ဖြစ်စေချင်တာ ပါ။ သူမကိုသွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုကြသောပါးစပ်တွေ အတင်း အဖျင်းတွေကို သူတို့ အသိုက်အဝန်း၏ အရှိန်အဝါနှင့် ပိတ်ချင် ပါသည်။ သူ့လက်ကို ချိတ်ကာ မော်ကြွားစေချင်သည်။ ဒါတွေကို တော့ သူ့မိဘတွေရဲ့ အင်အားနှင့်သာ ပူးပေါင်းမှတော့မည်။

“စားလို့ ဝသွားပြီ။ ကော်ဖီကို အခန်းထဲ ယူသွားမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲမှထကာ ကော်ဖီ ခွက်ကိုပါ ယူလိုက်သည်။ ထမင်းစားပွဲမှ ထွက်လာပြီး သုံးလှမ်း မြောက်မှာပဲ ...

“သားလေး”

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပြုံးနေသော မာမိမျက်နှာကို တွေ့ရလေသည်။ သူက မာမိ ဘာပြောမလို့လဲ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်လျှင် သူ့မာမိက စကားဆိုလာသည်။

“သားရဲ့မိန်းကလေးနဲ့ အရင်အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကြည့် ပါဦး။ သားတို့ချင်း တော်ရုံနဲ့ မပြုလဲတဲ့ နားလည်မှုမျိုး တည်ဆောက်ပြီးမှ မာမိနဲ့တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ လည်း သားက ကြိုပြောထားလို့ မာမိလည်း စိတ်ခံစားမှု

တွေ၊ သူ့အပေါ် နားလည်ပေးရမယ့်အပိုင်းတွေ ပြင်ဆင်ထားလို့ ရတာပေါ့ ...

အချိန်တစ်ခုရလာလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြတဲ့ အခါ တည်ဆောက်လာတဲ့ နားလည်မှုတွေကြောင့် အဆင်ပြေမှာပါ ...

မာမိ ပြောတာ သဘောပေါက်လား သား”

ပညာတတ်တစ်ယောက် ပီသသော၊ ထို၍ပိုစွာ သားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ထားသော မိခင်တစ်ယောက်၏ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ချစ်ခြင်းကို သူက ပီတိအဟုန်ပြည့်စွာ ခံစားမိသည်။ ဝင်းပသွားသော သူ့မျက်နှာသည် မာမိကို Thank You So Much, Mommy ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ပြောမိလေသည်။ ချက်ချင်းပဲ အိမ်အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းရှိရာသို့ တက်လာရင်း သူမဆီဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ မိုရပ်ပြီး ကော်ဖီငုံရင်း ဖုန်းခေါ်နေသော သူ့မျက်နှာဟာ ပြုံး၍နေသည်။ သူမနေပြည်တော်က ပြန်ရောက်ပြီလား။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ချစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ မြဘုန်းရယ်။

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုနေသော တယ်လီဖုန်းမှာ”

သူမဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်ဟု ဖြေကြားသော အခါ နည်းနည်းဖီးလ်ကွေးသွားသည်။ နေပြည်တော်ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာပဲလား။ ဟိုဟိုဒီဒီတွေ့ကာ သူက ဖုန်းအင်တာနက်ကို ဖွင့်မိသွားသည်။ ဖုန်းပိတ်ထားပေမယ့်

Facebook မှာ သူ့မ ဘာများ တင်ထားမလဲလို့ Check ကြည့်ချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ မနေ့က မနက်ကတော့ အစည်းအဝေးတက်မည့်ဖက်ရှင်၊ မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ တင်ထားတာကို တွေ့မိထားတာကိုး။

သူက Facebook ဖွင့်ပြီး သူ့မရဲ့ စာမျက်နှာရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့ရ။ မနေ့က တင်ထားတာပဲ တွေ့ရသည်။ သူ့မ Wall ကနေ ပြန်ထွက်ပြီး ငါ့ခြားရောက်တတ်ရာရာတွေ လျှောက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သတင်းစာမျက်နှာတစ်ခုက ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ တက်လာလေသည်။ အမှတ်တမဲ့ ကျော်သွားမလို ဖြစ်ပြီးမှ မနက်(၇)နာရီခန့်က အမြန်လမ်းတွင် ယာဉ်နှစ်စီးတိုက်မှု ဖြစ်ပွား ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကြောင့် လူက လန့်ဖျပ်သွားကာ သတင်းကို အကျယ်ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ဘုရား ... ဘုရား၊ တိုက်မိသော ကားနှစ်စင်းမှ တစ်စီးဟာ KIA Sportage အနက်ရောင်။ ကားနံပါတ်(XXXX) ဆိုပါလား။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပွဲချင်းပြီးသေဆုံး ဟူသော သတင်းကိုဖတ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဟင်းလင်းပွင့်သွားသလို ခံစားရလေသည်။ KIA Sportage အနက်ရောင် ကားနံပါတ်(XXXX) သည် မြဘုန်းတလူ၏ကား မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု သူ့ ဆုတောင်းလျှင် ဘယ်တော့မှ မပြည့်နိုင်မည်၊ ပြောင်းလဲလို့မရသည့် အမှန်တရားတစ်ခုအတွက် သူ ရူးသွားဖို့ပဲ ရှိတော့လေသည်။

ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးရသူ
 ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့
 အတူနေရတဲ့ အချိန်တွေဆိုတာ
 တိုးလာတယ် ဆိုတာ မရှိဘဲ
 လျော့လျော့သွားတာမျိုးပဲ ရှိတတ်တာပါ။
 ဒီအတွေးကို ရင်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားနိုင်ရင်
 သူ့ကိုဂရုစိုက်ဖို့ အချိန်တွေ ပိုတိုးလာနိုင်ရဲ့ ...
 အတူရှိနေချိန်တွေကို တန်ဖိုးထားပါ။

(၁၅)

“မြ ... မြရွက်စိမ်း”

ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲသို့ အမောတကော
 ပြေးဝင်လာသော သူသည် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသော
 မြဘုန်း၏သူငယ်ချင်း မြရွက်စိမ်းကို မြင်သောအခါ အမောတကော
 အော်ခေါ်မိသည်။ သူမက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မြင်သွားသဖြင့်
 ရပ်စောင့်နေသည်။

“မြ ... မြဘုန်း”

မြရွက်စိမ်းက သူ့ကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်ကြည့်
 တာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၏။ သတင်းကို သိသိချင်း သူက
 မြရွက်စိမ်းထံသို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့ပြီး သူမက ဘာမှအထွေအထူးပြန်
 မပြောဘဲ ဆေးရုံကြီးသို့သာ လိုက်လာခဲ့ပါဟု ဆိုသဖြင့် သူ့ရောက်
 လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကားတောင်ဟောင်း
 ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ မာနီဒရိုင်ဘာကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ သူ့မာနီနှင့်

အစ်မပါ သိသွားပြီ အခုနကတင် စကားပြောနေကြသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“မြဘုန်း ... တကယ်ပဲ ...”

ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အသံတိမ်ဝင်သွားသော သူ့ကို မြရွက်စိမ်းက သနားကရုဏာသက်သလို ငေးရင်း သူ့နောက်သို့ မျက်နှာအမူအရာဖြင့် မေးဆတ်ကာ လှမ်းပြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော အာရုံခံစားမှုဖြင့် သူက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နှမ်းနယ်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသော မြဘုန်းတလူကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အဲဒီတစ်ခဏ ဘယ်လိုပျော်သွားမှန်း ဝမ်းသာသွားမှန်း မသိအောင် လွတ်ထွက်သွားသောစိတ်ဖြင့် သူမကို ဗြူးခဲနေပေ့ဖက်မိသွားသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို အသက်ရှင်လျက် မြင်တွေ့ရတာသည် သူ့ဘဝ၏ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းဆိုတာ ရင်ဘတ်နှင့်ရင်း၍ သိခွင့်ရခဲ့ပြီတည်း။

“အို ... ရှင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ။ လွတ်စမ်းပါ”

“ခဏလေး ... ခဏလေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ မြဘုန်းရယ်၊ ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် ...”

ခင်ဗျားကို တကယ်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့တော့ဘူး ထင်ထားတာ ...”

“ကျွတ် ... ရှင်ကလည်း ဖယ်စမ်းပါဦး”

မြရွက်စိမ်းထံမှ တဟားဟားရယ်သံ ထွက်လာပြီး နောက် သူမက သူ့လက်တွေကို သိသိသာသာ ဖယ်ထုတ်တွန်းလွှတ်သဖြင့် သူက ဖြေလျော့ပေးလိုက်ရသည်။ သူ့ကို ရှုသိုးသိုး ပြန်ကြည့်နေသော သူမရဲ့ပါးနှစ်ဖက်က ပန်းရောင်ထနေပြီး လွန်စွာမှ ချစ်မြတ်နိုးဖို့ကောင်းသော မိန်းမသားလေးပါပေ။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် သေမလိုပါပဲ မြဘုန်းရာ”

“တော်စမ်းပါ ရှင်တို့စကားများ”

“တကယ်ပါ။ ဒါနဲ့ ကားက ခင်ဗျားကား မဟုတ်လား။

ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လားဟင်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ကားက ကျွန်မကား။ သူ့ငွေနဲ့ သူမိန်းမက ကိစ္စရှိလို့ ရန်ကုန်ကို အရင်သွားဖို့ ဖြစ်လာလို့ ဒေရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ သွားခိုင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မက ကိစ္စမပြတ်သေးလို့ နေပြည်တော်မှာ ကျန်ခဲ့တာ။ ခုမှ ကျွန်မလည်း နေပြည်တော်က လိုက်လာရတာ”

“မြဘုန်းရယ် ... ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်တာပဲ ကျွန်တော် ပြောမပြတ်အောင် ပျော်နေတာ။ ခင်ဗျားကို မတွေ့ရတော့ဘူးလားဆိုတဲ့ စိတ်က ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ သွေးပျက်ချောက်ချားစေတယ် ...”

ဒီတစ်သက် ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး ပြောခွင့်မရတော့ဘူးလားဆိုပြီး ယောက်ယက်ခတ်သွားလိုက် ရတာဗျာ”

“အို ... ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ဒီမှာ ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေရတဲ့အထဲ”

သူက ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်အော်သော်လည်း ရှက်တက်တက် အမူအရာနှင့်မို့ သူက ပြန်၍သာ ငေးနေရသည်။ ခင်ဗျား ရင်ထဲကို ကျွန်တော် မြင်နေရပြီလေ။

“မြဘုန်း”

“.....”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားလက်ကိုတွဲပြီး အရာအားလုံးကို ရင် ဆိုင်မှာပါနော်၊ အဲဒါလေးတစ်ခုပဲ ခင်ဗျား သိထားပေးပါ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... မိလူရေ ... အထဲမှာ ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်လေ၊ ပြန်ပေါင်းထုတ်ခန်းက နောက်မှ ဆက် ရိုက်”

မြရွက်စိမ်း အသံက ထွက်လာလျှင် သူက သူမရဲ့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်နေသော သူမနှုတ်ခမ်းဖျားဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာခင်များပဲ သူက ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက် ပြီး သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စတိုင်းမှာ မားမားမတ်မတ် ရှေ့ကနေ ရပ်တည်ပေးမှာမို့ အတူသွားကြရအောင်နော် မြဘုန်း”

* ❖ *

www.burmeseclassic.com

ပွင့်လင်းမြင်သာ...

အသုံးမှာ...

BURMESE CLASSIC

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချစ်သူမိန်းကလေးအပေါ် တွင်ထားရှိသော အဆုံးမရှိသည့် မြတ်နိုးခြင်း တန်ဖိုးထားခြင်း နှင့် ထပ်တူ ကြီးမားသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဘဝတစ်ခုလုံး လုံခြုံနှေးထွေးအောင် ကာကွယ်ပေးသည့် စိတ်ထားကြောင့် မြဘုန်းတလူ၏ ကံကြမ္မာသည် လှပသော တစ်ဆစ်ချိုးအပြောင်း အလဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ရိုးသား ကြိုးစားသော တစ်ကောင်ကြွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုကို ချစ်သူ၏မိဘ အသိုက်အဝန်းကလည်း နားလည်လက်ခံပေးခဲ့ပြီး စိတ္တဓညများ စွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသော မြဘုန်းတလူအတွက် အားကိုးထိုက် သော ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်တွင် တစ်သက်တာ မှေးစက်အနားယူ စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင် ရောက်လာတော့မည့် (၂၀၁၅)နှစ်သစ် မင်္ဂလာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲ ကြီးကို ဆင်နွှဲကာ တစ်သက်တာ ပျော်ရွှင်ခြင်းလက်ဆောင်ကို

www.burmeseclassic.com

မြဘုန်းတလူ ပိုင်ဆိုင်ရင်း မင်္ဂလာဦးညတွင် သူမ၏တံက်တူး
 သစ္စာအကြောင်းကို သတို့သားအား ဖွင့်ဟပြောပြမည်ဖြစ်သည်။
 တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်မြတ်နိုးမည့် ရေနဂါးရုပ်
 တက်တူးကို ထိုးခဲ့စဉ်က ချစ်သူဖြစ်လာမည့် ယောက်ျားပျိုသာ
 လျှင် သူမ၏တက်တူးကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့နိုင်သောသူ ဖြစ်ပါ
 စေဟူသော သစ္စာပြုမှု အကြောင်းကိုတော့ အခုချိန်တွင် ဆီစာ
 မသိနိုင်သေးပါ။

* ❖ *

စာပတ်ပရိသတ်များကို

ချစ်ခင်လေးစားသော

ဆုမြတ်မွန်မွန်

2:15 (P:M)

10-11-2014